IAN WATSON

AMBASADA EXTRATERESTRA

EDITURA PYGMALION

Dacă toată cunoaşterea ar fi în interiorul unui om şi ignoranţa nu ar exista deloc, atunci acel om s-ar mistui şi ar înceta să mai existe. Astfel, este de dorit să existe ignoranţă, în măsura în care, prin aceasta, omul îşi continuă existenţa…

Jalaluddin Rumi
Discursuri

Ian Watson

Ambasada Extraterestră

Prefață

N-am fost niciodată de acord cu exclusiviştii care afirmă că science-fiction-ul este principala formă de literatură a secolului nostru. Asta înseamnă să acceptăm că Isaac Asimov, Frank Herbert sau Robert Silverberg au întâietate faţă de *Franz Kafka, Andre Malraux ori William Faulkner, ceea ce – evident! — este o prostie. Dar că SF-ul reprezintă partea beletristicii care dă cel mai mult de gândit cititorilor ce se apropie de el cu mintea deschisă, acesta, da, e un mare adevăr. Atât de mare, încât deseori Science fiction-ul este atacat tocmai pentru ceea ce el foloseşte cel mai bine de la om şi anume: inteligenţa. Sigur, arta îşi are rigorile ei, dar a dori să creezi universuri ficţionale fără a te adresa şi inteligenţei receptorului acestora înseamnă să pleci de la început cu un handicap.*

Literatura SF este – cum bine s-a observat – o literatură a globalului, a marilor probleme existenţiale, a *inducţiei mai degrabă decât a deducţiei, a grupului mai curând decât a individului. Ea porneşte de la ideea că Universul e într-o continuă evoluţie, într-o continuă schimbare şi că nu întotdeauna acestea pot fi cunoscute, înţelese ori acceptate. Uneori, nu pot fi nici măcar percepute. Propunând idei, science-fiction-ul îşi asumă şi responsabilitatea de a le explora, oferind omului posibilitatea de a-şi identifica şi depăşi limitele, în final de a progresa. Aceasta este menirea marilor creaţii ale genului, prin ea se impune în faţa societăţii drept unul dintre cele mai importante mijloace de analiză a realităţii existente în cadrul său la un moment dat. Vorbind despre viitor,* despre *evoluţie, science-fiction-ul se referă de fapt! a prezent, la riscul unor posibile şi nedorite involuţii.*

Este ceea ce face şi opera scriitorului pe care vi-l propune, în acest al patrulea număr al său, colecţia CYBORG – britanicul IAN WATSON. Apreciat *de un confrate drept „cel mai interesant autor englez din domeniul SF-ului de idei”, lan Watson şi-a câştigat pe bună dreptate statutul de unic succesor firesc al lui Herbert George Wells, omul despre care se poate spune că a introdus science-fiction-ul în conştiinţa locuitorilor planetei Pământ. Opera sa, angajată cu voce tare în lupta împotriva opresiunii de orice fel – cognitive sau politice –, susţine că*

realitatea este subiectivă şi parţială, prea strâmtă în orice coz, pentru ca noi s-o putem percepe, pentru că suntem prea mici şi prea mulţi pentru ea. Generarea unor noi zone de realitate – deşi umbrită de metode înşirându-se de la droguri până la disciplinele lingvistice, de la meditaţia religioasă la transformările educaţionale, de la evidenţierea unor căi noi de amplificare a percepţiilor senzoriale şi până la găsirea Adevăratelor Nume în stare să descrie realităţile ultime ale universului – nu este niciodată completă, cu atât mai puţin încununată de succes în cărţile lui Ian Watson. În căutarea transcendenţei, pare să spună scriitorul, costul pe care trebuie să-l plătească fiinţele umane este întotdeauna foarte mare – adesea, de nesuportat. Şi cu toate acestea, el trebuie plătit...

Domeniile de care se simte atras Ian Watson, sunt cele legate de ştiinţele umaniste, în special antropologia socială, lingvistica, teoria comunicării, futurologia, dar şi psihologia, semiotica, exobiologia sau politologia. „Interesul meu”, mărturiseşte Watson într-un interviu”, se opreşte asupra codurilor prin care diferite perspective ale lumii sunt reflectate în structuri lingvistice. Toţi posedăm genetic capacitatea de a învăţa orice limbă umană, dar această aptitudine include un lucru ce constituie una dintre dificultăţile traducerii, şi anume faptul că orice limbă oferă şi o perspectivă diferită asupra lumii.

Teoria lingvistică dominantă la un moment dat în America – ipoteza Sapir-Whorf – susţinea că limba este aceea care determină perspectiva asupra lumii. De aici rezultă că, de pildă, limbile vorbite de indienii din America, de aborigenii australieni sau de japonezi au un conţinut structural radical diferit.

Teoria lui Chomsky susţine însă că oamenii au o aptitudine înnăscută de a învăţa o limbă şi că structurile sintactice, modalităţile de a pune lucrurile într-o anumită ordine sunt programate genetic în creierul uman. Ducând ideea mai departe, se poate presupune că datorită faptului că oamenii și limba au evoluat în interiorul unei anumite realităţi fizice, structurile noastre lingvistice reflectă logica realităţii... Sau poate că, pe de altă parte, structura noastră lingvistică de adâncime este complet arbitrară.

Mă interesează foarte mult aceste lucruri (...).”

Rezultatul acestor preocupări se materializează în chiar primul roman al lui Ian Watson, The Embedding („Implantarea” –

1973), a cărei traducere în franceză, sub titlul L'enchassement, o obţinut Premiul Apollo în 1975. Este o lucrare complexă, a cărei acţiune se desfăşoară pe trei planuri ce se reunesc în final, pentru a da o excelentă reuşită. Astfel, într-un prim plan al romanului, un grup de copii „diferiţi”, primesc o educaţie „diferită”, învăţând o limbă „diferită”, sub conducerea lingvistului Chris Sole. În al doilea plan, undeva, în jungla Amazonului, indienii Xemahoa păstrează secretul unui limbaj sacru, un limbaj „implantat” pe care nu-l percep şi nu-l înţeleg decât sub acţiunea unui drog special. În fine, în al treilea plan, o specie de extratereştri, Sp'tha, le propune oamenilor un schimb: noţiuni de tehnica zborului spaţial contra unor informaţii asupra limbajului şi a „implantării”, care este, poate, cheia unei fatale eliberări a spiritelor.

Net superior unui roman pe aceeaşi temă a lui Jack Vance (The Lanquages of Pao – 1958) şi foarte apropiat de Babel – 17 (1966) al lui Samuel R. Delany, romanul de debut al lui Ian Watson anunţa deja o carieră promiţătoare a unui scriitor de un intelectualism rafinat, rece şi eficient, cu un raţionament impecabil şi strălucitor.

În 1978, Watson obţine premiul British Science Fiction Award (BSFA), cu romanul The Jonah Kit („Trusa lui Jonah”) — 1975, în care descrie transferul conştiinţei umane în balene şi intrarea acestora din urmă în legătură cu o rasă extraterestră interesată de problemele comunicării.

Urmează apoi The Marţian Inca („Inca de pe Marte” — 1975), Alien Embassy („Ambasada extraterestră” – 1977), Miracle Visitors („Vizitatorii miracolului” – 1978), God's World („Lumea zeului” – 1980) – toate alcătuind un set de variaţiuni pline de virtuozitate asupra temelor sale preferate: comunicarea cu rasele extraterestre, controlul informaţiei şi al percepţiei realităţii ca armă în favoarea Puterii (indiferent care-ar fi ea), transcendenţa şi transformarea plină de frustrare a umanităţii în aspiraţia ei către Realitate.

Începând cu 1980, romanele lui Ian Watson încep să arate o mai mare inventivitate în privinţa subiectelor şi a stilului, ba chiar şi oarece urme de umor, fără a-şi pierde însă acea răceală intelectuală şi precizie a demonstraţiei care constituie nota sa specifică.

Publică, aşadar, în continuare: The Gardens of Delight

(„Grădinile plăcerii" – 1980) – combinaţie F/SF descriind o *lume ale cărei energii transformaţionale au drept rezultat un ambient similar celui din tabloul omonim al lui Hieronymus Bosch (1460–1516);* Under Heaven's Bridge *(„Sub puntea Paradisului" – datat 1980, dar apărut în 1981) – colaborare cu Michael Bishop ce adânceşte abordarea antropologică a posibilelor civilizaţii extraterestre;* Deathhunter *(„Vânătorul morţii" – 1981) – sugerează că fiinţele umane aflate în pragul morţii degajă un semnal olfactiv de genul feromonilor, ceea ce atrage Moartea, sub forma unei molii uriaşe;* Chekhov's Journey *(„Călătoria lui Cehov" – 1983) – încercare ambiţioasă, dar* nu pe *deplin încununată de succes, de a caracteriza şi a pune în mişcare un mare număr de personaje, într-un roman având ca temă explozia meteoritului tungus din 1908; trilogia* Black Current, *alcătuită din* The Book of the River (1984), The Book of the Stars (1984) *şi* The Book of Being (1984) *— ciclu ce a reprezentat principalul efort literar al lui Ian Watson în anii '80, în care eroina – Yaleen – suferă diverse ritualuri de iniţiere, dezrădăcinări, re-naşteri şi treziri transcedentală pe măsură ce se vede* tot *mai implicată în conflictul final opunând cele două jumătăţi, despărţite de Râu, ale planetei pe care se desfăşoară acţiunea.*

Destinată să aducă autorului ei un public mult mai numeros decât până atunci, prin atragerea şi a cititorilor mai puţin sofisticaţi, trilogia Black Current *încheie o nouă etapă din cariera literară a lui Ian Watson. De acum înainte, el va încerca* o *diversificare cât mai mare a ideilor şi a stilului, practicând cu aceeaşi plăcere science-fiction-ul, fantasy-ul şi horror-ul, romanul sau povestirea, textul clasic cu formă tradiţională, sau acela care însoţeşte de obicei jocurile pe calculator (aşa-numitele „Gomes Workshop").*

Merită, astfel, amintite, volume cum ar fi: Converts (1984) – comedie amară despre evoluţie şi folosirea în *scopuri greşite a puterii;* Queenmagic, Kingmagic *(1986) — Un fantasy uşor supralicitat, bazat pe elemente împrumutate din şah sau din alte jocuri ce folosesc o tablă;* Whores of Babylon *(„Târfele din Babilon" – 1988) – cu o acţiune situată în ceea ce ar putea fi versiunea gen „realitate virtuală" a Babilonului, reconstruit undeva, în S.U.A., şi care-i face pe eroii principali să se gândească la faptul că nu numai oraşul, ci şi ei ar putea fi*

generaţi pe computer, prin această tehnică: The Fire Worm („Vi*ermele focului” – 1988) – fantasy cu tematică din lumea alchimiştilor medievali; în fine, cel mai derutant roman al autorului,* The Flies of Memory („Mu*ştele memoriei”* – 19*90) –* o „alun*ecare” (ce uimeşte) prin tematica celorlalte 20 de cărţi ale lui Watson, pe măsură ce nişte extratereştri eponimi memorează zone ale Pământului, astfel ca Universul să-şi poată aminti continuu de el însuşi, dincolo de problemele lingvistice şi dilemele de percepţie ale personajelor terestre ce apar în decursul acţiunii.*

În fine, cea mai nouă realizare romanescă a scriitorului englez este dipticul The Book of Mana, *(vol. I – 1993, vol. II – 1994), inspirat din epopeea finlandeză Kalevala, cărţi ce vor apărea, în curând, şi în colecţia* CYBORG a *editurii* „Py*gmalion”.*

Ian Watson este însă şi un foarte bun autor de proză scurtă, domeniu în care a dat până acum peste 100 de creaţii caracterizate printr-un tempo din ce în ce mai accelerat şi o stăpânire tot mai deplină a mijloacelor de expresie, fără a renunţa (evident!) la calităţile sale de scriitor de idei. Între volumele de nuvele şi povestiri semnate Ian Watson, trebuie amintite: The Very Slow Time Machine *(*„Fo*arte înceata maşină a timpului” – 1979);* Sunstroke („Stră*fulgerare de soare” – 1982);* Slow Birds („Păs*ă*ri *lente” – 1985); The B*ook of Ian Watson („Cart*ea* l*ui Ian Watson”* – apărută *în S.U.A, 1985);* Evil W*a*ter („Apa blestema*tă” – 1987),* Salvage Rites („Ritualu*r*i *de salvare” – 1989),* Stalin’s Teardrops („Lacrimile lu*i Stalin” – 1991).*

*

Revenind la romanul de faţă, Alien Embassy *(*„Am*basada extraterestră”* – 19*77), trebuie spus că el a fost publicat când autorul avea 34 de ani, o vârstă a maturităţii deci, atât fizice cât şi intelectuale, potenţată de perioadele petrecute în Tanzania (1965–1967) şi Japonia (196*7–19*70), în calitate de profesor universitar de limba şi literatura engleză. Cunoaşterea directă a realităţilor pe care avea să le descrie apoi în scrierile sale a contribuit în bună măsură la reuşita acestui roman, a cărui principală temă este Puterea şi modalităţile ei de influenţare a destinului umanităţii, prin controlul ideologic al gândirii şi folosirea geneticii şi a tehnicilor de meditaţie asiatice în scopuri dictatoriale. Un roman distopic, aşadar, cu atât mai*

impresionant, cu cât tirania se manifestă în forme blânde, dar nu mai puţin înfricoşătoare, chiar dacă – aşa cum spune unul dintre personajele cărţii – „n-a fost ucis nimeni”. Crearea Omului Nou, al Viitorului (parc-am mai auzit undeva sintagma asta!), capabil să înţeleagă Universul, dar incapabil să se înţeleagă pe sine ori pe cei din jurul său, nu este cu nimic mai bună decât ideea „supraomului” propovăduită de nazişti, în cel de-al doilea război mondial.

„Ambasada extraterestră” este o carte complexă, cu mai multe niveluri de receptare. Nu vă voi povesti subiectul său, pentru a nu vă strica plăcerea (şi surpriza) lecturii – care, vă avertizez încă de pe acum, nu va fi deloc uşoară. Dacă însă veţi avea răbdarea s-o parcurgeţi până la capăt, veţi constata că manipularea fiinţei umane (acum, mai mult decât oricând) nu este câtuşi de puţin o noţiune abstractă sau specifică anumitor regimuri sociale. Nu! Monstruozitatea începe acolo unde libertatea individuală se termină Acolo unde Omul, într-un impuls paranoic, se doreşte a fi egalul lui Dumnezeu. Uitând că forţa şi tăria să i le dau tocmai faptul că este muritor…

Iar dacă mesagerul Umanităţii din om, în această carte, se dovedeşte a fi o fată africană (deci dintr-un continent considerat de mulţi ca aflându-se într-o perpetuă „somnolenţă” ideologică şi culturală), acest lucru nu este deloc întâmplător. Căci Ian Watson ştie foarte bine un lucru: plantele cele mai tinere au cele mai mari şanse de supravieţuire…

Ştefan Ghidoveanu
Bucureşti, ianuarie 1995

Bibliografie

1. The Great Encyclopedia Of Science Fiction, John Ciute & Peter Nicholls (editors), 1993, pp. 1302–1304.
2. The Science Fiction Source Book, edited by David Wingrove, Longman, 1984, pp. 239–260.
3. Stan Barets, Catalogue des âmes et des cycles de la S.-F., Denoël, 1979, pp. 314–316.
4. Destabilizing Reality, interviu acordat de Ian Watson lui Pete Crowther, în Interzone, Science Fiction and Fantasy, nr. 75/sept.

1993, pp. 17–24.

Prolog

— Intră, Rajit, spuse învăţătorul şi băiatul cu turban îşi urmă ecoul propriilor paşi, în încăpere.

(Astfel trebuie să se fi întâmplat…).

Pe unul dintre zidurile tencuite în alb stătea o şopârlă de culoarea smaraldului, cu membrana gâtului tremurându-i convulsiv. Pe masă se aflau vase de lut, cărţi de şcoală, o statuetă de bronz a unui zeu tibetan în copulaţie cu o parteneră extrem de sportivă precum şi o cutie mare. O fereastră de aerisire dădea afară către şirurile de palmieri şi de arbori înfloriţi, semănând cu o tablă de şah şi de un chinez a cărui tunică verde-oliv, ca şi tocul uzual (care putea să conţină sau nu p armă) îl indicau ca fiind un Dobdob, un membru al poliţiei Administraţiei Comunicaţiilor Spaţiale, Bardo, cea care se ocupa, de asemenea, de toate problemele interne ale lumii.

— Am auzit că atunci când o să te faci mare ţi-ar plăcea să devii lama, nu-i aşa, Rajit?

Băiatul încuviinţă din cap, cu hotărâre.

— Îmi doresc mai mult decât orice altceva!

— Şi de ce? Câteva riduri de amuzament apărură pe faţa chinezului.

— Pentru a vedea India, într-o bună zi… răspunse băiatul.

Chinezul îl întrerupse mânios.

— Nu te simţi bine, aici, în Africa? Aici este la fel ca oriunde în altă parte a societăţii umane. Şi dacă vei fi un lama, cam ce te-ai gândit să-i înveţi pe alţii? Turismul?

Făcu în aşa fel, încât ultimul cuvânt să sune obscen, aşa cum şi era.

— Ce fel de oameni mai călătoresc în zilele noastre?

— Câţiva marinari.

— A, da, cei care transportă provizii! Şi asta numai pentru că nu peste tot sunt suficiente cele existente. Dar chiar şi cele mai mari vase nu au nevoie decât de un echipaj compus din câţiva bărbaţi şi câteva femei pentru a naviga…

— Ştiu că un computer urmăreşte navigaţia.

— Vasul este lumea lor, nu porturile unde se opresc.

Rajit se îmbujoră.

— Dar *dumneavoastră* călătoriţi, domnule. Nu-i nimic rău să

călătoreşti, dacă prin asta contribui cu adevărat la ceva.

— Cel puţin eşti sincer! Oficialii Bardo călătoresc, este adevărat, pentru a coordona lumea şi a avea grijă ca fiecare să fie hrănit, îngrijit şi educat în mod corect. Poate şi pentru a găsi candidaţi pentru zborurile stelare, dacă suntem destul de norocoşi…

— Eu nu vreau decât să vizitez nişte locuri… să contribui şi eu cu ceva. Aşa, ca dumneavoastră, domnule. Doar că mai încet, în genul unui lama.

— Exact! Secretul de a fi un lama, ăsta e! Să te mişti uşor dintr-un loc în altul, să-i înveţi pe oameni ecologie socială. Să le repeţi învăţăturile cele bune, cum poate fi folosit corpul uman pentru a-i contacta pe prietenii noştri stelari, fără a secătui lumea ca să construieşti rachete, nave sau alte lucruri inutile. Lama arată prin propriul său exemplu că nu este nevoie ca oamenii să-şi consume energia în acea direcţie. Nu pribegeşte dintr-un oraş într-altul pentru că i s-a dat vreun covor fermecat, ci pentru că el este indicatorul perfect al unei busole care arată numai adevărul. Calea arătată de acea busolă este *chiar aici,* indiferent dacă el se află într-un sat mic, precum Bagamoyo ăsta al tău, sau într-un oraş mare şi îndepărtat, cum e Bombay-ul.

— Sunt de acord, domnule.

— Dar ţi-ar plăcea să vezi Bombay-ul, nu-i aşa? Ei bine, sincer, este ceva deosebit, Rajit. În acelaşi timp, omul pe de-a-ntregul cinstit ştie şi când trebuie să spună o minciună, decât adevărul. Câteodată, noi trebuie să spunem minciuni mici şi să ne jucăm puţin, nu-i aşa?

Cel care nu ştie cum să facă asta, e un prost. Nimeni nu-l doreşte drept lama.

Chinezul zâmbi.

— Vei fi însă un adevărat lama dacă vei învăţa mult şi vei şti să spui în mod convingător o minciună, pentru a reliefa mai bine calea. În fond, poţi să începi chiar de-acum. Trebuie să te rog să-mi faci un mic serviciu, foarte confidenţial.

— Nu voi spune nimănui, indiferent despre ce este vorba, promise Rajit, zelos.

Un ţânţar rătăcit pătrunsese în cameră, odată cu Rajit. Zbura târându-şi picioruşele ca nişte aţe subţiri, bâzâind uşor, dar persistent. Şopârla fugi de-a lungul peretelui şi se opri deasupra

capului poliţistului Dobdob, arzând ca o flacără verde.

— Vezi acea cutie, de pe masă? Înăuntru se află un cocq-de-mer. Da, unul adevărat. E destul de greu. Du-l pe ţărm. *În secret.* Vreau să pui acolo acest fruct ca şi cum ar fi fost aruncat pe ţărm de ape, dar fără ca el să atragă prea tare atenţia. Apoi scapă de cutie. Distruge-o. După care, se află în acest sat o fată pe nume Lila.

— Da, suntem prieteni buni.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Vreau să fii sigur că ea găseşte acel cocoş. De una singură însă; este esenţial s-o facă de una singură. Aranjamentul îl las în seama propriei tale ingeniozităţi. Arată-i calea cea dreaptă fără ca ea să-şi dea seama; şi ţine-i pe ceilalţi copii departe de această cale. Iar după ce ea găseşte cocosul…

Rajit ascultă cu atenţie fiecare cuvânt.

Afară, un câine lătra în praful fierbinte şi florile albastre de jacaranda se deschiseseră.

Unu

Când aveam doar 11 ani şi sânii abia îmi îmbobociseră, am găsit un cocq-de-mer purtat de valuri, pe ţărm. Era prins în nişte alge umede, deşi, în mod curios, arăta destul de uscat. Aceste cocosuri sunt uriaşe, de două ori cât mărimea unei nuci de cocos obişnuite. Deoarece ele seamănă cu partea interioară a coapselor de femeie şi cu vulva, au constituit dintotdeauna obiecte rituale puternice. Oceanul îl purtase pe acesta tocmai din Insulele Seychelles, până aici, pentru mine! În emoţia de a fi fost aleasa destinului (pentru că am crezut cu tărie că fusesem sortită pentru Bardo încă de atunci, deşi aveau să mai treacă şase ani până ce oamenii Dobdob aveau să-mi confirme acest lucru), mi-am pierdut sandalele şi am fugit cu picioarele goale pe străzile din Bagamoyo, fără să simt greutatea cocosului, pentru a arăta această minune tuturor prietenilor mei. Clădirea Bardo – fosta moschee – avea o sculptură de abanos a unui cocq-de-mer, pe care noi, copiii, trebuia s-o ştergem şi s-o lustruim; dar nu văzusem niciodată un astfel de cocos, în realitate. Se găsesc numai în Seychelles. Curentul ecuatorial de sud îi poartă de obicei pe toţi în direcţie opusă: spre India şi Sri

Lanka, unde sunt veneraţi de secole.

Yussuf, Rajit, verişoara Rose şi Timothy s-au înghesuit în jurul meu.

Carapacea dublă, neagră şi lucioasă, aşezată în praful străzii, îmi ajungea până la rotulă. Linia centrală pe care se divide carapacea era netedă şi de culoare alb-lăptos. Simbolul dragostei şi al bucuriei umane – dar, mai mult decât atât, poarta către stele.

Cocotierii noştri, lungi şi subţiri, înţepau peste tot cerul albastru. Mănunchiurile lor de nuci erau mai mici decât talia cocosului meu: cranii micuţe, pline cu lapte. Frunzele zdrenţuite, atârnând pe lângă nodurile de sus ale trunchiurilor firave, ofereau singurele puncte de umbră ale satului nostru, în afară de cele câteva copertine ondulate de-a lungul magazinelor şi de arcada de lângă dispensar, sub care pacienţii se puteau ghemui pentru a sta la taclale.

Vite cenuşii, încovoiate, cu pielea zbârcită şi dungată, păşteau chiar pe plajă, la umbra acestor palmieri, mestecând alge în zona unde se ridica fluxul.

— Mer înseamnă „mare” în limba franceză, spuse Rajit atotştiutor. (Toate acele informaţii se înghesuiau în turbanul său alături de o claie de păr negru, alunecos).

— Dar nimeni nu vorbeşte franceza în India, protestă Yussuf.

— Întotdeauna când găsesc un nou cocos, oamenii fac un ceremonial! spuse Rajit. Trebuie să facem şi noi la fel. La cimitir. Acolo este locul potrivit!

— Ar trebui să-l ducă direct acasă, mormăi Timothy, albinosul.

Era speriat de gândul vechiului cimitir arab, cu ruinele sale. Speriat de fantome, pentru că şi el arăta ca o fantomă. Pielea lui avea nuanţe pestriţe de roz şi ivoriu şi carnea – o structură decolorată, precum zerul de lapte acru. Era un băiat bolnăvicios. Toţi ştiam că va muri imediat după ce va împlini douăzeci de ani, pentru că albinoşii trăiesc doar puţină vreme. Rajit profita nemilos de prezenţa sa, în jocurile noastre. Timothy era un strigoi perfect. Totuşi, fiind doar copii, nu ne păsa şi Timothy ne urma peste tot – sfios, bucuros că nu a fost exclus din cercul nostru. Când ne-a implorat să nu mergem în cimitir, avea lacrimi în ochi. Dar noi ne-am spus că lăcrimează din cauza luminii soarelui.

Eu şi cu verişoara Rose eram la fel de negre precum

abanosul. Părul ne era la amândouă împletit în codiţe subţiri. Mamele noastre pierdeau ore întregi pentru a le împleti şi despleti la fiecare sfârşit de săptămână – o dimineaţă întreagă de vânzoleli şi bârfe, în care puteam auzi de exemplu cum Bibi Mwezi şi-a turnat apă clocotită pe contracapsula de pe braţ, fiind extrem de preocupată de conceperea unui copil şi cum a suportat dureri urâte câteva săptămâni până când Mboya, Doctorul Desculţ, abia a reuşit să-i salveze braţul de la amputare. Sau am auzit o poveste despre cum îşi formează baobabul forma sa ciudată – pentru că un baobab arată ca şi cum ar creşte de sus în jos, cu crengile îngropate în pământ şi rădăcinile ridicate în aer. Acel copac este cineva al cărui cap s-a împotmolit în „Pământul Divin” experimentând Tantra, yoga iubirii, fără să fi avut cunoştinţele necesare sau fără măsuri de precauţie. Aceasta era o poveste de avertisment, răspândită de oamenii lama şi am amintit-o mai ales pentru a arăta cum ne purtam noi cu Timothy – pentru că un baobab uriaş se contura deasupra mormintelor arabe şi într-o zi această legendă i-a sugerat lui Rajit un nou joc. A dezgropat o piatră mare, pentru a face o gaură în sol şi l-a obligat pe Timothy să stea în mâini, cu capul ascuns în groapă, în timp ce noi priveam râzând acest baobab alb, cu picioarele fluturându-i prin aer. Alteori, adunam tecile de baobab căzute, care sunt netede precum capetele de nou-născuţi, pentru a le sparge şi a mânca şerbetul dulce dinăuntru.

Cimitirul zumzăia de căldură şi insecte. Era imediat după prânz. De secole, vechii stâlpi ai mormintelor se degradau, reîntorcându-se la starea lor naturală de corali. Blocurile şi coloanele erau roase de timp; ornamentele exterioare picaseră aproape în întregime. Cea mai mare parte a varului şi a ipsosului fusese spălată în ultimii patru sute cincizeci de ani, deşi mai existau câteva frize şi chiar un vas întreg, chinezesc, aşezat pe vârful unui stâlp, de culoare albastră şi albă. Pe vas se găsea ideograma chinezească ce se traduce prin „viaţă îndelungată” (după spusele lui Rajit). Toate celelalte vase şi ornamente căzuseră în decursul timpului, sau fuseseră furate.

Mi-am dus coco-de-mer-ul meu până la baza unui mormânt şi l-am sprijinit de peretele de coral.

— Al cui mormânt este acesta, Yussuf?

Yussuf, care ştia araba, privi cu atenţie rămăşiţele de linii şi înflorituri gravate.

— Se spune că e mormântul unui musulman… Se numea aproximativ Sultan Shonvi la-Haji… A murit la scurt timp după Zborul Profetului. Trebuie să fi fost un comerciant de sare, Sultan Shonvi. Patronul sării. Asta înseamnă.

Am încercat să mi-l imaginez pe arabul bărbos cu hainele şi giuvaerurile sale. Apoi, sclavii şi sacii de sare din spinările lor. Loviturile de bici. Corăbiile arăbeşti încărcate prin golfuri care acum nu mai există. Înainte ca europenii să fi ajuns în această parte a Africii. Şi apoi, s-au întors acasă. Înainte ca americanii să fi adus saci de praf cenuşiu din mările de pe Lună şi saci de nisip roşu din deşerturile de pe Marte – şi toate acestea la un preţ incredibil. După care au abandonat toată această afacere. Înainte ca rasa umană să fi descoperit calea adevărată către stele, prin legătura sexuală dintre Bărbat şi Femeie.

Eram cu toţii atât de tineri, pe atunci… Chiar şi Rajit, cu primele sale fire de barbă moi, era doar un inocent nemilos, atunci când a organizat mascarada din acea după-amiază, printre morminte. A insistat ca Timothy şi cu mine să interpretăm copulaţia dintre Kali cea Neagră şi Shiva cel Alb. Kali Distrugătoarea simbolizează spiritul pustiitor al timpului, iar Shiva – spiritul etern al creaţiei. Astfel, deşi Shiva este ucis şi nu rămâne decât un cadavru alb, chiar şi în moarte el se află în erecţie şi Kali încalecă pe corpul său, fluturând arme cu toate cele patru braţe ale sale şi scoţându-şi, dispreţuitoare, limba sa roşie. Ea ar fi trebuit să facă toate acestea noaptea, într-un cimitir.

După lăsarea întunericului, cimitirul era întotdeauna plin de crabi grăbiţi, ce ieşeau din mare, iar baobabul strălucea fantomatic, în lumina stelelor. Gemetele vântului prin ramurile sale sunau ca şi cum nişte suflete pierdute ar încerca să te ia în stăpânire.

Totuşi, soarele strălucea deasupra noastră cu putere. Furnicile săpau tunele prin oasele Patronului Sării, care murise demult, oase transformându-se astfel în fluiere şi trompete; zumzetul şi bâzâitul insectelor din jurul nostru ne părea a fi o muzică interpretată cu aceste instrumente, furişată cumva şi deasupra pământului.

— Va trebui să vă daţi jos hainele amândoi, ordonă Rajit.

Timothy trebuie să stea întins pe jos, cu ochii larg deschişi. E mort. El este cadavrul cel alb al lui Shiva. Desigur, trebuie să fie *viril.*

— Cum poate să fie aşa? se întrebă verişoara Rose. Când eşti mort, nu te excită nimic.

— Dar Timothy nu este mort de-adevăratelea, el se preface numai! Oricum, trebuie să fie astfel, pentru că zeiţa Kali deasupra lui Shiva înseamnă părăsirea corpului fizic – folosindu-te de sexualitatea trupului. Aşa-i, Lila? Este exact simbolul zborului Bardo. Aşa că Timothy trebuie să fie viril doar gândindu-se la asta. El nu e în măsură să se atingă, pentru că este mort. Nu se poate mişca, înţelegeţi?

— Tim va căpăta nişte serioase arsuri de soare. Ştii că mama lui nu-l lasă să-şi scoată hainele nici măcar pentru a înota, pentru că astfel i s-ar curăţa pielea.

— Asta-i din cauza apei sărate, nu a soarelui!

Singura dată când l-am văzut pe Tim gol, arăta ca un vierme mare şi gras, cu carnea la fel de pufoasă ca şi miezul unei pâini albe, cu pete mari. Rozalii. Nu aveam niciun chef să mă ating de corpul lui; fără îndoială că Rajit ştia asta – şi acest lucru îi mărea bucuria sadică. Atât Rajit, cât şi Yussuf îşi dovediseră recent virilitatea de-abia dobândită, stând în valuri şi storcându-şi propria sământă albă în spuma apei. Dar Timothy putea produce ceva? Pentru a fi sigur, el avea o contracapsulă implantată în braţ, aşa cum se obişnuia, numai că Doctorul Desculţ i-ar fi putut-o oferi doar din amabilitate, pentru a-l salva de dispreţul celor de vârsta lui. Aşa că, în ciuda repulsiei mele, eram totuşi curioasă.

Pe când stăteam şi ne certam, o călugăriţă verde, uriaşă, a apărut pe un ornament al mormântului Patronului Sării şi ne-a privit – lungă de zece centimetri, cu dinţi de fierăstrău pe picioarele sale gata oricând să-şi înşface prada, ca o capcană animală vie; avea ochi sferici şi extrem de puţin creier în spatele lor. O Femelă; şi avea ouă. Abdomenul ei umflat se vedea în spatele aripilor ca de înger. O Kali verde venise să urmărească mica noastră ceremonie. Sosirea sa lămurise lucrurile.

Timothy se dezbracă neîndemânatic şi-şi lungi trupul pătat peste mormânt. Era corpul eşuat pe ţărm al unui peşte ce se sufoca. Ne-am simţit dintr-o dată vinovaţi, fascinaţi şi excitaţi.

— Deschide ochii, spuse Rajit. Ochii lui Shiva cel mort trebuie

să privească.

— La cine?

Ochii lui Timothy se umpluseră de lacrimi.

— La Kali. Bineînţeles. Acum dă-ţi lucrurile jos, Lila. Dar nu te aşeza pe el, până când nu e viril. Trebuie s-o facă prin forţa gândului.

— Nu pot! se plânse Timothy.

Mi-am scos rochiţa cu imprimeuri javaneze şi i-am întins-o lui Rose.

— Hai să folosim cocosul ca să-l ajutăm, chicoti Rajit. Concentrează-te pe cocosul magic, Tim!

Rajit luă cocosul cel greu şi-l puse pe coapsele lui Timothy, în timp ce eu le-am încălecat, prinzându-i-le sub mine. Apoi Rajit mi-a apăsat mâinile pe cocos şi a început să-l mişte uşor, ca şi cum carapacea de cocos ar fi făcut dragoste cu albinosul. Pălmui şi frecă întruna carnea lui Timothy, pentru a nu se răni de la cocos. Semăna cu un melc de mare.

Săracul Tim mă privea plescăind pe ciment printre lacrimi fără să mă vadă, în timp ce eu mă legănam cu o mişcare de dus-întors, ţinând strâns în mâini cocosul şi visând la călătoria în spaţiu.

— S-a udat singur! observă Rose.

M-am ridicat şi am smuls de pe el cocosul meu preţios. Tim se răsuci într-o parte, pentru a scăpa de privirile noastre şi se smiorcăi în tăcere.

Rose îmi aruncă înapoi rochia şi îngenunche lângă băiatul care plângea, mângâindu-i părul creţ şi subţire, lucios din cauza transpiraţiei, precum ţeasta unui nou-născut care ţipă tot timpul.

— N-am vrut să-ți facem niciun rău, Tim. E doar un joc, spuse ea încetişor.

Nu ne-am mai privit deloc unul pe celălalt. Ne era ruşine de noi. Mi-am tras, neîndemânatică, rochiţa pe mine şi – am sfâşiat ţesătura cu o unghie de la picior.

Acasă, mama s-a bucurat de sosirea cocosului atât de tare, de parc-aş fi fost deja acceptată de Bardo pentru programul spaţial. Şi-a chemat vecinii la câteva cupe de bere din nucă de cocos şi i-a trimis un mesaj învăţătorului Makindi, care sosi repede pentru a bea şi el ceva. Învăţătorul părea să privească acel cocos ca pe o parte a unei profeţii. Asta ne-a făcut pe toţi să

credem acelaşi lucru. După care mătuşa mea (mama lui Rose) deveni şi mai invidioasă.

— Taci, fato, ai avut noroc să descoperi ceva, asta-i tot. N-ai decât unsprezece ani.

Mi-am atins uşor mica umflătură de pe braţ.

— Sunt femeie, am spus şi mi-am golit până la fund cupa cu bere. Sucul fermentat de nucă de cocos se scurse pe gâtul meu până la ultimul strop.

— Sunt omul-matcă, am cântat. Matca mea este Spaţiul!

După un timp, începu să mi se învârtească capul. Pluteam deja, prin spaţiul fizic din interiorul meu, către fabulosul Procyon şi îndepărtata Stea a lui Barnard.

Doi

Micul nostru grup s-a destrămat după mascarada din cimitir. Ceva se interpusese între noi. Acum Timothy ne evita cu totul, fantoma însingurată a unui băiat care-şi epuizase întreaga sa energie vitală, pentru a susţine atunci greutatea cocosului meu. La şcoală, era plictisit şi moţăia indolent. Stătuse în bătaia soarelui cel mai puternic, cu bună ştiinţă, pentru ca pielea să-i devină şi mai respingătoare, până când ajunsese un fel de crisalidă umblătoare, numai că din aceasta nu avea să iasă niciodată vreun fluture, ci numai acelaşi vierme alb.

Rose şi cu mine nu mai aveam părul împletit în codiţe subţiri. Mătuşa mea îi strângea lui Rose părul într-o coadă stufoasă. Mama îşi umplea dimineţile de bârfă, de sâmbăta, întreținându-se cu învăţătorul Makindi, care continua să vină pe la noi pentru a-mi arăta reproduceri de mandala, cât mama mă pieptăna, profitând de ocazie pentru a-i face puţină curte mamei, în acelaşi timp.

Peste puţin timp, învăţătorul Makindi ne vizita cu regularitate. Când eram şi eu acasă vorbea de Astromanţie, de Zborul Fizic în Spaţiu, de Bardo, iar mama asista la toate acestea plină de mândrie şi de speranţă. Dacă se întâmplă să nu fiu acasă când venea el în vizită, mama părea la fel de veselă, la întoarcerea mea.

Programul nostru de la şcoală dura cinci dimineţi pe

săptămână. După-amiezile înotam, jucam cu pietricele go pe plajă, pescuiam sau ajutam la muncile de pe câmp. Sâmbăta – ziua liberă – puteam face tot ce ne doream, dar în fiecare duminică dimineaţă aveam nişte ore speciale în Clădirea Bardo, vechea moschee, despre ceea ce însemnau Bardo şi Ecologia Socială – în spaţiul extraterestru şi în activitatea internă a lumii, aflate în strânsă legătură între ele. În fiecare duminică, învăţam de la Makindi sau de la un lama Desculţ, care ne vizita cum era confirmată Ecologia Socială a Pământului de noile noastre cunoştinţe despre stele şi de ce cea mai bună organizaţie pentru a administra afacerile Pământului nu era alta decât Bardo.

Rajit, care-şi dorea să ajungă lama, s-a descurcat bine cu Ecologia Socială. Devenit adolescent, a renunţat la pozne, jocuri şi mascarade. Ochii lui erau fixaţi cu hotărâre asupra drumului plin de praf care ducea către Dar es Salaam, de unde barje conduse de computer îşi expediau încărcăturile de fibre de sisal, de cupru şi carne sărată de antilopă către Golful Persic şi India. La Dar es Salaam era centrul de pregătire lama pentru întreaga Africă de Est.

Bardo – şi Astromanţie. Aceasta era materia mea preferată. Cuvântul Bardo vine de fapt de la iniţialele denumirii *Bureau of Astromancy Research and Development Organisation* (Biroul de Cercetări de Astromanţie şi Organizare a Dezvoltării). În urmă cu două sute de ani, în timpul Perioadei Prostiei, existau rachete şi vise de colonizare a stelelor. Pământul se transforma într-un deşert, în timp ce ei ne aduceau praful unor lumi moarte.

Apoi, în nordul extrem al Indiei Populare, acolo unde Tantra, yoga extazului sexual, a fost păstrată în ciuda tuturor revoluţiilor din istorie, femeia cunoscută de noi sub numele de Tovarăşa Tara Dakini a reuşit, pentru prima oară în istoria umanităţii, să între în contact real şi complet cu un Rakshasa, una dintre inteligenţele extraterestre care locuiesc pe luna celei de-a doua planete a Stelei lui Barnard; şi rasa umană a trecut dintr-o dată de la un mod de a concepe ştiinţa la altul. Esenţa cunoştinţelor noastre s-a schimbat; se născuse lumea prezentă. Şi societatea s-a schimbat brusc: a evoluat către o intimitate tandră şi către stabilitate. Aşa am învăţat noi. Aşa ne-au spus învăţătorii şi lama.

Învăţătorul Makindi avea părul lins şi părea subţire şi înalt, în

tunica sa albastră. Deşi ne-a ajutat şi ne-a încurajat mereu, totuşi, în adâncul sufletului, a păstrat o anume distanţă faţă de mine. Pentru el, eu am rămas întotdeauna doar o şcolăriţă, chiar şi atunci când venea în vizită la noi (la fel şi mai târziu, când mi-a devenit tată vitreg).

— Astromanţie, m-a învăţat el într-o sâmbătă dimineaţă, în timp ce eram pieptănată, reluând o lectură din duminica trecută, de la un lama care trecuse prin Bagamoyo, înseamnă comunicarea cu stelele prin mijloace psihice, tot aşa cum necromanţia înseamnă comunicarea cu morţii în cimitire, când oamenii cred în astfel de lucruri…

A zâmbit tainic, de parcă-ar fi ştiut totul despre jocul nostru dintre morminte. Şi Mama trăgea şi mai tare de părul meu, expunându-mi pielea capului de parcă îmi pregătea ţeasta pentru electrozii testului Bardo, cu câţiva ani mai devreme.

Bardo. Cândva fusese un cuvânt tibetan, înainte ca Biroul să-l preia. Existase o carte religioasă străveche, numită *Bardo Thödol,* aşa-zisa *Carte a morţilor,* un titlu ce ar trebui tradus mai curând prin „Eliberarea prin ascultare în planul de după moarte”. Atunci, în acele zile, lama tibetani obişnuiau să citească această carte lângă cadavre, pentru a îndruma sufletul mortului către un corp nou în care să se reîncarneze (sau aşa credeau ei). Totuşi, valoarea reală a cărţii constă în disciplinele mentale pe care le conţine, menite să scoată mintea umană în afara trupului.

— Acea carte era foarte confuză, ca de altfel toate textele religioase, a zâmbit Makindi. Nimeni înaintea Tovarăşei Tara Dakini nu şi-a dat seama că toate religiile şi mitologiile sunt pur şi simplu mesaje interstelare de la prietenii noştri din spaţiu, sosite însă pe căi greşite. Şi toate prostiile astea cu viaţa de după moarte! Să-l lăsăm pe Om să transforme Pământul într-un iad, pentru că există un rai altundeva! Cât timp această filosofie a dominat, nu am putut avea o ecologie socială adevărată. Nu, Lila, când corpul moare, creierul se dizolvă şi dispare ca o meduză lăsată la soare. Conştiinţa dispare, de asemenea. Mai dăinuie pentru un timp în minţile altor oameni, prin ceea ce-ai făcut şi-ai realizat. Continui să exişti din punct de vedere social. Dar din punct de vedere individual? Ce este, în fond, un „individ”? Eşti un individ atunci când dormi? În acele momente, nu ai conştiinţa de a fi tu însuți. Există foarte puţină conştiinţă

individuală ca atare. Prin urmare, totul este o iluzie.

Rasa umană a sperat totuşi că Tovarăşa Tara Dakini intrase în contact cu sufletele oamenilor morţi, că lumile extraterestre erau lăcaşuri spirituale adevărate, aşa cum credeau vechii tibetani. Dar greşeau. A fost ultima mare iluzie a umanităţii. Odată cu finalul ei, s-a sfârşit şi lumea veche. Străini adevăraţi locuiau în acele lumi extraterestre – şi „planul Bardo”, planul psihic a fost din întâmplare singura cale logică de comunicare între ele a lumilor extraterestre, nu calea comunicaţiilor prin radiotelescop. Într-adevăr, extratereştrii au spus oamenilor că abordarea tehnologică a Spaţiului însemna, mai devreme sau mai târziu, moartea unei culturi.

Singura cale adevărată era cea manifestată prin biocâmp. Prin „biocâmpul” uman! Makindi se entuziasma mereu, atunci când vorbea despre asta – ca de altfel şi fiecare lama ce trecea prin satul nostru. Şi aveau dreptate.

Întotdeauna religiile au admis, mai mult sau mai puţin, existenţa biocâmpului – un câmp energetic asociat fiecărui organism viu. De ce creştinismul îşi consideră sfinţii ca având un nimb? De ce capul lui Buddha, în timpul meditaţiilor, era înconjurat de o coroană strălucitoare? În Orient, biocâmpul fusese studiat timp de milenii prin mijloace variate: în mandala extrem de abstracte, în alte „diagrame” de circuite cosmice, sau, mai practic, în desenele de acupunctură. Masele superstiţioase ţineau însă nespus la fachiri şi miracole, în timp ce oamenii cu adevărat evlavioşi tânjeau pur şi simplu după contopirea cu marele gol din nirvana.

În Occident, biocâmpul a fost mult timp ignorat atât de religie, cât şi de conştiinţă… Până când un american numit Cleve Backster a conectat, dintr-o toamnă, un detector de minciuni la frunza unei plante şi a descoperit că toată materia vie, chiar sperma individuală sau o singură celulă vie posedă o „percepţie primară” – un câmp de sensibilitate foarte mare. Până când un rus numit Kirlian a fotografiat – pe cale electrică – aura propriului său corp şi a descoperit că aceasta emitea sclipiri luminoase exact acolo unde erau localizate punctele străvechii acupuncturi chinezeşti. Până când nişte frunze au fost filmate în câmpuri electrice şi s-a observat existenţa unui biocâmp care rămânea intact pentru o vreme, chiar dacă frunza era mutilată; dovedindu-se, astfel, că există un corp energetic, aşa cum

există un corp fizic. Fiind corect călăuzit şi primind suficientă energie, câmpul poate fi transmis departe de corpul său. Aici, religiile orientale, cu magiile şi misticismul lor, şi tehnologiile occidentale au găsit un punct comun.

„Planul astral” – luat în derâdere ani în şir de ştiinţa occidentală – s-a descoperit a fi într-adevăr, planul stelar. Existau ghizi care ne aşteptau răbdători, ghizi care îşi trimiseseră demult propriile biocâmpuri, organizate în mod superior, către rasa umană doar pentru a fi luaţi drept zei sau diavoli, ori fantome ale vieţii de după viaţă – exact aceeaşi greşeală făcută de acei tibetani care credeau în reîncarnare şi care-au scris *Cartea morţilor.* Ar fi trebuit, mai curând să-i spună „Cartea vieţii”!

— Îmi poţi împrumuta şi mie această *Carte a morţilor,* chiar dacă are o serie de greşeli? Mi-ar plăcea s-o citesc.

A dat din cap, cu regret.

— Nici eu n-am citit decât un rezumat al ei. Vezi tu, deşi este o carte clasică, e falsă şi deci foarte dăunătoare. Conţine foarte multe noţiuni greşite. A durat foarte mult până când sensul corect a fost descâlcit din nonsensurile cărţii! Bardo nu mai doreşte ca oamenii să se zăpăcească din nou. Pe urmă, cineva ar putea încerca să facă exerciţii de unul singur. Ştii cât de mulţi oameni doresc să fie acceptaţi pentru călătoriile Bardo. (Ştiam). Dar *Cartea morţilor* nu ţine seama de o mare parte a laturii practice – de exemplu, de yoga tantrică de care ai nevoie pentru a-ţi elibera energia corpului, pentru a alimenta energetic călătoria Bardo. *Cartea morţilor* nu e decât o singură roată pentru Bardo. Un camion poate merge scurt timp pe o singură roată, dar pe urmă se răstoarnă! Yoga tantrică este tot o singură roată. A-ţi folosi de unul singur această energie este cu adevărat periculos. Trebuie, de pildă, să studiezi diagrame mandala pentru a-ţi antrena mintea, ai nevoie de computere pentru a monitoriza undele creierului – şi câte şi mai câte…

— Tovarăşa Tara Dakini trebuie să fi fost o femeie foarte deşteaptă, sau foarte norocoasă, ca să reuşească toate astea de una singură!

— Ei bine, Rakshasa au ajutat-o… Ei au întemeiat prima ambasadă mentală aici, pe Pământ şi, desigur, tot ei ne-au arătat cum să punem împreună ceea ce ştiam şi aveam şi noi. Aici, de exemplu, era nevoie de o părticică într-o religie

orientală, colo trebuia să fie o altă disciplină mentală.

— O ambasadă mentală? Cum arată? Nu-mi pot imagina.

— Ei, o clădire obişnuită, ca oricare alta, zâmbi el. Am văzut fotografii ale Ambasadei Procyon. E un fost hotel din Miami Beach. Steaua lui Barnard foloseşte Palatul Potala din Tibet. Yidag, din Indi Epsilon, foloseşte o mănăstire rusească de pe lângă vechiul centru spaţial din Kazakhstan. Dar principalul este că trebuie să posezi o structură foarte specială a minţit pentru a fi acceptat de Bardo, o structură pe care nu o au nici zero virgulă unu la sută din fiinţele umane.

— Ştiu asta. Nu trebuie să mă simt dezamăgită…

Totuşi, Makindi şi cu maică-mea schimbară o privire rapidă. Am ştiut atunci ce credeau ei. Poate că dragostea lor era susţinută de această speranţă şi aveau nevoie să creadă în ea, fie că era adevărat, fie că nu.

Am ieşit să mă plimb pe străzi, vrând să fiu singură.

Astromanţie. Dar pentru mine, lumea ţinea în braţele sale un alt cuvânt.

Iubire

Nu mă gândeam la aspectul erotic al zborului stelar, la nevoia de a avea un partener de dragoste. Îmi imaginam, în schimb, ce înseamnă să ajungi la o fiinţă precum un Rakshasa, doar prin puterea gândului. Acele forme schimbătoare, iuţi şi incandescente, acei cetăţeni zburători ai oraşelor-nouri, inundate de strălucirea portocalie a unui soare străin! Oare cum se manifestau ei în Lhasa? Erau ca că Rakshasa exploraseră galaxia, prin planul Bardo, timp de zece mii de ani. După zece milenii, nu ajunseseră decât la cinci sute de ani-lumină distanţă faţă de Steaua lui Barnard. Cât timp ar fi fost necesar pentru a explora întreaga galaxie şi a căuta toate fiinţele străine existente? Poate că nicio sută de mii de ani n-ar fi fost de ajuns. Şi totuşi, noi aveam timp din belşug. Acesta era cel mai preţios cadou oferit de Bardo. Spaţiul viu!

Strada albă era intens luminată de soare, trasând o lumină de demarcaţie pe sub umbra acoperişurilor de tablă ondulată, sub care un bărbat trăgea la maşina de cusut pânză albă pentru tunici. Piciorul îi dansa pe pedală; dansa pe acelaşi loc, tot timpul, aşa cum întreaga lume dansa bucuroasă în zilele

noastre, fără să se mişte din loc. Când am trecut pe lângă el, bătrânul mi-a zâmbit visător, dezvelindu-şi dinţii sparţi.

O bicicletă stătea trântită în faţa unei uşi deschise Urmele striate ale cauciucurilor sale şerpuiau pe stradă precum o piele foarte lungă, lepădată de un şarpe, O găină traversă această urmă, mergând alene, până ce lătratul unui câine dintr-o curte o puse pe fugă, făcând-o să cotcodăcească indignată şi înfoiată. Acesta era mersul vieţii umane de astăzi. Şi era exact acelaşi mers peste tot - în Nairobi, New York, Moscova, Beijing. Ne salvasem pe noi. Spaţiul şi timpul erau ale noastre, cu totul.

Este adevărat că mai existau încă oraşe foarte mari; dar ele nu mai erau precum acele locuri îngrozitoare ale secolului douăzeci, aşa cum apăreau în manualul nostru de istorie. Cultura respectivă ajunsese într-un punct de ruptură datorită dorinţei nebuneşti de a cuceri spaţiul cu maşini şi de a stăpâni Pământul prin aceleaşi mijloace - de parcă Natura n-ar fi vie, n-ar fi un prieten, de parcă fiecare plantă n-ar avea propriul său biocâmp vital, ci ar fi doar un *obiect* căruia îi trebuie otrăvuri şi chimicale pentru a se dezvolta.

Ştiinţa îşi avea locul său în viaţa de acum; sistemele de navigaţie computerizată ale barjelor transoceanice, sau panourile solare energetice, sau contracapsulele din braţele noastre, care limitau creşterea populaţiei la un nivel sănătos – toate acestea fiind descoperite şi dezvoltate în secolul douăzeci, desigur, dar numai ca o fiară „alternativă la cancerul esenţial al dezvoltării”.

Eram acum, desigur, nişte suflete foarte deosebite de cele de atunci, de masa aceea de lăcomie şi rivalitate şi egoism – semănând mai degrabă cu chinezii lor, cei care, de fapt, au ajutat la inaugurarea Noii Căi în timp ce Vestul dădea faliment şi ghizii extratereştri reuşeau să stabilească, în sfârşit, contacte. Dar până şi chinezii lor au trebuit să-şi elimine idealurile false de dezvoltare, învăţate de la vestici – deşi ar fi fost mai uşor pentru ei să redescopere forţele cosmice care modelau dintotdeauna, într-un mod subtil, sufletul uman şi îl legau de stele, chiar şi fără cunoştinţele noastre de-acum. Ei însă au avut de partea lor tradiţiile.

Este foarte dificil pentru noi să înţelegem minţile oamenilor din secolul douăzeci – ambiţiile lor oarbe, precum nişte cârtiţe săpându-şi tunele întunecate în căutarea bogăţiei, a puterii, a

zborurilor în spaţiu, a autostrăzilormamut, a călătoriilor demente, a jocurilor electronicei Manualul nostru de istorie, editat de Bardo, amintea numai faptele seci, şi cel mai bine este să condamni în bloc acele Vechi Zile ale Prostiei.

Cel puţin noi ne cunoşteam *propriile* minţi. Nu doream, acum, nimic din ceea ce doriseră *ei.* Şi cu adevărat nu am renunţat la nimic, ci mai degrabă am câştigat o lume normală şi sănătoasă; plus prietenia cu lumile stelare.

Liniştea sufletească era o calitate pe care mă îndoiesc c-au înţeles-o acei bărbaţi şi acele femei ai „civilizaţiei” anterioare. Acum noi eram calmi – dar totodată vibram, precum planetele vii, cu rădăcinile în pământ, fiecare cu propria sa aură scânteietoare. Văzusem suficiente fotografii Kirlian în şcoală. Fiecare plantă, deşi statică, era într-adevăr o galaxie de lumină şi energie. Chiar dacă eram nemişcaţi, totuşi slăveam viaţa.

Trei

Într-o zi, m-am întâlnit pe stradă cu Rajit, iar el avea o mască de sticlă şi cauciuc, din care ieşea o ţeavă ca un horn.

— E o mască subacvatică. Poţi privi cu ea sub apă.

Se foia de colo-colo.

— A găsit-o unchiul meu, într-unul din hotelurile de pe vechea plajă. Nu vrei s-o-ncerci? Să mergi pe insulă cu mine?

Pescarii noştri nu foloseau niciodată aşa ceva. Era o jucărioară veritabilă, din epoca risipei. Tubul de respirat era făcut chiar din plastic. Oare unchiul lui o găsise într-unul dintre hotelurile turistice abandonate? Aşa de bine conservată, după atâţia ani? Nu prea credeam să fie posibil. Dar, după un timp, pentru că nu exista nicio altă explicaţie, a trebuit să cred.

Imediat după povestea din cimitir, Rajit crescuse văzând cu ochii, înalt şi subţire. Acum, era mai înalt decât mine cu mulţi centimetri şi avea o barbă pufoasă, de adolescent.

— Am putea naviga mâine în larg, cu bătrânul Mkwepu. L-am rugat deja asta. Ştii, sub apă e o realitate complet diferită! Aproape că poţi simţi ce este zborul Bardo.

M-am simţit uşor dezgustată de tubul de plastic. Lumea, întreagă, fusese ruinată cândva din cauza unor asemenea lucruri: irosirea zadarnică a resurselor, frivolităţi şi mofturi pe

kilometru cub. Totuşi, masca exista aici şi acum, nu cu două secole în urmă – şi eram curioasă să văd ce vroia cu adevărat să facă Rajit pe insulă. În mod cert, simţea că sosise timpul pentru alte jocuri, mai evoluate decât mascaradele din cimitir.

Prin urmare, sâmbătă dimineaţa l-am ajutat pe Mkwepu să-şi încarce în barcă plasele şi coşurile din sisal pentru peşte – o barcă, precum toate bărcile mici de pescuit, făcută manual, purtând pe lemnul său semnele cioplirii cu tesla. Pe provă, Mkwepu pictase o yantra mandala ca să-i poarte noroc; desenul triunghiurilor întrepătrunse – patru dintre ele cu vârful în sus şi trei cu vârful în jos – reprezentau forţele masculine şi respectiv feminine, cu un punct pictat în centru, care era faimosul punct de intrare în Spaţiul Bardo - atunci când ai învăţat cum să intri în el! (Eu mă pregăteam deja să învăţ. Priveam ore întregi diverse yantra şi mandale până ce se întipăreau pe ochii minţii mele, precum circuitele unui nou creier… Yantra pictată de Mkwepu era realizată grosolan, în comparaţie cu superbele reproduceri pe care mi le arătase Makidi, totuşi şi aceasta avea un efect hipnotic.).

Bătrânul acceptă bucuros să ne abandoneze o zi întreagă pe insula Sinda, şi astfel am pornit să navigăm după bancurile de peşti de acolo. Rajit adusese nişte vin de palmier, prăjituri dulci cu cafea şi un fruct de papaia ca să ne hrănească. În timp ce naviga, a cântat la fluier de lemn o melodie complicată şi splendidă, care plictisea şi captiva, rând pe rând.

— Navigăm pe suprafaţa realităţii, declară el cu importanţă, luând fluierul de la gură şi arătându-mi, cu ajutorul lui, spuma ce fugea pe lângă provă. În curând vei cunoaşte ceea ce există dedesubtul ei.

— Te cred, am râs eu.

Pentru mult timp, am părut să fim foarte aproape de ţărm, apoi, deodată, am trecut peste o linie de demarcaţie vizuală şi ne-am trezit în larg. Uscatul rămăsese doar o linie verde, undeva, pe orizontul marin.

În afară de păsări şi de crabi, Sinda era pustie. Crabi de uscat, mari cât un cap de om, fugeau printre tufe ţepoase. Păsări-ţesător, de o culoare galben-pestriţă, zburau pe deasupra algelor. Pescăruşi negri răvăşeau plaja pe linia fluxului. Nimeni altcineva nu se afla acolo – doar Rajit şi cu mine. Curenţi marini puternici înconjurau insula la oarecare depărtare de ţărm,

lăsând o sută de metri de apă calmă, lângă mal, să clipocească încetişor spre plajă.

Atunci când ne-am dezbrăcat, am apărut schimbaţi faţă de vremurile copilăriei şi jocurilor din cimitir. Acum, sânii îmi erau mici pere negre, cu vârfuri precum cele ale lunii la pătrar. Rajit părea greoi şi foarte slăbit, cu oasele ivindu-i-se prin piele în prea multe locuri. Şi-a desfăcut turbanul şi l-a lăsat încolăcit pe ţărm. Scoţându-şi plasa pentru păr, şi-a lăsat liberă claia de păr negru şi lucios. Parcă era un nebun, sau o Kaii slăbănoagă din vreo oleografie aiurită din Calcutta. Crabi mici, albi, de mărimea unei unghii, se ascundeau în tunelele lor întortochiate; nisipul părea să se mişte pe părţi din plajă şi să-i înghită.

Respiraţia mi se auzea prin mască precum un sforăit. Vorbele mele vibrau şi abureau vizorul. Dacă Rajit arăta ciudat, cu părul său lăsat în jos, oare cât de ciudat arătam eu, cu un singur corn albastru, de plastic, crescut în spatele capului precum şarpele lui Kundalini?

Am vâslit până într-un loc liniştit, mi-am udat părui şi m-am aruncat în apă. Curând, aşa cum mi se promisese, pluteam prin cerul unei lumi extraordinare, pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci...

Dedesubt, ramuri şi încrengături de corali: evantaie stacojii, colţi purpurii ca de animale, forme rotunde, violete, alcătuind oraşe ciudate, supraetajate. Creiere galbene se ghemuiau în zona aricilor de mare ţepoşi. Ghimpii negri, precum cărbunele, ai aricilor, ondulau uşor într-o respiraţie lichidă, dar viaţa acolo nu avea nimic dulce, nimic senzual, deşi corpurile păreau a purta flori gelatinoase, ca o suspensie de catifea. Era o lume unde mineralele acceptaseră o viaţă statică, strâmbă: o planetă de siliciu, cu minţi poroase şi calote fungoase precum proprii săi Gânditori, prezidând oraşele stranii, strălucitoare, aflate la mijlocul drumului dintre viaţă şi piatră.

Peşti micuţi, irizaţi, semănând mai degrabă cu stolurile de păsări repezi, străbăteau fulgerător acele oraşe, bătând din aripioare şi holbându-şi ochii bulbucaţi. Oraşele păreau să-i lanseze în cerurile lor pe aceşti reprezentanţi tremurători ai unei vieţi mai delicate decât a lor, ca pe nişte vestitori dintr-un colţ într-altul. Oare oraşele-nori din lumea Rakshasa, pădurile din Asura sau fiinţele-sticle Yidag mi-ar părea mai ciudate?

Deodată, turnurile, colţii, etajele şi creierii, toate se opriră ca

la un semnal nevăzut. Lumea se schimbă cu desăvârşire. Mă aflam deasupra unei prăpăstii fără fund.

În jos. Cât mai în jos. Fără să le pot distinge, forme amorfe se mişcau greoi în abis. Adâncul era plin de ele. Şi totuşi, ei, locuitorii, erau invizibili. Nu erau decât întunecimea unui adânc, care se împotriveşte luminii.

Oare aşa să arate spaţiul dintre stele? Nu o goliciune absolută, ci un lucru greu ca plumbul, a cărui ţesătură îl stânjenea pe călător, în loc să-i lase loc de trecere? Ceva care poseda propria sa gravitaţie sălbatică, extrem de diferită de gravitaţia celorlalte lumi? Şi, în comparaţie cu aceasta, aveau planetele într-adevăr propria gravitaţie – sau gravitaţia era doar o forţă de respingere exercitată asupra lor de greutatea spaţiului?

Stăteam ca hipnotizată, speriată de faptul că nu mai puteam să judec, şi priveam în jos. Mă lăsasem purtată de curent. Apoi *ceva* în formă de delta a fluturat spre mine, din acel neant nemişcat, reliefându-se pe acest fundal şi colorându-se treptat. O materie închegată, o masă elastică, mare, zbură spre mine până când deveni de o culoare albastru strălucitor, cu ochi galbeni lucindu-i peste tot.

Nu. Nu ochi. Pete pe toată pielea.

Apoi am recunoscut-o.

Ochii săi adevăraţi mă priveau. Coada i se zbătea ca un bici care m-ar fi putut ucide. M-am repezit înapoi, spre locurile puţin adânci, departe de raza de acţiune a acului înveninat al pisicii de mare şi l-am găsit pe Rajit plutind pe spate, cu părul lui lung aranjat ca un voal în jurul capului.

Când s-a ridicat, cu părul neted şi lucios atârnându-i de-a lungul corpului, desenând linii de forţă de la cap până la brâu, era un Siddha, un om puternic al zilelor străvechi. Privirea îi era aspră şi poruncitoare. Zâmbetul, sălbatic şi lacom. Am mers împreună pe plajă şi mi-a dat sticla cu vin de palmier cu un gest protocolar, ceremonios. Vreo descărcare nervoasă de cuvinte de-ale lui, dezmierdări, mângâieri, complimente? Deloc. Nu a spus nimic. Doar a *făcut-o,* după ce-am băut. Şi-a fost mai bine aşa. A fost mai şocant, mai straniu şi mai misterios – totuşi ceva aşteptat, ceva care stătuse dintotdeauna în aşteptare. Am făcut dragoste pe plajă, într-o concentrare extraordinară, ca doi străini tăcuţi, descuind porţile ferecate ale sufletelor şi trupurilor

noastre. Am trezit eu-rile ascunse din noi înşine.

Anul următor a fost acela în care Dobdob au venit să mă caute.

Patru

O purificare, ne învăţa Makindi, este acea vreme când societatea îşi elimină otrava pe care-o are în sângele ei. Totuşi, fără sângerare; acestui tip de rană îi trebuie prea mulţi ani pentru a se vindeca. Societatea însăşi este rănită. Cel mai potrivit tratament este izolarea. Îngheţarea bolii. Astfel, elementele purificate ale lumii vechi – savanţi ridicaţi împotriva umanităţii, filosofi neadevăraţi – erau trimişi pentru a-şi trăi restul zilelor în diferite zone de carantină, care erau reci dar întăritoare, peisajul posedând o puritate anume. *Atunci* cei din Dobdob aveau nevoie de arme, pentru a-i păzi pe duşmanii sociali. Dar astăzi, cine oare ar mai sili un Dobdob să-şi scoată arma? Cine oare ar refuza onoarea de a fi ales pentru Bardo, chiar dacă aceasta ar însemna să nu-şi mai vadă niciodată căminul şi familia? Nici eu, şi nici altcineva!

O echipă Dobdob a zburat la Bagamoyo cu elicopterul, iar huruitul asurzitor şi palele care fulgerau ne-au înfiorat pe toţi. Autobuzul de coastă, care apare o dată pe lună cu panourile sale solare pe acoperiş, sorbind lumina africană, era suficient de rapid pentru lumea noastră, în orice alte ocazii – la fel şi vasele sosite să încarce sisalul. Aeronavele se foloseau doar pentru urgenţe, dezastre – şi pentru afacerile Administraţiei Spaţiului.

În echipă erau trei oameni: pilotul – un caucazian înalt şi musculos, cu ochi albaştri şi păr de culoarea paiului – şi doi asiatici – unul cu o faţă veselă, expansivă, obraji bucălaţi, gură mare, ochi proeminenţi şi trăsături ale feţii foarte amestecate; celălalt cu o faţă mai bătrână, mai dură, o figură de comandant inteligent.

Makindi făcu un gest către Rajit să-i ajute pe Dobdob să-şi care echipamentul. Tatăl meu vitreg luă o valiză metalică. În timp ce Rajit se chinuia cu alta, care se dovedi a fi mai grea decât se aşteptase. Rajit se opri cu valiza în nisip; Dobdob-ul cu ochii albaştri o ridică în locul lui.

Am fost chemaţi la teste, în clădirea şcolii. Eu, verişoara mea

Rose şi o altă rudă mai îndepărtată, din satul Kingongoni, situat la câţiva kilometri spre interior. Makindi şi Mboya, Doctorul Desculţ, recomandaseră candidaţii potriviţi pe baza testelor de percepţie şi memorie, a ritmului metabolic de bază şi a altor factori.

Curând, veselul Dobdob m-a chemat în biroul lui Makindi şi m-a aşezat într-un scaun de trestie în faţa mesei. Camera era slab luminată, iar geamurile închise aruncau pe zidul opus un soi de curcubeu strălucitor, din umbre de gratii. Vorba lui era mângâietoare. Nu s-a pus problema de a „reuşi” sau „cădea”. Vânătoarea pentru un biocâmp potrivit călătoriilor Bardo semăna mai mult cu o căutare a unei grupe sanguine foarte rare…

— Nu sunt nervoasă, am spus. Serios, nu sunt.

— De ce nu? Cei mai mulţi oameni sunt.

— Nu mă simt nervoasă, asta-i tot.

— Tu eşti fata care-a găsit cocosul?

— Da.

— Acesta-i motivul pentru care nu-ţi faci griji?

— Cred că da.

Celălalt Dobdob râse încetişor, în timp ce-şi regla maşinile de testare.

— Ştiu că numai foarte puţini oameni au o formă utilă a puterii Bardo şi acest lucru ţine doar de noroc; dar chiar şi aşa…

Veselul Dobdob mă lăsă să vorbesc vrute şi nevrute.

Şi totuşi, dacă n-aş fi găsit cocosul, aş fi fost la fel de doritoare să-mi întipăresc în minte acele mandala ale lui Makindi? Poţi întreba pe oricine cum îşi alege Bardo călătorii stelari şi cu siguranţă primeşti acelaşi răspuns, cum că fiecărui copil de pe Pământ i se acordă o şansă. Însă, în acelaşi timp, şansa acordată era o ocazie rară: era o onoare, un privilegiu, o realizare deosebită. Totuşi, un privilegiu oferit tuturor. De aceea, nu simţeam niciun resentiment sau vreo urmă de nedreptate.

Celălalt Dobdob îşi terminase de verificat aparatele. La ele erau conectaţi nişte electrozi, căşti şi un soi de mască semănând cu cea acvatică (dar care era opacă) şi lângă toate acestea o cutie cu ace de argint.

Celălalt om mi-a fixat cu delicateţe micii electrozi pe ţeastă, folosind un strat subţire de pastă, căutând locurile de aplicaţie

doar cu mâinile, măsurându-mi craniul cu degetele şi ţinându-şi ochii doar pe jumătate deschişi, chiar şi în lumina aceea puţină.

El trebuia să-mi dea să ascult la căşti diverse înregistrări de mantra.

Cât de multe ştiam eu despre mantra?

Le-am repetat ceea ce ne învăţaseră Makindi şi lama. Fiecare atom din univers este o structură de particule care, la rândul lor, sunt pur şi simplu structuri de interferenţă în cadrul unor vibraţii energetice primitive. Sunetele unei mantra, descoperite în India antică, imită aceste vibraţii. A rosti aceste mantra într-un mod corect şi de mai multe ori, înseamnă a-ţi acorda mintea cu ritmurile universale de bază.

— Bineînţeles că nu am auzit niciodată nicio mantra, m-am grăbit să adaug.

Ar fi însemnat să mă joc cu focul… Să trezesc forţe pe care o minte neantrenată nu le poate controla.

Omul din Dobdob puse mâna pe acele sale de argint pentru acupunctură.

— Trebuie să măsurăm principalele chakra ale corpului care rezonează cu diverse sunete de mantra. Spune-mi ceva despre chakra, Lila.

Centrele energetice ale corpului uman.

— Roţi.

Au fost descoperite iniţial de către medicina orientală. Medicina occidentală le acceptase cu adevărat abia în urma cu două secole – atunci Orientul şi Occidentul s-au unit într-o singură lume. Kundalini, energia vitală a corpului, se ridică prin fiecare chakra succesiv, până la creier şi de-acolo iese în cosmos.

— Va trebui să-ţi ridicăm puţin forţa Kundalini în aşa fel încât s-o putem măsura. Dacă nu vei fi acceptată astăzi, trebuie să ne dai cuvântul tău de onoare că nu vei mai încerca niciodată, de una singură, să-ţi amplifici această forţă, folosindu-te de amintirile pe care le vei păstra asupra testului.

Le-am dat cuvântul meu.

Jocul cu focul.

— Şi acum, masca…

Era un stereoscop, cu imagini tridimensionale. Îmi proiecta în adâncime, în faţa ochilor o yantra mandala. Dobdob îmi arătă o cartelă.

— Yantra aceasta… O cunoşti?

Am văzut un pătrat înconjurat de ziduri întunecate, cu patru porţi. În interiorul pătratului, petale albe de lotus erau aranjate în jurul unui cerc de culoarea cărbunelui. În centrul cercului, strălucea un contur de puncte albe în interiorul a patru triunghiuri albe amplasate cu vârfurile în jos. Bineînţeles că o ştiam. O ştiam de mai mulţi ani, datorită lui Makindi. Era Kali Yantra. Yantra Energiei Feminine.

În mască, se afla încorporat un retinoscop care trimitea fascicole de lumină asupra petelor oarbe din ochii mei, acolo unde milioane de fibre nervoase se înmănunchează şi apoi se desfac direct în creier. La fel cum petele de lumină din mijlocul unei yantra – punctele bindu – se deschid, printr-un punct, spre infinit, tot aşa petele retiniene reprezintă pentru creier echivalentul acelor puncte speciale bindu, pe unde lumea exterioară a realităţilor superficiale trece de la simpla vedere la adevărata viziune, se transformă în lumea interioară a gândurilor.

Dobdob îşi alese acele şi le steriliză cu alcool. Mă rugă apoi să mă dezbrac până la mijloc.

— Chakra cea mai de sus, cea din creier, se numeşte *Sahasrara.* De fapt, Sahara ar fi un nume mai potrivit – pentru că, de acolo începând există un deşert vast, de nemăsurat, unde te poţi rătăci extrem de uşor şi muri. Lumile extraterestre sunt distanţate între ele precum oazele de pe Pământ. Să-ţi aminteşti că acesta nu este un drum *uşor* către stele. Este doar cei adevărat şi cel natural.

Testul începu. Am auzit un câine lătrând pe afară, după care am intrat în tăcerea căştilor şi în întunericul măştii.

Linii de lumină au strălucit în faţa ochilor mei, apoi un con format din triunghiuri îndreptate în jos, conţinând… întuneric. Ele înconjurau un disc negru mat, ca soarele într-o eclipsă totală – având o coroană de petale albe de lotus şi o urmă de lumină în mijlocul său, de parc-ar fi existat o gaură în acel ceva care eclipsa soarele. Soarele negru înghiţea lumina. Totuşi, triunghiurile păstrau întunericul. Ele ţeseau un zid interior de lumină. Şi, în surzenia mea, am auzit… mantra. La început, nesesizabil faţă de ţiuitul uşor al aerului pe timpanele mele izolate cu căşti. Dar pe urmă, în acea tăcere surdă, se născu un sunet:

HUM... HUM... HUM...

Vibrând. Intensificându-se. Clădind în mintea mea rezonanţe între trecut, prezent şi viitor, până când timpul deveni unul singur şi eu mă aflam în toate perioadele lui.

HUM, murmura fiecare petală din coroana albă în timp ce eu mă roteam în jurul soarelui negru din protuberanţă, în protuberanţă fiind pe jumătate în timp şi pe jumătate în eternitate.

Buricul îmi ardea. Probabil că un ac de acupunctură se afla acum, acolo. Sau poate nu acolo, ci în altă parte, comunicând cu buricul prin nervii invizibili şi imateriali ai biocâmpului. O flacără mă ardea fără durere, dar insistent, în acel punct al corpului meu unde pielea mi se plia în, ea însăşi şi corpul meu îşi imagina un cordon ombilical pulsând cu fluid fierbinte, legându-mă de acea matcă universală în care pluteam, tot aşa cum steaua neagră cu petale strălucitoare plutea, îngrădită de triunghiuri, într-o curte întunecată, înconjurată de ziduri.

Petalele coroanei se schimbară într-o nuanţă albăstruie, devenind lila, violete, purpurii, pe măsură ce întunecimea grea se revărsa în afară. Când ajunseră negre, soarele negru dispăru ca entitate separată. Şi am plutit deasupra unei pâlnii de triunghiuri strălucitoare, care încetase a mai fi un con de ziduri, interzicând intrarea şi ieşirea, şi deveni o piramidă întoarsă, formată din trepte – o pâlnie conducând către în jos.

Mantra se schimbă într-un dangăt de alamă.

TRAM! TRAM! TRAM!

Pâlnia tremura ameţitor. Mai întâi fusese o pâlnie, apoi o piramidă. Se prăbuşea în propriile sale dimensiuni, făcându-mă să mă simt rău. Pentru moment, m-am aflat chiar în punctul bindu, dar apoi acesta se afla mult sub mine şi eu cădeam – jos, jos, jos. O piramidă mă împinse în sus, din nou.

Între sâni îmi ardea o nouă flacără, care linişti aceste rotiri sălbatice. Nu am mai putut vedea piramida, ci doar pâlnia cea adâncă şi treptele de lumină ducând către punctul central al luminii. Numai că *acum* nu mai era *în jos,* ci *în afară.* În afara mea, în afara lumii!

*„HRIH! HRIH! HRIH!” a*păru un sunet strident în urechile mele, ca tânguitul unui animal prins în capcană. Şi gâtul îmi ardea.

Focul din buric se stinsese. Nu mai ştiam unde-mi sunt picioarele, nu le puteam localiza. Toată partea superioară a

corpului se separase complet de ele…

Deci aşa te simţi atunci când Corpul Energetic se desprinde! M-am simţit ca un centaur, Corpul Subtil ieşind din Corpul Material, tot aşa cum torsul de om iese din trupul de cal!

Gâtlejul îmi ardea până la incandescenţă. *„HRIH! HRIH!” A*m nechezat, cu nările arzânde. Sunetul eram eu; eu eram sunetul. Căştile? Nicio pereche de căşti. Acesta era sunetul de bază al propriei mele existenţe. Ştiam şi prin ce nară se învolburează în afară acest strigăt al respiraţiei mele: nara stângă, nu cea dreaptă.

Pe neaşteptate, unul dintre picioarele mele energetice se eliberă din strânsoarea materială; şi cel mai dinafară dintre cele cinci triunghiuri trecu peste mine, sări în spatele meu, în timp ce celelalte patru triunghiuri rămase se dilatară pentru a umple spaţiul. Punctul strălucitor se mări, deveni un disc…

Ţipătul HRIH! se atenuă, ajungând un zumzet. Triunghiurile şi discul bindu dispărură. În ochii mei mai dansau doar urmele imaginilor.

Ceva – cineva – îmi scoase căştile de la urechi. Cineva vorbea. Cineva îmi îndepărtă masca din faţa ochilor.

Reapăru o lume: o cameră în care bântuiau geometrii de ceaţă dizolvată, fantome de puncte şi de triunghiuri.

Oamenii Dobdob scoaseră cartelele din maşinile de testare. Le cercetară pentru un timp care părea că nu se mai termină, în timp ce eu stăteam uitată, neştiind nici dacă pot să mă închei la nasturii rochiei.

În cele din urmă, cel cu faţa veselă mă privi şi zâmbi.

— Felicitări, Lila. Vei zbura către stele.

Cinci

Mi-au mai rămas doar câteva oro pentru a-mi lua rămas bun – timp în care cei din Dobdob au fost ocupaţi cu testarea mai întâi a lui Rose şi apoi a celuilalt văr al meu, dar cu rezultate negative – şi am simţit că era bună graba aceea. Devenisem un fel de minunăţie, un miracol al satului. Şi, în acelaşi timp, eram şi ceva de care să te înspăimânţi puţin. Am simţit-o din felicitările neliniştite ale oamenilor veniţi în casa mamei mele

pentru un pahar cu bere. Eu urma să călătoresc către stele, astfel încât satul nostru putea rămâne aşa cum era: în nemişcare şi în siguranţă. Exista o reţinere în urările lor de bine, care era reacţia egală şi de semn contrar la zborul meu apropiat.

Mătuşa mea, mama lui Rose, veni să mă sărute de bun-rămas. Această vizită scurtă părea să simbolizeze o reconciliere între ea şi mama mea. S-au îmbrăţişat una cu cealaltă, unite într-un sentiment frăţesc de pierdere şi de câştig, pentru că ceea ce pierduseră în mine, câştigaseră fiecare în cealaltă; şi păreau fericite că lucrurile stăteau astfel. Gelozia care apăruse în anii după ce eu găsisem cocosul se spulberase. În curând, Rose va vizita din nou casa mamei mele, preluându-mi locul pe care-l aveam în inima ei. Rose nu mai venise acum. Oare stătea acasă şi plângea de dezamăgire? Aş fi vrut să fiu în locul ei. Rajit fusese acceptat ca student la lamaserie, dar asta nu era o veste importantă; el avea să mai rămână încă trei săptămâni în Bagamoyo, până ce sosea autobuzul către sud.

La sfârşitul acestui răstimp febril, Makindi sosi acasă cu blondul Dobdob; mă sărută neatent pe frunte şi mă lăsă în custodia lui.

Toţi s-au îmbulzit să privească decolarea elicopterului, înghesuindu-se nerăbdători în jur. În jurul elicopterului, nu al meu. Pe mine mă uitaseră deja.

Palmierii, care aveau întotdeauna coroanele atât de sus, se scufundară în pământ şi deveniră stele de mare verzi, cu umbre negre de arici pe stofa maro-roşcată a uscatului. De sus, peisajul deveni un model al lui însuşi, o jucărie. În felul acesta, oamenii puteau pierde scala valorilor. Lumea devenise o hartă pe care se putea mâzgăli. Niciun ogor sau copac nu mai contau. O lume mai mare însemna o extindere – o disponibilitate, o cheltuială. Am putut să înţeleg cât de uşor adusese cu sine mobilitatea un sens al exploatării neglijente.

Am zburat depărtându-ne în pantă de linia de coastă, urmând fâşia roşie a drumului, care tăia un desiş luxuriant de lângă un râuleţ, apoi trecea prin câteva sate punctate de palmieri. Vaci roşcate, de mărimea gândacilor de băligar, păşteau între sate. Pe urmă am ajuns deasupra plantaţiilor de sisal: kilometri de ţăruşi verzi, formând un caroiaj geometric de-a curmezişul solului.

Stăteam lângă pilot. Mi-a spus că se numeşte Sam-Sam Shaw – şi că era originar din America. Cei doi Dobdob care ne testaseră stăteau în spate, vorbind între ei într-o limbă pe care am bănuit-o a fi chineza.

— Aşa este, încuviinţă Sam, atunci când l-am întrebat.

Liu este din China. El este şeful.

— Şi celălalt?

— Yongden e tibetan. Dar nu te mai obosi cu numele lor. Amândoi sunt de la baze din Africa, aşa că nu-i vei mai vedea niciodată. Doar eu voi mai rămâne cu tine, până te voi conduce la Centrul Bardo din Florida. O să-ţi placă Florida. Mare caldă, palmieri. Mai multe clădiri şi mai multe oraşe decât aici – şi o agricultură mai intensivă. Portocale! Le simţi mirosul peste tot…

— Oraşe?

— Da. Miami găzduieşte încă aproape un sfert de milion de oameni. Asta fără a socoti Centrul Bardo. Şi va continua să-i găzduiască, pentru că asigură energie şi hrană Centrului. Şi nici măcar nu este cel mai mare oraş din lume! Totuşi, politica de descentralizare a dat rezultate frumoase, mai ales în cazul unor răni vechi, precum oraşele asiatice sau metropolele americane. Suntem foarte aproape de a optimiza pe deplin aşezările omeneşti de pretutindeni – răspândind oamenii în zonele rurale. Locuitorii oraşelor nu mai au sentimentul unui statut special. Japonia a fost una dintre problemele cele mai afurisite; dar emigraţia către Siberia şi Australia a ajutat mult… În drumul nostru, vom mai lua câţiva elevi. Poţi să-ţi faci prieteni în timpul zborului.

— Eşti din Florida, Sam?

— Ei, locurile nu sunt decât locuri, spuse el, ridicând din umeri. Orice regiune este O.K.

Am zburat cam cincisprezece minute, după care o serie de turnuri albe apărură în faţa noastră, ridicându-se între nişte coline joase, dar abrupte şi sălbatice, izolate în mijlocul arbuştilor desfrunziţi. Pe măsură ce urcam, spre ele, legănându-ne, apăru şi restul oraşului Dar es Salaam: un lung hotar de acoperişuri roşii în jurul unui golf albastru, acolo unde marea se arcuia în spatele colinelor.

— Aceasta e tabăra de antrenament. Cred că atât tatăl tău, cât şi Doctorul Desculţ au studiat aici. Aterizăm puţin doar pentru că Liu şi Yongden coboară.

Pe măsură ce zburam mai aproape, clădirile păreau mai ruinate de timp, mai puţin strălucitoare. Pereţii purtau pânze de păianjen în locurile unde tencuiala căzuse. Drumurile erau pline de gropi. Acoperişul căilor pietonale dintre clădiri prezenta găuri de rugină. Din străzi lipseau bucăţi întregi de pavaj, dezvăluind privirii un noroi roşu, brăzdat de făgaşe. Dar ce conta dacă drumurile erau cu gropi, de vreme ce erau folosite numai de pietoni? Şi nu era nicio tragedie dacă oamenii se udau puţin mergând printre clădiri, doar nu se topeau.

Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în tunici de diferite culori se plimbau de-a lungul aleilor, pentru a se oglindi în geamurile sălilor de clasă. O echipă lucra pământul în grădinile ce se întindeau de la sălile de curs până la o staţie de prelucrare a deşeurilor, alături de care se afla o fermă de păsări unde sute de găini scormoneau şi scurmau solul maroniu. Zgârie nori de culoare albă păreau nepotriviţi cu peisajul – nişte clădiri atât de pompoase, atât de lacome. Am fost mulţumită că erau scorojiţi, pentru că astfel reintrau în realitate. Trebuiau utilizaţi, nu răsfăţaţi.

Sam coborî elicopterul pentru a ateriza pe o pistă pătrată şi plină de găuri, între cele două blocuri ale şcolii. În timp ce rotorul încă mai bătea aerul, Liu – chinezul – mă atinse pe umăr.

— Nu eşti de acord că sunt în mod ridicol situate departe de oraş şi, totodată, stupid de luxoase?

Eram de acord.

— În timpuri de foamete, continuă el, s-au gândit să construiască în acest chip o ţară săracă. În concepţia lor, fiecare ţară era o piramidă. Astfel încât aici un procent foarte mic de copii puteau învăţa, pentru a deveni bucăţele din baza unei piramide mai mari, care atingea Luna şi Marte cu mult deasupra capetelor celor sărmani.

Yongden mă bătu cu mâna pe umăr, mai vesel, în timp ce sărea din cabină.

— Muncă, nu plăcere, rânji el.

Liu îi dădu valizele cu echipamentul de testare, pe care Yongden le cără până la cea mai apropiată poartă, unde se afla un cărucior. Degetele lui Sam apăsau deja pe comutatorul de pornire, în timp ce Liu sări şi el afară şi se făcu nevăzut. Paletele se învârtiră, transformându-se într-un disc solid de aer, împrăştiind nisipul roşu de-a lungul liniilor aproape şterse din

parcajul maşinilor; pe urmă, elicopterul săltă în aer precum o lăcustă.

Nu aveam să survolăm oraşul, ci să zburăm direct spre aeroportul aflat la vest de el. Cred că m-am arătat dezamăgită, pentru că Sam ciocni în indicatorul de combustibil şi-mi reaminti:

— Fiecare litru de benzină ne vine cu vasul de la trei mii de kilometri distanţă – şi apoi tu, Lila, vei călători, curând, peste ani-lumină.

Aşa că ne-am grăbit pe deasupra unor tufişuri stufoase cu cactuşi înalţi şi baobabi, pe unde nişte puşti păşteau mai multe bovine încovoiate şi cenuşii. Câteva fabrici se găseau în preajma altui drum ciupit de vărsat, cu acoperişurile lor mici, pe care erau pictate cuvintele: CHAI, KATANI, VIATU. Adică ceai, sisal şi pantofi. Dincolo de acestea se găsea un aerodrom, acum pustiu, cu excepţia micului avion cu reacţie argintiu care ne aştepta pe pistă. Un gard de sârmă îl proteja de vacile ce-ar fi putut nimeri acolo. Fluierari şi corle se roteau speriaţi de vânzoleala stârnită în iarbă de apropierea noastră. Nimeri acolo. Fluierari şi corle se roteau speriaţi de vânzoleala stârnită în iarbă de apropierea noastră.

Un Dobdob african ieşi de unul singur din turnul de control, acoperit la partea superioară cu sticlă, venindu-ne în întâmpinare.

— Micuţa fetiţă neagră care caută stelele, nu-i aşa? spuse el, cu o picătură de venin în voce. Îşi frecă greoi gâtul.

— În fond, de ce te-au ales pe tine, dintre toţi ceilalţi? *Tu ştii*? Adevăraţii mistici trudesc toată viaţa pentru a putea face câteva miracole – mersul prin foc sau oprirea inimii pentru o jumătate de oră. Şi astăzi, o fetiţă intră pur şi simplu în întreg universul blestemat. Cine ştie de ce? Cine ştie cu *adevărat* ceva?

— Înţeleg că aţi dorit să deveniţi un zburător Bardo? I-am întrebat eu, cu compătimire.

S-a încruntat la mine, fără să răspundă.

— Uite ce e, zise Sam furios. Şi tu faci parte din această aventura, nu uita. Fiecare fiinţă umană face parte din ea.

Africanul Dobdob dădu din mâini, pentru a speria păsările.

— Ce fel de aventură mai este şi *asta*? Uită-te ce trafic aerian avem aici!

Sam se enervă de-a binelea – şi consideram că avea dreptate.

— Ai prefera oare cerul plin de avioane – arzând combustibil şi scuipând fum şi ducând oamenii de colo-colo, fără niciun motiv viabil? Ce-i cu tine, omule? Vremea este prea înăbuşitoare pentru tine, aici? Ţi-ar plăcea undeva, mai la răcoare într-un loc unde să dai toată ziua la lopată ca să deszăpezești pista? Nu? Ei, uite atunci ceva care să te preocupe acum – planul nostru de zbor.

Sam îi aruncă omului o bucată de hârtie.

— Kano, Dakar, Miami. Aşa că eşti drăguţ să ne permiţi decolarea? Nu vrei să redevii controlor de trafic aerian, aşa, pentru noi?

— O.K., iertaţi-mă. Îmi cer scuze. Fată neagră, îţi urez un zbor plăcut.

Omul zâmbi mânzeşte.

— Să-ţi urmezi steaua ta.

— Aşa voi face!

— Un zbor plăcut este un zbor eficient, spuse, cu o seriozitate prefăcută, Sam, împingându-mă în avionul cu reacţie, în timp ce bărbatul Dobdob se înapoia greoi la turnul lui de control.

Doar câteva locuri mai erau libere. Majoritatea erau ocupate cu cutii de carton purtând eticheta STOC DE MEDICAMENTE/BARDO MIAMI/POŞTA AERIANA. Mi se părea o distanţă mult prea mare pentru a transporta medicamente, cu excepţia cazului când vreo boală scăpase de sub control în America.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva, replică Sam.

Era încă furios. Tonul său spunea mai degrabă că nu este treaba noastră. Îmi alese un loc lângă fereastră şi se aplecă să-mi lege centura de siguranţă.

— Facem cam cinci ore până la Kano, în Nigeria. Vom înnopta acolo, iar dimineaţa vom lua nişte pasageri. După ce decolăm, mă întorc la tine şi mâncăm şi noi ceva.

Intră în cabina de pilotaj şi porni motoarele: totuşi, uşa nu se închisese ermetic în spatele lui, astfel încât puteam să-i aud din când un când vocea, prin vuietul motoarelor cu reacţie.

— Controlul aerului din Dar, aici zborul MIA-65. Cerem permisiunea de decolare…

Şi am urcat către înalturi, zburând spre vest, spre nişte coline zimţate şi un soare mare şi roşcat. Cei câţiva nori atârnaţi stingheri deasupra pământului erau scăldaţi într-o lumină

stacojie şi au continuat să rămână această nuanţă în cel mai lung apus de soare pe care îl văzusem vreodată. Căci noi eram, urmăream soarele de-a lungul lumii.

— Liu? I-am auzit pe Sam vorbind la radio, după un timp.

N-am putut să aud tot ce spunea.

— Un măr putred pune în pericol toate celelalte mere bune, Liu. Nu poţi *tolera ca* un Dobdob să propovăduiască revolta… Aşa că poate are nevoie de mai multă responsabilitate. Dă-i şansa de a cunoaşte faptele. Lucrurile necesare apărării, este foarte bine. Pe urmă, dacă nu va coopera cu noi, va trebui trimis, la răcoare…

M-am uitat pe fereastră, întrebându-mă despre ce este vorba, dar eram prea încântată de apusul de soare pentru a mă interesa convorbirea lui Sam. Arborii semănau cu nişte puncte a căror umbră se întindea spre est, precum o mulţime de spermatozoizi înotând deasupra acelui sol denivelat şi purpuriu.

— La dracu’, exclamă Sam, când, coborî în sfârşit, din scaunul de pilotaj şi observă că uitase uşa deschisă. Era, fără niciun dubiu, un sentiment de invidie. Vorbeam de omul de la aerodrom… Ş eu sunt, în sinea mea, gelos pe tine. Să călătoreşti de-a lungul drumului către stele, fără să foloseşti niciun litru de combustibil! Pentru asta societatea este răsplătită de un milion de ori.

Avionul continua să zboare în regim automat. Într-o bucătărie mică, situată la capătul şirurilor de scaune – invitându-mă să-l ajut; dar de fapt doar să-l privesc – Sam pregăti nişte rulouri apetisante de napolitană umplută cu smântână din lapte de soia, produs pe câmpurile din Florida. Luă vreo zece foi uscate şi sfărâmicioase, le înmuie într-un bulion de extract de crevete, apoi le lăsă la abur. Şi pe urmă înfăşură această masă sub forma unui tub lung, pe care-l tăie în patru. Se numeau rulouri Yuba. Sam părea a fi foarte mândru de cunoştinţele lui de bucătar.

După ce-am terminat de mâncat, soarele nu se mai afla în faţa noastră; în schimb, o lună galbenă, proeminentă, stătea spânzurată în locul lui, pe cer – acest far care odinioară zăpăcea oamenii şi care acum este ignorat, cu înţelepciune de către omenire. Luna noastră, mare şi apropiată, ar fi putut fi pusă pe cer în mod deliberat pentru a-l îndepărta pe om de la adevăratul său destin: spânzura la locul său pentru ca oamenii erei

tehnologice să urle la ea, precum o turmă de şacali. Am privit-o până când am adormit. Un glob pustiu, de rocă; calea greşită către stele.

Sam mă zgâlţâi ca să mă trezească, apoi se retrase în carlingă, de astă dată închizând uşa complet în urma lui. Ajunseserăm la Kano şi eu eram încă somnoroasă după ce dormisem prea puţin.

Am putut vedea luminile aeroportului înainte de aterizare, dar pe urmă ele au fost stinse imediat. Am coborât din avion, ieşind într-un aer fierbinte, atât de uscat şi plin de praf, încât ochii mi-au lăcrimat. În lumina vagă a jumătăţii de lună nu am văzut decât o întindere vastă şi plată, în a cărei depărtare se observau două coline, sau poate două piramide, sau două palate. În apropiere era o clădire întunecată, în genul unui turn cu multe etaje, dar numai primele două erau luminate.

Sam tuşi, apoi scuipă pe pământ. Frecându-mă cu sandalele de sol, ici şi colo, am descoperit că terenul era nisipos: sandaua aluneca pe nisip, dar fără să existe şi mirosul de sare.

Am aşteptat.

— Acolo o să dormim. În clădirea aceea înaltă. Pe vremuri a fost un hotel de lux. Şi ăsta era un aeroport internaţional, la întretăierea drumurilor ce traversau Africa.

Puteam să nu-mi mai bat capul cu puritanismul sarcastic al lui Sam. Nu încerca nici pe departe să-mi strice bucuria călătoriei. Pur şi simplu slujba îl făcea să circule tot timpul – şi toată lumea ştia că a călători în felul acesta, cu ajutorul unor maşini costisitoare, era o mare greşeală. Trebuie că în sinea sa, se simţea, un fel de criminal voluntar.

În sfârşit, lumina a două faruri se zări venind înspre noi; era o autocisternă.

Şoferul arab coborî şi desfăcu din locaşul ei o conductă groasă, care fusese prinsă de cisternă; am observat mai multe cutii de carton, pe care scria „medicamente”, înghesuite pe scaunul de lângă şofer.

Sam semnă nişte hârtii pentru carburantul ce urma să ne poarte până la Dakar, apoi ne-am apucat să străbatem pe jos o jumătate de kilometru de sol cu roci tari sau de beton plin de nisip, până la hotelul nostru.

Soarele de dimineaţă strălucea orbitor, prin fereastra fără draperii. Dormitorul meu de hotel arăta mai dezolant, la lumina zilei, decât arătase în licărirea felinarului de vânt, noaptea trecută. Baia de alături nu avea apă în rezervor, ci numai un ulcior în cada prăfuită şi o canistră murdară lângă un vas de toaletă uscat, unde zăcea un miriapod brun-roşcat, zbârcit de timp.

Afară, oraşul Kano se afla într-o părăsire deplină.

Kilometri de pământ ars de soare deveneau treptat dune şi un drum pleca spre sud, faţă de hotel, străbătând un ţinut pustiu, de dărâmături, dincolo de care clădiri albe ca nişte blocuri de sare erau înconjurate cu ziduri de un galben murdar. Cele două spinări de deal, asemănătoare cu o cămilă, pe care le văzusem noaptea trecută, păreau acum să răsară chiar dintre acele ziduri – coline semănând cu doi sâni, numai că aceştia nu aveau nicio picătură de lapte. Totul era uscat.

Câteva persoane înveşmântate în robe albe călăreau cămile şi cai albi ca varul, pe drumul ce ducea către porţile îndepărtate ale oraşului, iar alţi oameni mergeau pe jos, pe acelaşi drum, cărând greutăţi pe spinările încovoiate: furnici, într-un muşuroi plin de murdărie. Undeva, mai jos, se puteau auzi zgomotele unor capre, dar ce păşteau ele rămânea un mister. Zdrenţe de fum se ridicau deasupra unor corturi instalate în afara zidurilor oraşului.

Pustietatea din jur dezvăluia cu încetul din ce în ce mai multe clădiri, oameni şi animale, pe măsură ce priveam mai atentă; dar cu zgârcenie, ici şi colo. Kano îşi etala detaliile cu ţârâita, picătura cu picătură.

Aeroportul dinspre vest era mult mai mare decât cel din Dar şi la fel de pustiu, invadat nu de păsări sau de iarbă, ci de dune de nisip.

Sam bătu la uşă şi intră imediat după ce terminasem să mă spăl cu apa sălcie.

— Ce e-n neregulă acolo, jos, Sam? De ce există un oraş în mijlocul deşertului? Credeam că le-a fost de ajuns tuturor. Pământul piere de foame!

— Nu, acum situaţia s-a stabilizat. O ţinem sub control. Au ei grijă de asta. Poate n-o să crezi, dar aici locuiau odată atât de mulţi oameni, încât numai dejecţiile lor au făcut ca solul să dea recolte duble şi chiar triple – legume, nuci, mei, henne, şi mai

ştiu eu câte. Cele mai mari crescătorii de porci din lume se aflau tot aici, animalele fiind hrănite cu resturile provenite de la oameni. Apoi deşertul s-a mutat spre sud… Şi ce s-a întâmplat? Ei au trimis o rachetă spre Marte, pentru a aduce de acolo saci de praf, în timp ce nisipul locului sufoca milioane de suflete, condamnându-le la moarte. Populaţii întregi au pornit-o spre sud, căutându-şi scăparea. Şi-atunci, ei ce-au mai făcut? Au trasat o linie pe hartă şi au spus: până aici, nu mai departe. Aşa-numiţii economişti te-au spus că trebuie să piară zece milioane de oameni pentru ca alte milioane să poată supravieţui. Şi-au fixat acea linie chiar pe-aici, puţin mai spre nord. Au construit garduri electrificate şi au pus câmpuri de mine – iar în tot acest timp, avioane mari cu reacţie aterizau încă acolo, ducând turiştii în nord sau în sud! Dar acum lucrurile sunt O.K. Poate nu se vede, dar aşa este. Haide cu mine să-i întâlnim pe pasagerii noştri, pe urmă decolăm. Este vorba de cei doi băieţi hausa, care merg la Miami cu tine.

— Hausa?

— Dialectul local. Nu te speria, vorbesc şi araba, şi engleza. De fapt nu cred să ai vreo problemă, în a comunica în vreun fel cu ei. Sunt doi limbuţi de prima mână.

Cei doi băieţi erau gemeni identici. Ceea ce însemna că este aproape imposibil să precizezi cine dintre ei era Hamidou şi cine era Abdoulaye. Curând mi i-am imaginat ca pe un soi de amestec: Hamidou-A şi Abdoulaye-H, fiecare partener fiind – rând pe rând – în primul plan. De fapt, aşa se pare că se considerau şi ei. Aveau nişte figuri slăbănoage şi cabaline, cu trăsături care le puneau în evidenţă obrajii mici şi nările foarte mari. Ochii lor strălucitori şi mari păreau să clipească des, ca nişte lovituri minuscule de bici peste pometţii osoşi ai obrazului. Pielea le era mai neagră decât negrul; sclipea de parc-ar fi fost frecată şi lustruită cu tot nisipul purtat de vânt prin deşert.

Sporovăiau între ei şi cu mine fără nicio reţinere, în hausa, arabă şi engleză, în funcţie de cine vorbea şi despre ce anume, schimbând limbile în mijlocul frazelor, acceptându-mă şi îndepărtându-mă într-o convorbire triunghiulară în care doar două vârfuri existau în orice moment. Plini de umor şi fără răutate sau jenă, mă includeau şi mă excludeau simultan din discuţie. Nu era vorba că ar fi fost „greu să le urmăreşti firul

discuţiei”, era de-a dreptul imposibil s-o faci – sau poate era extrem de simplu! Erai fie cu ei, fie în afara lor. Fie acolo, fie altundeva, fără nicio cale de mijloc – şi de multe ori m-am trezit aruncată undeva, în afară, într-un punct care nu există.

Pentru că erau gemeni identici se bucuraseră de o atenţie specială încă de la început. Se pare că Bardo testase un program de cercetare bazat pe teoria că fiecare dintre gemenii identici posedă o empatie intensă asupra stărilor sufleteşti ale. Celuilalt, acest fapt permiţând „un acord” al energiilor trupului la un grad superior faţă de cazurile obişnuite. S-ar fi putut educa singuri, în mod spontan, spre acea matriţă a minţit pe care-o căuta Bardo; ar fi putut deveni mult mai conştienţi de forma fiinţei lor interioare, pentru că şi-ar fi văzut-o reflectată în mod direct asupra altei persoane şi, în acelaşi timp, s-ar fi putut detaşa de Eu – pentru că exista un alt Eu, unul independent.

— Ne-au testat cu mulţi ani în urmă, se lăudă Abdoulaye-H.

— Pe atunci eram doar nişte băieţei, adăugă geamănul său. (Hamidou-A avea o mică aluniţă pe obrazul stâng; una dintre unghiile lungi şi ascuţite ale fratelui său fusese ruptă şi era puţin mai scurtă…).

— Învăţătorul nostru ne-a dat yantra să le vizualizăm în încăperi diferite…

— Deşi nu se poate spune sigur dacă este un lucru nimerit până ce nu ai depăşit vârsta pubertăţii…

— Ştiu asta, am spus.

— Mai înainte, gândirea nu-ţi este abstractă la modul propriu-zis. Abstracţia e cel mai înalt nivel al gândirii. Ştii ceea ce e real, dar totodată ştii şi ceea ce este posibil.

— Ai putea toarce Realitatea din pânza de păianjen a posibilităţilor…

— Da, pentru că mintea este o roată de tors, râse Abdoulaye-H (Unghia ruptă).

Ținutul peste care zburam părea serios ruinat: o întindere de culoare ocru, plină de gropi, presărată din când în când cu savane micuţe, ce mureau repede la întâlnirea cu deşertul. O regiune distrusă, mohorâtă.

— Vezi tu, faptele date ale lumii nu devin variabile libere până la adolescenţă…

— …când devin capabile de a fi izolate şi apoi recombinate şi permutate într-un număr n de latice!

— Analiza structurală a spaţiilor n-dimensionale, sporovăi Hamidou-A, bătându-mă pe spate. (Aluniţa de pe obraz).

— …compuse din mandala de idei mature! continuă geamănul său.

— Ai învăţat algebră booleană, Lila?

— N-am avut timp, am spus.

De fapt, în şcoala din Bagamoyo învăţasem foarte puţină matematică. Totul din ceea ce-mi povesteau gemenii mi se părea pretenţios şi abstract. Oare voiau să mă impresioneze? Nu puteam să cred una ca asta. Erau dintr-un foc atât de naturali şi de imparţiali, încât nu merita să te nelinişteşti.

— Vezi tu, yantra şi mandala sunt, într-adevăr, latice quasi-booleene, care pot fi folosite în computerul creierului nostru…

— …pentru a ne comuta şi pe noi, undeva, în planul Bardo!

— Pe aici, pe undeva, se află o lume goală, pustie. O lume abstractă. Se poate gândi în abstracţiuni, este o a doua natură a noastră, se scuză Abdoulaye-H. Ştiu că sunt mai multe căi spre Bardo. Niciuna dintre ele nu e mai bună decât celelalte. Cel puţin atâta vreme cât mintea şi biocâmpul se pot organiza prin vreuna din aceste căi. Noi suntem pur şi simplu înclinaţi spre algebră.

Am început să devin mai prietenoasă faţă de ei. Per total, în ciuda euforiei mutuale, a îngâmfării aparente şi a matematicilor, păreau a fi într-o dispoziţie amabilă. În fond, erau naturali, ba chiar simpatici. Remarcabil de inocenţi, pentru nişte copii ai dezolării. Poate şi pentru că, aşa cum spuseseră, lumea lor fusese întotdeauna pură şi abstractă.

— Şi puteţi să vă citiţi minţile unul altuia? am întrebat eu.

— Noi suntem un grup unit, chicoti Hamidou-A. Astfel încât ne întrecem pe rând în problemele minţii!

— Şi pe urmă ne întrecem în bancuri!

Bancuri din care eu n-am înţeles o iotă, pentru că îşi schimbau vorbele de la o clipă la alta, murmurând ba în arabă, ba în hausa, când unul, când celălalt, iau eu am fost părăsită undeva, departe, într-un punct liber din spaţiu.

Curenţi de aer cald se ridicau cu putere din pământul răscopt; şi, în zborul nostru, au apărut goluri de aer. Sporovăiala gemenilor avea acelaşi efect: mă ridicau, pentru ca pe urmă să mă coboare cu repeziciune.

În sfârşit, am întâlnit amestecuri dense de câmpii şi mlaştini

fără viaţă, apoi dintr-odată a apărut, marea:

linii de spumă încreţind o suprafaţă albastră. Un mare oraş se afla pe o peninsulă a cărei formă aducea cu capul unei girafe, iar gâtul acesteia se curba în jurul unui golf unde şiruri de cheiuri erau împresurate cu diguri. Acolo se aflau ancorate mai multe barje mari, de navigaţie transoceanică, cu velele strânse în jurul celor cinci catarge ale lor.

Era cel mai mare oraş pe care-l văzusem eu vreodată. Arăta viu, organic, echilibrat – spre deosebire de Kato, care fusese sfărâmat de Sahara. Clădirile înalte se reduceau spre periferii, transformându-se în final în ferme. Am atins solul şi am rulat apoi undeva, între câmpuri de mei şi de alune americane.

Sam ne-a spus că ne aflăm pe aeroportul Yoff din Dakar; dar urma să rămânem aici doar o jumătate de oră, pentru a lua un nou pasager la bord, o fată wolof.

— Wolof este dialectul local, le-am explicat eu laconic gemenilor.

Se părea că ghicisem. Sam încuviinţă din cap.

— Se numeşte Maimouna.

Când am coborât să ne dezmorţim picioarele, aerul era fierbinte şi umed ca la Bagamoyo, fapt care păru să-i mire pe gemeni – şi totodată să-i deranjeze.

— Vrei să spui că voi respiraţi aşa ceva? gâfâi unul din ei (Unghia ruptă).

— Sau poate-l beţi? bolborosi fratele său.

Ne-am ţinut după Sam, care se învârtea în jurul avionului – ţopăind, pentru a ne pune în mişcare muşchii picioarelor. Pe pistă mai erau alte două avioane cu reacţie şi vreo trei elicoptere. Dincolo de perimetrul gardului, la oarecare depărtare, am văzut nişte femei cărând coşuri pe cap, în timp ce diverse dispozitive de transport pentru produsele alimentare – unele având motoare solare, altele trase de boi – se îndreptau cu viteze diferite către centrul oraşului Dakar. Am simţit un iz uşor de peşte, venind dintr-un camion articulat, ce mergea în sens opus. Dă fapt, noi nu aveam unde să mergem să ne plimbăm; eram închişi în interiorul gardului. Tot ceea ce puteam percepe din Senegal era aerul său înăbuşitor. Cât de lipsite de sens erau acum călătoriile aviatice. Mi-a părut rău pentru Sam; şi l-am admirat, totodată, pentru că şi-a sacrificat viaţa, petrecându-şi-o în cer pentru ca treburile celor de la Bardo să se

desfăşoare fără probleme.

Maimouna avea o piele de culoarea ciocolatei cu lapte. Buzele îi păreau bosumflate şi ochii aspri – sau poate, mai curând, arzători. Aveau craniul ras, iar sprâncenele i se împreunau. Era ca o sculptură în lemn a Frumuseţii. Iar botoşenia ei părea să facă parte din trăsăturile personale. Astfel spus, avea cam tot atâta mobilitate facială cât o sculptură. Părea o imagine; de parc-ar fi considerat că a fi mai puţin decât imaginea ei ideală, e un lucru vulgar.

Globuri de sticlă galbenă, lucrate în filigran, îi atârnau de urechi, părând a pluti precum nişte peşti în miniatură. În ceea ce mă priveşte, consideram că faptul de a-şi fi găurit lobii urechilor, pentru a-şi pune cercei, o făcea să arate demodată, la fel cum şi-ar fi găurit buzele, pentru a-şi pune inele de lemn; dar, în mod cert, ea avea altă opinie.

Când gemenii au roit în jurul ei, fără pic de respect, şi i-au atins cerceii strigând: „Ping! „şi „Pong!”, ea s-a arătat extrem de ofensată.

— De ce nu purtaţi voi, băieţi, ceva, în aşa fel încât oamenii să vă poată deosebi? am râs eu. Unul dintre voi ar putea să-şi găurească urechea stângă, celălalt urechea dreaptă.

— Am putea purta câte-o jumătate de tunică fiecare! se hlizi unul dintre gemeni.

— Şi o jumătate de pălărie!

— Şi o jumătate din setul de cromozomi!

Maimouna se mulţumi să ridice din umeri apoi se urcă la bordul avionului.

Când m-am întors, după ce s-a terminat realimentarea cu carburant, am găsit-o stând pe locul pe care-l ocupasem eu, lângă geam. M-am aşezat alături.

— Vorbeşti engleza? am întrebat-o, uşor iritată.

Apoi, pentru a fi sigură, am întrebat:

— Unasema Kiswahili?

M-a privit cu o expresie rece.

— Maimouna vorbeşte engleza, franceza, wolof şi chineza. De fapt, sper să fiu trimisă la Lhasa, pentru a comunica cu Rakshasa. Vezi tu, eu am avut un învăţător chinez şi mi-am dat osteneala să-i învăţ limba. Desigur, tu nu ştii chinezeşte, aşa că n-o să vezi niciodată Lhasa, nu-i aşa?

— De unde ştii *că* nu vorbesc chineza?

Mi-a spus ceva în chineză, apoi a zâmbit uşor.

— E o limbă complexă, draga mea.

— Locuiai pe coastă? Şi eu sunt de pe cealaltă coastă – cealaltă parte a Africii! Am văzut tot continentul privind…

— Scuză-mă, vrei *tu* să stai la fereastră? Nu cumva Maimouna ţi-a luat locul?

Hamidou-A îmi trase un ghiont în coaste, din fotoliul alăturat.

— Ai grijă. Ăsta este snobism de clasa întâi.

— De ce m-ar interesa peisajul? am spus eu. Nu sunt turist. Sau poate tu eşti?

— Ce-ai vrut tu să spui este că, de fapt, de-acum înainte nu vom vedea decât oceanul, căscă ea. Adică monotonie şi plictiseală.

Sam termină de aranjat cutiile de carton pe locurile din spate, după care se înapoie spre cabină, oprindu-se lângă Maimouna să-i spună să-şi prindă centura de siguranţă. Noi, ceilalţi, ne-o pusesem deja.

— N-are niciun rost să-ţi prinzi centura, până nu suntem gata de decolare, nu-i aşa?

— Tot ce-ţi cer este să cooperezi, da? spuse Sam, aplecându-se să-i fixeze centura.

— Maimouna cooperează *întotdeauna,* toarse fata. C atitudine egoistă este în mod absolut distrugătoare pentru zborul Bardo.

— Ce norocoasă ai fost tu, pentru c-ai avut un învăţător chinez, am observat eu, cu sarcasm. Păcat că totul a fost degeaba, pentru că la Miami nu se vorbeşte chineza.

Fata închise ochii şi păru că mă ignoră.

Curând zburam deasupra mării – o mare întinsă, din ce în ce mai întinsă.

Mai târziu, Sam ne anunţă:

— Un uragan bântuie în Golful Mexic. Aeroportul din Miami este închis, aşa încât va trebui să aterizăm la Cape…

— Cape Canaveral?

— Portul spaţial?

— Da, în locul acela blestemat, mârâi Sam.

Şase

Şi aşa, am zburat către locurile de lansare, acum abandonate,

într-o seară schimbătoare, cu o furtună care se apropia şi un soare roşu ce sfâşia uneori norii repezi, fierbând. Era o suprafaţă netedă, greu de imaginat, semănând cu un poligon compus dintr-un caroiaj de drumuri late ce uneau între ele rampele de lansare, care la rândul lor semănau cu nişte yantra şi mandala uriaşe, îndreptate către stele. De parcă vechea administraţie a spaţiului construise formele corect, dar le utilizase în scopuri greşite! Măcar de-ar fi fost capabili să elibereze forţele ascunse în formele cu care umpluseră pământul!

Câteva rampe erau încă neatinse; în special una dintre ele unde se afla o rachetă înaltă, prinsă în scoabe, nemişcată în toate aceste douăzeci de decade: un penislingam magnific. Cât de aproape de adevăr, şi totuşi, cât de greşit totul!

— Vezi, au ţipat gemenii hausa, este o *stupo!*

Într-adevăr, semăna şi cu aşa ceva: cu vârful unui templu indian, de dimensiuni uriaşe. Şi bineînţeles că vârful unui templu indian este menit să semene cu un penislingam.

— O stupă americană! Nemaipomenit! râse Abdoulaye-H.

— Mare păcat că nu şi-au dat seama ce este, din cauza stării de *stupoare* în care se aflau.

— Astronauţi *stupizi.*

Norii groşi şi negri de furtună se adunau rapid. Stropi de ploaie pătau ferestrele. Când am aterizat pe ceea ce se putea numi cea mai lungă pistă din lume, geamurile şiroiau de apă; şi în ciuda întunericului care creştea, am putut zări o clădire monolitică, înaltă de cel puţin jumătate de kilometru, ce părea să atragă către ea furtuna, transformând obscuritatea într-un bloc solid.

În timpul nopţii aceleia, scuturate de furtună, am dormit într-un mic spital. Dimineaţa sosi în culori de mov şi violet şi doar zdrenţe de nori de ploaie mai pluteau dinspre mare.

După ce Sam a pregătit micul dejun, constând din nişte plăcintă cu fasole roşie şi mult sirop, l-am ajutat să ducă încărcătura de cutii de carton într-un autobuz micuţ – Maimouna a cărat cel mai puţin dintre noi toţi, studiind, cu un aer de cunoscător, etichetele purtând numele locurilor de origine, de parcă şi conta ceea ce făcea. Apoi am străbătut portul spaţial, acum pustiu, îndreptându-ne către adevăratul nostru port de îmbarcare – acolo unde extazul, şi nu hidrazina, era combustibilul rachetelor noastre pentru stele.

— De ce n-am putut zbura până la Miami? se plânse Maimouna.

— În timpul nopţii ni s-a trimis benzină pe şosea, din Orlando, exact de dragul comodităţii tale, dar autocisterna a avut un accident. Şoferul şi-a rupt mâna. Astfel încât avionul nostru va trebui să mai aştepte până când va fi alimentat din nou. La naiba, nu pot să sufăr locul ăsta! E o ofensă la adresa spiritului uman.

Am continuat să vedem încă multă vreme monolitul pe care îl observasem cu o seară înainte. Sam spuse că în el nu era decât o singură cameră, enormă, cea mai mare încăpere pe care o construise omul vreodată. Avea până şi propria sa atmosferă. Proprii săi nori şi propria sa lumină în interior. Acolo se construiseră şi se asamblaseră rachetele.

Părăsind portul spaţial, maşina ne-a dus de-a lungul unei autostrăzi cu şase benzi de circulaţie, dintre care doar cele din mijloc erau întreţinute, depăşind camioanele ocazionale încărcate cu fructe şi legume, care semănau cu nişte sere mişcătoare, cu panourile lor solare. Ceva mai multă mişcare se înregistra pe calea ferată de lângă noi; mai multe trenuri au trecut, cărând în general cherestea, scoţând nori de fum de cărbune pe coşuri. Spre interior se aflau coline cu livezi de portocali, dar în jurul nostru terenul era plat – un peisaj cu multe irigaţii şi oameni de toate felurile: negri, amerindieni, albi, toţi îmbrăcaţi în aceleaşi salopete albastre, muncind pe câmpurile de soia şi porumb zaharat, de ţelină şi ridichi.

Am trecut prin oraşe de coastă cu palate ruinate şi grădini neîngrijite, unde pescarii îşi reparau năvoadele, îşi călăfătuiau bărcile şi-şi coseau pânzele, sub legănatul leneş al palmierilor. Fabrici alimentare răspândeau mirosuri puternice de peşte şi fructe. FĂINĂ DE PEŞTE VERO BEACH ESENŢA DE CITRICE PALM BEACH. LAPTE DE SOIA FORT MERLE. FASOLE DANIA. Florida era în mod evident mai populată decât partea din Africa de unde veneam eu, iar oraşele prin care trecusem lăsau impresia că fuseseră şi mai aglomerate odinioară, fără a deveni, totuşi, „fantome” ale formelor lor iniţiale. Doar zorzoanele şi extravaganţele – parcurile de distracţii, hotelurile, lăsate în paragină şi aşa mai departe – fuseseră închise şi abandonate tot aşa cum marea autostradă fusese redusă la o şosea obişnuită. Temelia vieţii rezistase – şi în ea se găsea acum un suflu nou,

confirmat de marile panouri de peste canalele şi căile navigabile din Fort Lauderdale, preamărind ecologia socială şi calea Bardo…

Bărbatul şi Femeia au în fiecare dintre ei Mandala Universului!

Nu este suficient să faci o *mică schimbare temporară; schimbarea trebuie să fie permanentă!*

Existenţa de după Iluminare înseamnă Cioplitul în Lemn şi Căratul Apei!

Prietenii noştri Extratereştri ne ajută să Ne Regăsim pe Noi înşine!

În cele din urmă, am ajuns la Miami – un oraş important, aşa cum spusese şi Sam, şi la Miami Beach, cartierul general Bardo pentru Lumea Occidentală.

Cincisprezece kilometri de palate albe cu vederea spre ocean, legate de partea continentală a oraşului prin diguri rutiere, pentru că în realitate, „plaja” era doar o insulă alungită. Am oprit la un punct de control, unde se aflau patru Dobdob înarmaţi, cu grenade cenuşii agăţate de centură, cu mitraliere şi căştile de oţel decorate cu semne yantra. Totuşi, aerul înspăimântător al armelor lor nu se potrivea defel cu activităţile pe care le desfăşurau. Doi dintre ei jucau Go sub un parasolar, în faţa ferestrelor adăpostului lor de beton. Al treilea pescuia cu undiţa în golf. Numai cel de-al patrulea, care studia păsările din lagună cu binoclul, ne-a acordat atenţie.

— Puştile astea mari put, spuse totuşi Abdoulaye-H strâmbând din nas, în timp ce Sam îi întindea omului de pază un teanc de hârtii, inclusiv, aşa cum am observat, cartelele propriului meu test Bardo. Dobdob le luă cu sine în adăpostul de beton.

— Să nu-ți faci o idee greşită despre aceste gărzi, îi explică Sam băiatului hausa. Ei nu sunt decât un soi de combinaţie dintre un procesor de informaţii, fiind atenţi la cine vine şi cine pleacă, şi o gardă de onoare pentru Ambasada Procyon. Iat-o acolo, unde vedeţi steagul acela. Trebuie, desigur, şi puţin ceremonial pentru oaspeţii stelari.

Ne-a arătat un hotel îndepărtat, cu acoperişul înţesat de antene şi un stindard verde fluturând în vânt.

— Dacă este vorba de o ambasadă *mentală,* întrebă inocentă Maimouna, de ce e nevoie de arme adevărate şi de un steag adevărat?

— Pentru noi, râse Sam. Pentru fiinţele umane. A vedea înseamnă a crede. Şi totuşi, e uimitor ce lucruri poate crede lumea! În primele zile, am auzit chiar despre nişte acuzaţii cum că acest loc ar fi un fel de bordel de lux, pentru cei care controlează acum lumea.

— Ce-i ăla un bordel? întrebă celălalt băiat hausa.

Maimouna zâmbi mieros şi-i răspunse.

— Desigur, adăugă ea, oamenii care s-au gândit la astfel de lucruri, ar trebui să fie purificaţi cu toţii, nu-i aşa, Sam? Dar astea sunt poveşti vechi – iar lagărele din Antarctica sunt definitiv închise, nu-i aşa?

Nu eram sigură dacă îşi etala ca de obicei cunoştinţele – sau îl testa pe Sam. După ce-l auzisem şi eu pe Sam vorbind la radio cu Liu – *dacă nu va coopera, va trebui* să-l *punem la răcoare* – credeam mai curând că ea îl testează pe Sam.

Dar Sam se mulţumi să ridice din umeri şi spuse:

— Vedeţi, stindardul are culoarea verde pentru că Asura este o lume a pădurii.

Era pe la începutul după-amiezii. Pe când aşteptam la punctul de control, un convoi de basculante cu baterii, încărcate cu verze, putine cu lapte, măruntaie de pui şi coşuri cu ouă se opri în spatele nostru, fiind condus de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în salopete albastre. Cei doi Dobdob care jucau Go s-au ridicat şi s-au îndreptat către ei. O barjă lungă, ce navigase prin golf, a acostat lângă unul dintre palate, începând să încarce gunoiul printr-un jgheab special.

Pe urmă, omul Dobdob s-a întors din adăpostul de beton, aducându-ne documentele şi patru legitimaţii – două albe şi două roşii, pe care i le dădu lui Sam, să ni le împartă.

Legitimaţia mea, de culoare roşie, avea tipărită în relief numele LILA MAKINDI, deasupra unui număr lung, cu caractere de calculator; pe spate se aflau mai multe benzi metalice, de la un capăt la altul.

— Aceasta este o carte de identitate codificată, care păstrează profilul biocâmpului vostru, rezultat din teste. Tunicile voastre Bardo vor avea un buzunar special pentru ele, spuse Sam. Până atunci, păstraţi-le cu grijă.

Mi-am plimbat degetele deasupra literelor în relief şi am închis ochii, încercând să-mi citesc numele doar prin atingere; şi atunci am auzit vocea Maimounei, la urechea mea:

— Draga mea, computerele nu citesc cărţile de credit cu degetele. Toate informaţiile sunt tipărite magnetic.

— Computerele gândesc în algebră booleană, se amestecă şi Hamidou-A. Au gânduri yantra!

Bariera de oţel se ridică şi Sam porni autobuzul, conducându-ne pe autostrada largă. Un vechi semn de circulaţie fusese revopsit cu sloganul: *Combustibilul Rachetei Mentale îl constituie Extazul!*

— Este un fel de carte de *credit,* spuse Maimouna. Pe vremuri, oamenii obişnuiau să meargă la cumpărături cu bucăţele de plastic la fel ca astea. Bineînţeles, acum au dispărut complet – dar, într-un anume sens, în lume mai există credit, nu-i aşa, Sam? Creditul mental de la prietenii noştri din spaţiu, nu crezi?

— Uluitor! fu tot ce comentă Sam. Ăsta a fost demult un smârc de mangrove, iar acum Asuranii de pe steaua Procyon sunt aici.

— Este doar un fel de-a spune, îl sâcâi fata wolof. Doar mental.

Am întâlnit un al doilea punct de control, şi mai fortificat decât primul, şi mai bine păzit, şi am rămas pe autostradă în timp ce cărţile noastre „de credit” erau citite de o maşină. Apoi am fost lăsaţi să intrăm într-un spaţiu de parcare, împrejmuit cu un gard de sârmă. Porţile de ieşire dădeau spre diferite hoteluri. Sam ne duse la una dintre ele, după care urma o scară de marmură în susul căreia străluceau nişte uşi de sticlă.

— Prima voastră întrunire va fi peste doar două ore. Ar fi trebuit să ajungem aici încă de noaptea trecută. Intraţi. Sunteţi aşteptaţi.

În timp ce vorbea, o femeie Dobdob – o asiatică înaltă – ieşi prin uşa turnantă şi rămase în aşteptare. Sam ne expedie fără nicio altă ceremonie şi după ce-am intrat pe poartă, am urcat scările.

Femeia ne conduse într-un hol excesiv de mare. Podeaua era acoperită de gresie în verde şi auriu; galaxii întregi de candelabre din sticlă erau agăţate de un tavan foarte înalt. Ficuşi şi ferigi având mărimea unor arbori mici creşteau luxuriant în lădiţe de teracotă. O fântână arteziană de forma unui zeu din bronz, care ţinea în mâna stângă o bâtă din care ţâşnea apă limpede, se afla în mijlocul unui bazin unde se mişcau crapi mari, roşii. Mâna dreaptă a zeului sprijinea o

femeie de bronz cu care acesta se afla într-o copulaţie acrobatică, cu un picior înlănţuindu-i mijlocul.

Cât timp femeia Dobdob a stat la o masă, examinându-ne legitimaţiile, noi ne-am plimbat prin această junglă de hol, uitându-ne la diferite picturi, basoreliefuri şi sculpturi, toate înfăţişând scene de dragoste.

Una dintre sculpturi, aşezată pe un pervaz, reprezenta un bărbat şi o femeie atât de complet înlănţuiţi şi mulaţi unul în jurul celuilalt, încât deveniseră un bloc cubic perfect, un singur organism. Dacă femeia n-ar fi fost roşie şi bărbatul alb, ar fi fost imposibil să-ţi dai seama al cui era un picior sau altul, un braţ sau altul. Nişte contorsionări incredibile! Am privit cu toţii, uimiţi, această sculptură...

Femeia ne chemă înapoi şi ne restitui legitimaţiile, adăugând lângă ele şi câteva liste şi orare.

— În faţa hotelului este o plajă. O puteţi folosi în timpul vostru liber. Altminteri însă, nu veţi părăsi această clădire. Din motive organizatorice. Nu vă fie teamă, veţi avea o groază de lucruri de făcut. Începeţi la şaisprezece treizeci. Veţi vedea şi pe orarele voastre că trebuie să vă duceţi în camera de lectură de la etajul trei, împreună cu restul noilor veniţi. Directorul hotelului vă va ura bun venit, laolaltă cu jumătate din personalul din care fac şi eu parte.

Ochii ei se ridicară dezaprobatori spre cerceii de sticlă ai lui Maimouna.

— Podoabe. Nu se permite portul podoabelor. Pot interfera cu biocâmpul...

— În regulă, se pot desface.

— *Nu* e în regulă! Arta are funcţia de a determina o concentrare efectivă a minţit. Nu-i o distracţie sau o frivolitate. Toate operele de artă pe care le vedeţi aici sunt *efective.* Cum oare te-ai putea concentra pe ceva care îţi atârnă de urechi?

— Dar eu mă concentrez pe cerceii mei! protestă Maimouna. Fiecare micuţ glob de sticlă este o lume. Aceste fire formează yantra în jurul lumii, protejând-o de rău. Nu vedeţi?

Femeia o privi cu îndoială.

— Îmi scot cerceii în fiecare noapte şi mă gândesc cât de îngrozitor ar fi dacă n-ar exista o yantra ca un meterez în jurul lumii. Ce se află în interiorul lor? Un păianjen micuţ prins într-unul şi o musculiţă într-altul, despărţiţi doar de un fluid

protector. Duşmanii tradiţionali. Separaţi de creierul meu. De capul şi creierul meu. Şi de firele yantra. Vedeţi, sunt simbolici, nu decorativi.

— Ei bine, îţi poţi păstra talismanele tale norocoase, dacă ţii cu tot dinadinsul – dar în camera ta!

Maimouna atinse unul dintre cercei, cu un gest infatuat, de parc-ar fi reuşit să-şi demonstreze ceva ei însăşi. Dar, pe cinstite, o yantra nu era defel un meterez în jurul lumii! Era unul din mijloacele de a ajunge *dincolo* – în celelalte lumi. Astfel că explicaţia mi s-a părut ridicolă.

Mi-a fost repartizat un dormitor elegant, luminos, cu un pat îngust pentru o singură persoană. Camerele noastre erau pentru odihnă, nu pentru dragoste. (Într-adevăr, citisem că era interzis să faci dragoste în particular – sau cu oricine altcineva, în afara unui partener ales de Bardo). Pe perete se afla o imagine bătătoare la ochi, o imagine de dragoste, totuşi. Un bărbat cu o mustaţă înfoiată şi o femeie cu sânii ca nişte grapefruituri, şi el, şi ea, rotofei şi moi, Uitându-se unul în ochii celuilalt ca într-o transă hipnotică. Erau împodobiţi cu bijuterii: inele, brăţări, bentiţe şi mărgele. În mod clar, era vorba de o imagine dinainte de vremurile Bardo! Pe ventilatoarele de aer condiţionat se aflau etichete pe care scria „DEZAFECTAT”, iar ferestrele aveau părţi care se puteau deschide într-un anumit unghi. Lângă pat se afla un telefon alb. Pentru a-l folosi, trebuia să introduci într-o deschizătură cartea ta de credit.

Am găsit nişte haine întinse pe pat – pantaloni uşori din bumbac roşu, cu curea şi o bluză roşie de bumbac având un buzunar în care se aflau un carneţel şi un creion, apoi un alt buzunar mai mic, gol, pe care era imprimat numele meu, pentru cartea de credit.

Cincizeci de tineri de toate rasele stăteau în camera de lectură de la etajul trei, fetele fiind îmbrăcate în roşu, băieţii în alb. Toţi purtau părul tăiat scurt, doar un singur băiat, cu pielea precum coaja de portocală şi cu urechi proeminente, procedase exact invers decât Maimouna şi se răsese complet pe cap, pentru a nu avea probleme cu casca Bardo.

Directorul hotelului, un bărbat agitat, cu părul roşcat, ciocăni cu degetele în tribuna de unde vorbea.

— Voi încerca să fiu scurt, spuse el – mai curând în contradicţie cu ceea ce avea să urmeze. Vă urez tuturor bun

venit la Miami – din Hawaii, Scandinavia, Africa, Brazilia sau de oriunde s-a aflat primul vostru cămin. De acum înainte însă, căminul vostru este aici. Bardo e cea mai importantă realizare în care s-a implicat vreodată rasa umană. Cred că sunteţi cu toţii de acord asupra acestui lucru! Bardo menţine stabilitatea lumii şi ajunge la stele. Şi asta pentru că *noi* lucrăm cu fiinţe umane, nu cu maşini. Bineînţeles că folosim şi maşini, dar ca auxiliare, nu ele sunt elementul principal. Elementul principal este mintea umană. Biocâmpul uman. Vom supravieţui numai dacă vom folosi *acest* element. Rakshasa ne-a povestit că anumite culturi planetare – culturi *moarte* – pe care le-au întâlnit ei, au avut o perioadă de viaţă de doar câţiva ani între o creştere explozivă şi colaps. Ei nu cunosc în afara lor decât două lumi, care au depăşit acest obstacol. Cea mai importantă dintre acestea, din punctul vostru de vedere, este Asura. Poate cineva să-mi spună ceva despre Asurani? Haideţi, nu fiţi timizi!

— Sunt copaci, se auzi o voce.

— Sunt păsări, spuse altcineva.

— De fapt, sunt simbioţi, exclamă Maimouna, cu o voce arogantă. Păsări *şi* copaci coexistând în mod simbiotic. Ceea ce înseamnă că depind unul de celălalt. Păsările se hrănesc cu seva copacilor, cărora le furnizează, în schimb, funcţii mentale superioare. Cei doi formează în mod temporar fiinţe de ordin superior…

— Corect! În fond, Asura este o lume insulă, cuprinzând un milion de insule, fiecare cu propriul său pâlc de copaci legaţi între ei. Pur şi simplu *arată* ca o lume a pădurii, peste tot fiind un întreg labirint de strâmtori şi golfuleţe, de parcă n-ar exista nicăieri nicio mare sau niciun lac. Fiecare insulă are propriul său grup mic de copaci. Arborii reprezintă un sistem nervos primar. Păsările îi adaugă o conştiinţă sporită. Pasărea şi arborele coexistă unul într-altul, depind unul de altul. Cu mult timp în urmă, înaintea simbiozei, copacii absorbeau radiaţia solară, semănând cu nişte radare biologice, iar creierele păsărilor se dezvoltau prin reproducerea mentală a poziţiilor stelare după care navigau. Când în sfârşit simbioza s-a înfăptuit, păsările inteligente au fost capabile să aplice raţionamente analitice asupra radiaţiei cosmice, pe care arborii erau capabili la rândul lor să o înţeleagă, dar la un nivel instinctual, primar.

În zbor, fiind izolată, o pasăre trăieşte mai degrabă instinctiv

decât raţional. Doar prin „cuplarea” cu arborii, doar prin amestec, poţi percepe un individ complet, un Asuran – pasăre *plus* arbore. Şi totuşi, fiecare individualitate-pasăre îşi părăseşte copacul cu un magnific simţ de apartenenţă socială-emoţională. Biologic vorbind, acei Asurani îşi *cunosc* într-adevăr, societatea. Simbioza nu-i copleşeşte, ci doar îi reliefează şi mai puternic.

Dacă s-ar găsi în sistemul solar, Asura ar trebui să se afle între orbita Pământului şi orbita lui Marte. Numai că Procyon este o stea mai caldă decât Soarele, astfel încât media temperaturilor de acolo este la fel ca pe Pământ… De ce se numeşte „Asura”? Mai aşteptaţi până când veţi auzi sunetul vântului şuierând printre acele frunze şi zgomotele de bătăi de aripă de deasupra! Asura este o lume foarte frumoasă – mai ales în sens social-ecologic. Armonia pură a hranei, a împerecherii, a navigaţiei, a meditaţiei – sorbitul soarelui şi privitul stelelor. Totul înseamnă echilibru.

Primele noastre trei luni urmau să cuprindă, în principal, exerciţii fizice şi mentale precum şi cursuri. Dimineaţa, cursuri despre diferite modalităţi de reprezentare a biocâmpului – de la acupunctura chinezească, prin „hărţile mentale” tibetane, de tip mandala, până la fotografia Kirlian, de înaltă tensiune, a aurei şi efectul Backster de „percepţie primară”, caracteristic celulelor vii – precum şi matematică şi fizică, în special teoria acţiunii-la-distanţă în Cosmos, care ne va permite să ne proiectăm biocâmpul spre stele cu viteza gândului. După-amiaza: activităţi fizice – coordonarea biocâmpului, yoga şi exerciţii sexuale.

După primele câteva săptămâni în această „Unitate de orientare”, fiecare dintre noi va căpăta un partener care a zburat deja spre Asura, urmând să locuim în ceea ce se numeşte „Unitatea de iniţiere”, de fapt, un alt hotel. După alte două luni, ar trebui să fim gata pentru prima noastră călătorie mentală către stele, chiar din clădirea Ambasadei Procyon.

Cele trei sute de hoteluri din Miami Beach găzduiau aproximativ trei mii de recruţi Bardo, ni s-a spus. Ceea ce ridica nişte probleme organizatorice uriaşe. Lată motivul pentru care nu trebuia să părăsim propriul nostru hotel. În interior nu aveam voie să pătrundem în nicio aripă a clădirii ale cărei uşi aveau drept semn de avertizare o zvastică roşie.

— Deci: învăţaţi cu sârg. Antrenaţi-vă temeinic. Ţineţi minte că avem nevoie de atenţia voastră trează douăzeci şi patru de

ore pe zi la Ambasada Procyon. Contactul cu ei nu trebuie pierdut nicio clipă.

Astfel se termină cuvântarea directorului de hotel.

— Aveţi ceva întrebări, nelămuriri, probleme?

Toate trei se amestecau şi se transformau, pentru că totul era o întrebare, o nelămurire sau o problemă.

— Ei, nu este cazul unui răspuns acum, râse directorul. Pe măsură ce timpul trece, întrebările devin din ce în ce mai mari. Dar, pentru orice dificultate imediată, cereţi ajutorul profesorilor sau telefonaţi din camerele voastre.

După aceea, Maimouna mă înghionti în mulţime.

— De ce are Bardo nevoie de atâţia recruţi? Trei mii de oameni care se antrenează doar pentru a rămâne în contact cu o singură lume! În vremurile străvechi, nu existau decât câteva sute de astronauţi.

— Dar nu era vorba de călătorii mentale. Acestea consumă multă energie psihică. Trebuie să te odihneşti în perioada dintre zboruri. Zborurile sunt mai scurte…

— Oamenii sunt antrenaţi de ani şi ani de zile. Care-i urgenţa? Este oare zborul Bardo atât de extenuant, încât să aibă nevoie de aşa de mulţi inşi? Ascultă-mă pe mine, directorul era speriat de ceva – de ceva în legătură cu Bardo.

— Prostii.

— Era speriat, draga mea, la fel de speriat ca musculiţă mea în faţa păianjenului. *Ştiu* asta. Când aveam zece ani, învăţătorul meu chinez şi-a pus mâinile pe capul meu. M-a privit în ochi şi mi-a spus că a văzut păianjenul în ochiul meu stâng şi musculiţă în cel drept, şi că eu îi voi recunoaşte întotdeauna atunci când îi voi întâlni, în decursul vieţii mele. Lila, dacă Bardo ţese pânze mentale în spaţiu, atunci de ce directorul nostru transpira precum o musculiţă captivă?

Hamidou-A interveni.

— Acea musculiţă şi acel păianjen sunt doar o imagine a celor două părţi ale creierului tău. Maimouna. Care te ajută să te concentrezi pentru a le integra. Nu-ţi dai seama? Musculiţă trebuie să înveţe să aibă încredere în păianjen. Păianjenul trebuie să înveţe să nu dorească să înghită musculiţa.

— Partea stângă a creierului tău analizează, se auzi ca un ecou fratele său. Ţese pânze de analiză. Partea dreaptă este intuitivă. Ea zboară dincolo. Prin această poveste cu musculiţa şi

păianjenul, învăţătorul chinez a luat pur şi simplu în considerare propria ta personalitate – lucrând asupra naturii tale viclene şi suspicioase, încercând să scoată tot ce se poate din tine.

— Voi vă ţeseţi întotdeauna pânzele în jurul oamenilor, ca să le dovediţi cât sunteţi de deştepţi…

— Ai grijă să nu te încurci singură în propria ta pânză!

Şapte

Pe durata primei luni, am urmat cursuri în domeniu! fenomenului pe care urma să-l folosim pentru a realiza tranziţia noastră aproape instantanee pe Asura: acţiunea-la-distanţă.

Instructorul nostru, un indian din Arizona, ne-a pus un film special cu o sămânţă care germinează, se dezvoltă, devine plantă matură, înfloreşte şi moare. Apoi a rulat filmul invers, de la sfârşit spre început. Planta deveni din nou sămânţă.

Pe urmă ne-a pus un film cu o cascadă care cădea *în sus,* în loc de josul stâncii. Apoi un alt film cu pietre şi praf care zboară spre a forma un bulgăre solid – la care noi toţi am râs, pentru că era atât de caraghios.

— Râsul este o reacţie naturală, a comentat indianul. Timpul se scurge întotdeauna numai într-o singură direcţie. Astfel încât râurile nu curg înapoi, iar pietrişul nu se poate organiza niciodată singur pentru a forma un nou bolovan după ce a fost dinamita! Timpul zboară drept înainte precum o săgeată. Este o chestie raţională, nu-i aşa?

Numai că treaba asta nu este de fel prea raţională! Luând în considerare fizica modernă, evenimentele ar trebui să fie *întotdeauna* reversibile, în mod teoretic. Să luăm universul, ca întreg. Universul este o unitate. Nu există nimic care să nu fie în univers. În consecinţă, toate părţile sale trebuie să se afle în legătură cu toate celelalte părţi. În mod strict, nici nu pot exista „părţi” ale sale, absolut deloc. Şi, atunci, care este legătura între „aproape” şi „departe”? Ce uneşte această unitate singulară, universul? Vă rog să vă imaginaţi o sursă de energie, undeva, în univers. Această sursă emite unde, care se depărtează de ea cu viteza luminii. Unde radio, unde X, lumină vizibilă, indiferent ce. Vom numi aceste unde de energie ca fiind „întârziate”, pentru că ele ajung într-un loc oarecare după ce au

fost emise, nu contează dacă la răstimp de un minut sau de un milion de ani. În mod evident, este un lucru raţional ca ceva să ajungă undeva, după ce a plecat. Efectul trebuie să urmeze cauzei.

Dar încercaţi numai să dovediţi acest lucru! În concordanţă cu ecuaţiile generalizate ale lui Maxwell pentru câmpurile electromagnetice, cazul opus este perfect valabil şi în mod egal posibil. Pot exista unde „avansate" care călătoresc invers prin timp pentru a converge în ceea ce am putea numi „punct de origine". Pentru că acestea trebuie să fie egale şi de forţă contrarie emisiei de unde întârziate, putem apela la a treia lege a lui Newton pentru a ne susţine în acest punct…

Indianul desenă nişte diagrame cu săgeţi radiale şi linii buclate şi scrise cu creta nişte formule pe care noi le-am copiat în carneţele, pentru a le studia mai târziu, căci aveam să fim examinaţi.

— Asta este numai teorie. Există oare vreo cădere de apă care curge înapoi, spre izvor? Oare lumina stelelor zboară înapoi, în timp, către o stea, pentru a ajunge în acelaşi timp cu emisia sa? În mod clar, nu – sau nu pentru *ochii noştri.* Totuşi, aceasta *trebuie* să fie valabil pentru universul luat ca întreg, pentru că altminteri el nu şi-ar fi putut păstra unicitatea şi individualitatea. Trebuie să acţioneze asupra lui însuşi, de la distanţă, în acest mod. Atunci când o undă „întârziată" ajunge de la soare la Procyon, ea reacţionează ca o undă „avansată" ce călătoreşte înapoi, prin timp, pentru a ajunge pe Soare exact atunci când unda întârziată este emisă. Şi aceasta se întâmplă tot timpul, peste tot. Universul întreg interacţionează constant şi simultan cu fiecare eveniment în parte, cu fiecare emisie în parte. Numai astfel poate rămâne pe mai departe un „univers".

Ori de câte ori se produce un eveniment – indiferent cât de mic, de neînsemnat, poate chiar o emisie a unei simple sarcini electrice – undele radiază înainte şi în afară prin timp, spre cele mai îndepărtate locuri din univers şi în acelaşi timp converg în punctul iniţial, venind dinspre acele locuri. Aceasta este structura de bază a Realităţii – mediul care ţine unit universul. Este vorba de câmpul cosmic.

Călătorul Bardo îşi transmite gândurile prin acest câmp fundamental. Noi percepem o săgeată a timpului. Şi ne trăim vieţile prin ea. Totuşi, din punct de vedere cosmic, nu există un

astfel de lucru – şi totul se ia în considerare, inclusiv creierele şi corpurile noastre, că fiind pur şi simplu un fascicol de sarcini şi în acest mod structurile noastre mentale pot interacţiona cu cele ale Asuranilor…

De la un alt Instructor Dobdob, un american spaniol pe nume Ramon Fernandez, am învăţat mai multe detalii despre ciudatele fiinţe care populează Procyon IV – acele uniuni stranii, de Pasăre şi Arbore, Asuranii.

La început, era greu să simţi cu adevărat, la nivel instinctual, cum o formă de viaţă, un Arbore – oricât de bine înzestrat cu „percepţie primară” şi oricât de sensibil ar fi la ritmurile cosmice – s-ar putea uni cu o altă formă de viaţă, Pasăre – oricât de inteligentă ar fi ea – pentru a forma o fiinţă integrată, de ordin superior.

Extrem de greu de conceput pentru o fiinţă umană - cel puţin până când a trebuit să experimentăm şi noi stări hipnotice şi un număr oarecare de droguri care alterează conştiinţa, pentru a descoperi pe pielea noastră cât de complexe şi, adesea, de contradictorii sunt, în fond, propriile noastre identităţi; cât de multe stări şi subsisteme de conştiinţă zac în realitate în creierele noastre, câteodată nefiind nici măcar compatibile între ele! Nu prea mai semănăm cu acele individualităţi solide, coerente, care ne imaginam noi înşine a fi! Într-un sens, Asura era o oglindă exterioară a ceea ce se întâmplă în mod constant în capetele noastre…

Fiecare arbore poseda un tub de hrană specializat, lipit de trunchiul lui roditor, în cel mai complex nod din sistemul său senzorial vegetal. Aici se cuibăreau păsările, cuplându-se cu arborele pentru a-l hrăni şi pentru a-i contacta biocâmpul.

În mod obişnuit, fiecare simbioză dura o singură zi. La căderea nopţii, conştiinţa superioară a păsării o făcea să se desprindă de simţurile inferioare ale arborelui, pentru a căuta un alt cuib şi pentru a forma un nou Asuran, tot de o zi. Un Asuran nou şi diferit – deşi în acelaşi timp se forma în mod continuu o adevărată conştiinţă globală a tuturor acestor indivizi care luau naştere şi dispăreau iar şi iar, astfel încât această experienţă şi cunoaştere erau răspândite pe toată suprafaţa planetei; păstrată, şi transmisă, şi îmbogăţită din generaţie în generaţie.

Anumite păsări cuibăreau mai mult timp decât de obicei într-un „contact” special cu arborii, având rolul de partener în comunicarea Bardo. Ele îşi asumaseră un aşa-numit „acord de stabilitate”…

În sens numeric, populaţia era extrem de puţină. În sens mental totuşi, ea se dovedea uriaşă, din moment ce erau posibile atât de multe permutări de Pasăre cu Arbore, iar o diversitate permanentă era mai degrabă o obişnuinţă, decât o excepţie. În mod evident, nu se simţea nicio nevoie de-a „creşte şi dezvolta” numărul global al populaţiei, pentru a lărgi gama de individualităţi!

Din punct de vedere psihologic, datorită nenumăratelor conectări şi deconectări, Asuranii obţinuseră acea detaşare mentală căutată generaţii întregi de misticii de pe Pământ; în acelaşi timp, rămâneau nişte fiinţe sociale legate între ele – spre deosebite de numărul mare de mistici pământeni din trecut.

Arborii funcţionaseră întotdeauna precum nişte absorbanţi puternici de radiaţii: zonele de cloroplast din învelişul frunzelor realizau prin fotosinteză trifosfat adenozic, acid fosforogliceric, acizi graşi şi aminoacizi. Dar adaptarea crucială a fost făcută de frunze pentru a fi capabile de „vedere nocturnă” – de a fi deci sensibile la undele radio şi alte tipuri de radiaţii emise de stele, toate acestea stimulate de curiozitatea păsărilor – şi această adaptare a constituit motivul pentru care Asuranii au descoperit planul Bardo, devenind personaje principale în cadrul lui. În fond, Rakshasa au reuşit breşa datorită Asuranilor. Ei au fost marii iniţiatori. Asta se întâmpla în urmă cu 10.000 de ani pământeşti. Chiar şi atunci Asuranii aveau cunoştinţe extrem de avansate despre structura cosmosului şi despre liantul care menţine intact conţinutul spaţiu-timp, şi totul datorită acestei unice simbioze dintre arborele receptor şi pasărea inteligentă.

Am mai învăţat câte ceva – pe scurt – şi despre celelalte două rase extraterestre, Rakshasa şi Yidad, deşi acestea nu aveau să fie specialitatea noastră.

Rakshasa arătau ca nişte baloane umflate cu aer, semănând cu pisica de mare pe care-o văzusem în largul insulei Sinda, cu un fel de „braţe” ca de calmar în jurul gurilor lor. Trăiau pe o lună care orbita în jurul celei de-a doua planete gazoase gigantice din sistemul Stelei lui Barnard – din această cauză,

cerul lor era tot timpul plin de vârtejuri şi turbioane în nuanţe strălucitoare de oranj, roşu şi galben, având drept efect un fel de „ceaţă de foc”. Asta în ciuda faptului că lumea lor era de fapt, foarte rece.

Gravitaţia satelitului pe care se află ei este prea slabă pentru a putea reţine atmosfera proprie, care se scurge, în mod constant, în spaţiu. Dar, din fericire pentru existenţa vieţii pe Rakshasa, gazele atmosferice pierdute se adună într-o zonă circulară, compactă, în jurul gigantului de gaz, zonă care coincide perfect cu orbita lumii pe care se află ei. Astfel, luna lor îşi culege din spaţiu atmosfera la fel de repede pe cât o pierde. După cât se pare, la fel stau lucrurile şi în sistemul nostru solar. În cazul lui Titan, luna lui Saturn…

Gravitaţia scăzută le permite celor de pe Rakshasa să se deplaseze, cu ajutorul unui fel de jet reactiv propriu, printre munţii mărunţi, dar ascuţiţi, ai lunii lor; ba chiar să evadeze din lumea lor, umflându-şi la maxim sacii corpului şi plutind în zona atmosferică care coincide cu traiectoria orbitei. Folosindu-şi propriile corpuri pe post de nave spaţiale – cel puţin între limitele acestei zone dense – ei au învăţat să navigheze în jurul planetei gazoase gigant, devenind la rându-le nişte sateliţi vii, care însă trebuie să se întoarcă în lumea de origine pentru a se hrăni.

Au descoperit cum să utilizeze această întreagă zonă gazoasă densă drept o imensă antenă naturală – trei milioane de kilometri dintr-o margine în alta, nouă milioane de kilometri în lungime. Au reuşit să producă un milioane de kilometri în lungime. Modulând cu propriile corpuri gazele ionizate produse de sarcinile magnetosferei gigantului de gaz, au reuşit să producă un receptor-transmiţător ultrasensibil.

Prin contrast, Yidag erau într-adevăr „fiinţe de foc”. Erau nişte „ulcioare” masive, statice, din cristal metalic, locuind pe o planetă arzătoare – cea mai apropiată de soarele său, aproape distrusă de căldura ca un tăvălug.

Ei absorbeau lumina soarelui în timpul zilei şi o stocau peste noapte, aşa cum fac multe feluri de baterii organice. Comunicau prin impulsuri laser, în domeniul infraroşu. În acest fel se şi reproduceau – construind, cu migală, noi forme de cristal de felul lor, structuri obţinute prin interferenţa fascicolelor laser

concentrate pe lacurile de fluorosilicon. Aceste fiinţe sunt nişte analişti informaţionali extraordinari; iar „conştiinţa lor, aproape neformată la „naştere”, se dezvoltă gradat, pe măsură ce fiecare fiinţă-sticlă este construită spre maturitate şi începe să accepte din ce în ce mai multă sarcină informaţională din „circuitele” societăţii Yidag. Căci fiinţele Yidag îşi transformă în mod metodic suprafaţa propriei lor lumi într-un nex analitic, gânditor…

Ciudat, dar Asuranii – din lumea lor de pădure şi de – apă – au pătruns prin planul Bardo până la Yidag, preferându-i în locul Rakshasa. Structura perpetuă de cuplări şi decuplări a vieţii de pe Asura i-a făcut pe Păsările-Arbori să aprecieze mai mult priveliştea de pe Yidag, acolo unde „individualităţile” sunt doar noduri într-o reţea planetară evolutivă.

Opt

— Deci care este legătura secretă dintre aceste trei lumi? m-a întrebat, într-o zi, Maimouna, pe când terminasem cu toţii orele şi ne îndreptam către plajă.

Exista oare vreo legătură? Fiecare lume părea foarte deosebită de celelalte. Creaturi minerale, forme schimbătoare ca nişte baloane unse cu smoală, păsări în copaci. În fierbere, în îngheţare, temperate.

Toate cele trei lumi erau foarte stabile, foarte răbdătoare în comparaţie cu ceea ce fusese Pământul pe vremuri. Nu înţelegeam cum ar fi putut Asuranii sau Rakshasa să-şi fi dezvoltat vreodată tehnologia, sau ceea ce înţelegem noi prin tehnologie, cu lipsa lor clară de materii prime. Să însemne oare aceasta că tehnologia era echivalentă cu infernul? Nu, pentru că şi Yidag îşi aveau propria tehnologie – chiar dacă era vorba de una organică. Dar Yidag nu se puteau mişca în lumea lor, nu puteau decât să transmită informaţii. Totuşi, Asuranii erau mereu în zbor dintr-un loc în altul… Poate că acea combinaţie fatală care ruina civilizaţiile însemna tehnologie anorganică, *plus* mobilitate, *plus* un individualism intens. Poate că această combinaţie era aproape inevitabilă pentru culturile de mamifere, indiferent dacă îşi începuseră evoluţia plecând de la proto-şobolani, proto-maimuţe sau proto-urşi. În mod

semnificativ, niciuna dintre speciile de extratereştri nu erau mamifere de niciun fel…

Valurile spălau ţărmul, legănând algele şi scoicile Atlanticului. Plaja noastră era împărţită de nişte bolţi care se continuau cu garduri. Alte grupuri de elevi stăteau la soare, discutând în grupuri mici.

— Sunt, în mod foarte clar, nişte lumi *simple!* zise Maimouna, dispreţuitoare. Adică, într-adevăr nişte minţi simple. Pot spune asta, pentru început. Valabil în special pentru scumpa noastră Asura!

— Ei, hai, protestă Hamidou-A, de-abia am început să învăţăm despre ea. Eşti atât de nerăbdătoare… Ăsta-i de fapt necazul cu toţi oamenii – vor totul dintr-o dată. Poate că e vorba de o boală datorată faptului că suntem carnivori: expresia sindromului primar al vânătorii. Dacă ne grăbim acum, suntem ca şi ajunşi la destinaţie! S-ar putea să ne trebuiască zece milioane de ani ca să formăm o reţea de comunicaţii doar în această, galaxie, fără a mai aminti de celelalte. Şi ce dacă? Din punct de vedere cosmic, e ca şi cum ai clipi din ochi.

— Şi totuşi, este un timp îndelungat, am spus. Eu mă întreb dacă în acest interval civilizaţiile vor ajunge să se viziteze reciproc şi în mod fizic, cu ajutorul navelor stelare.

— La ce bun? Deja îi vizităm şi ne vizitează. De ce să construim o cutie de conserve care înglobează în ea jumătate din resursele lumii? Şi cine-ar dori să stea închis acolo ani şi ani în şir?

Maimouna bătu din palme, cu un avânt de inspiraţie.

— Totuşi, poate că ceva sau cineva, acolo, sus, construieşte „cutii de conserve”! S-ar putea întâmpla, o dată şi-o dată. Nu este obligatoriu ca fiecare cultură tehnică mobilă să se autodistrugă. Poate că anumite forme de viaţă nici nu pot călători în planul Bardo. De pildă, nu toate fiinţele umane pot s-o facă. Poate că din cauza asta se teme Bardo. Poate că Rakshasa sau Yidag au descoperit că acele lucruri din cutiile de conserve se îndreaptă spre noi. Sau poate că „prietenii” noştri pur şi simplu nu vor ca *noi* să construim cutii de conserve şi de aceea ne-au arătat o cale mai rapidă şi mai uşoară – tocmai pentru a ne împiedica să ajungem la ei! Pentru a ne menţine în afara universului, dându-ne în schimb iluzia apartenenţei la acesta!

— Noi n-om fi putut niciodată să facem cutii de conserve, obiectă Abdoulaye-H. Lumea care făurea nave cosmice era deja în colaps, chiar de pe vremea când cucerea Luna – dacă se poate vorbi într-adevăr de o cucerire.

— Atunci răspunde-mi la întrebarea asta! Zborul Bardo este practic instantaneu, nu-i aşa? Şi totuşi Rakshasa au avut nevoie de zece mii de ani pentru a cerceta câteva sute de ani-lumină. De ce-a durat atât de mult? De ce anume se loveşte Bardo? Ce forţă este *împotriva* noastră?

Băiatul hausa oftă.

— E foarte uşor pentru noi să vizităm cele trei lumi pe care le cunoaştem, în comparaţie cu ceea ce-au făcut proprii lor zburători – sărind în necunoscut, stabilind un firav cap de pod acolo unde nu exista nimic.

— Deci tu accepţi o aşteptare de cinci sau de zece milioane de ani până când vom fi în stare abia să traversăm galaxia noastră? Dragul meu băiat, ce erau fiinţele umane din urmă cu zece milioane de ani? Nimic, în comparaţie cu ceea ce suntem acum! Ce vom deveni peste un timp atât de îndelungat în viitor? Nişte creaturi complet deosebite, din cauza evoluţiei. Este pur şi simplu prostesc să ne gândim pe noi, rasa umană, ca făcând parte în vreun fel din viitor. Nu avem un viitor. Nu *putem* avea un viitor. Nu ştiu cum îţi imaginezi tu că ar putea exista aşa ceva.

— Eu consider că Bardo este o cale de evoluţie a rasei umane de acum înainte…

— Prostii. Cum să fie? Evoluţia înseamnă genetică, nu comunicaţii interstelare. Raportând la ritmul actual de progres, vom dispare ca specie cu mult înaintea oricărei alte civilizaţii galactice. Tragic, dar adevărat. Nu-ţi dai seama că rasa umană nu va cunoaşte niciodată universul *tocmai din cauza* existenţei planului Bardo?

— Eu aş spune că următorul pas în evoluţie implică studiul informaţiilor extraterestre şi digerarea lor, spuse Abdoulaye-H. Genetica, în fond, înseamnă un simplu transfer de informaţii. Gândeşte-te la Yidag – sunt un exemplu superb de cum o societate este complet conştientă de faptul că informaţia formează noile individualităţi…

— Da, sunt un exemplu superb, luat ca din carte! Poate că ei au fost inventaţi pur şi simplu în scopul ăsta! Asta e ceea ce

vreau să spun, când afirm că aceste trei lumi extraterestre sunt nişte minţi simple. Sunt atât de elementare – ca un set de ecuaţii simple!

— Dar au reuşit, spuse Abdoulaye-H, ridicând din umeri. Toate celelalte culturi au dat chix.

— Aşa ni s-a spus nouă.

— Oricum, mie-mi plac. Sunt nişte lumi limpezi, logice. Fără nicio harababură.

Marea caldă se ondula, val după val, cu spuma albă udând nisipul din Miami, apoi retrăgându-se. Dacă nu luam în considerare prezenţa hotelurilor, ne-am fi putut afla şi cu un milion sau un miliard de ani în urmă. Şi nu eram, în fond, decât în anul 2170. Băieţii hausa aveau dreptate. Umanitatea exista într-o stare civilizată pe această planetă de doar puţină vreme. Maimouna trebuia să înveţe să-şi domolească nerăbdarea.

Pentru antrenamentele minţii şi biocâmpului am fost conduşi la Villa Vizcaya, la câţiva kilometri în sud. Drumul trecea prin Miami City.

Miami se ocupa în primul rând de prestarea serviciilor pentru Centru. Am observat un număr oarecare de foste „bănci” şi „companii aeriene”, ale căror nume se aflau încă deasupra vitrinelor, ca un fel de acuzaţie în notă comică, deşi înăuntrul lor lucrau Dobdob ocupaţi cu tot felul de registre şi alte munci administrative, iar numele real al clădirilor era imprimat, cu discreţie, pe uşi. O oarecare „Chase Manhattan Bank” devenise acum „Agenţia de stat sud-estică pentru contracepţie”…

Villa Vizcaya era un palat cu grădini, în stil englezesc, construit de un bogătaş excentric cu două sute cincizeci de ani în urmă, într-un stil chiar mai vechi: renaşterea italiană. Instructorul nostru Dobdob se dovedi a fi un persan vesel, cu faţa ovală, pe numele lui Shotai. Tenul său avea nuanţa de chihlimbar strălucitor a piersicii. Ne-a condus printr-o grădină imensă, cu fântâni arteziene de forme geometrice, străjuite de portocali şi de ziduri scunde, albe. De pe plinte se priveau faţă în faţă mai multe statui. Liniile drepte ale gardurilor vii erau subliniate prin tufe de trandafiri, din care ieşeau boboci roşii şi galbeni. O fântână înaltă, asemănătoare cu o stupa, arunca apă într-un eleşteu de smarald, înconjurat cu ziduri scunde, de forma petalelor de lotus. Potecile şi cursurile de apă ţeseau un

fel de yantra de jur-împrejur, o yantra în mărime naturală, în care fiecare vizitator se integra organic. Fântâna, pusă în mijlocul acestei compoziţii, devenea punctul său bindu. Era punctul de fugă ai unei grădini mentale.

Shotai mi-a injectat un drog accelerator de percepţii, denumit MMDA – un compus sintetic, prelucrat din ulei volatil de nucşoară, care stimulează viziuni puternice, intense, nefiind vorba despre experienţe trecute, ci despre prezent, despre clipa de faţă, ajutând totodată concentrarea pe imagini şi organizarea lor. Nu avea acele efecte secundare, de dezorientare, pe care le posedau drogurile care „împărţeau mintea”, droguri ce ni se dăduseră mai demult, ca o etapă pregătitoare pentru Asura, şi care ne arătau cât de complexe sunt, în fond, minţile noastre. Era, de fapt, un drog natural foarte vechi, într-o formă nouă. Nucşoara era cunoscută din scripturile hinduse străvechi. Dobdob-ul persan mi-a spus să stau nemişcată ca o piatră şi să-mi concentrez toată atenţia pe fiecare copac, fiecare ramură a fiecărui copac, fiecare crenguţă şi frunză de pe fiecare ramură, cu ajutorul ochiului minţii. Pe urmă, să memorizez trandafirii, gardurile vii, cursurile de apă şi statuile.

Timp de cel puţin o oră nu m-am mişcat, doar am privit.

Atunci când am crezut că ştiu perfect grădina, am închis ochii şi am *văzut-o* – aceeaşi. Imaginea îmi rămăsese la fel de clară. *Am privit* în felul acesta o jumătate de oră.

Apoi, treptat, am început să şterg ceea ce vedeam.

Am început cu detaliile, nu cu ceva concret. Ţesături, bogăţie de culori, lungimi, lăţimi, adâncimi: am secătuit, una câte una, calităţile grădinii. Trandafirii şi-au pierdut nuanţa. Arborii au devenit monocromi. Frunzele au devenit amorfe.

Grădina era acum doar o schiţă în cărbune, făcută de un copil. Pe urmă, am început să elimin şi obiectele.

Asta s-a dovedit a fi mult mai greu. Formele se luptau pentru a exista – în timp ce eu încercam să retrag arborii în pământ, să nivelez terenul, să golesc căile de apă, să sec fântânile.

În cele din urmă, am poruncit fântânii să devină doar o linie dreaptă, verticală, singură în peisajul pustiu.

Această linie mi-am dorit să se reducă la un singur punct.

Şi ea s-a micşorat încet, în zona câmpului conştiinţei mele. A devenit unidimensională.

Apoi m-am întrebat în sinea mea, aşa cum îmi spusese Shotai,

care este natura acelui punct? Ce fel de „fiinţă” unică poate avea un punct? Văzute de aici, de pe Pământ, toate stelele păreau puncte, pentru că erau atât de îndepărtate. Dacă eram capabilă să transform o grădină pământeană într-un punct-sursă, cum aş fi putut, pe de altă parte, să transform un punct într-o stea – în steaua Procyon? Aceasta era sarcina zborului Bardo.

Nu puteam s-o fac decât intrând în punct, devenind un punct în propria mea minte.

Nu am reuşit în prima zi şi nici într-a doua! (Vedeţi, rezum şi condensez lucrările). Mi-au trebuit cinci zile până să reduc grădina la elementele de bază şi de-abia în a şaptea zi am transformat-o într-o singură linie verticală.

Apoi, în a opta zi, linia a devenit un punct. Şi acesta era punctul-sământă din care întreg universul de stele şi de grădini avea să răsară…

Mă descurcasem bine.

Mai târziu, am petrecut multe zile în grădinile din Vizcaya, încercând să ne identificăm cu arbuştii, în loc să-i eliminăm.

A trebuit, o dată, să mă ghemuiesc în faţa unui arbust de conifer, pe o pajişte de catifea. Cu forţă, şi în tăcere, şi ajutată de un alt ulei volatil derivat din nucşoară, a trebuit să oblig existenţa mea să se transforme în existenţa *lui.*

Nu mai eram carne şi sânge, ci rădăcini şi ramuri, frunze şi sevă. Nu mai aveam picioare, ci rădăcini. Nu degete, ci lujere. Nu sânge, ci clorofilă. Nu mai aveam doi ochi, ci o mie de frunze care căutau lumina.

Scopul acestui exerciţiu era să mă pregătească să mă simt un arbore crescând pe Asura.

Era, de fapt, un exerciţiu mult mai dificil decât celălalt. Dar şi momentul când s-a soldat cu succes a fost mult mai dramatic! După ce am privit, preţ de mai multe după-amieze acelaşi arbust, atenţia mi-a fost distrasă pentru moment. Mă deranjase o fulgerare de lumină reflectată de aripa unei egrete care zbura către mare. Şi când am privit iar la arbust, m-am privit pe mine. Un corp uman, reliefat din miile mele de frunze…

De uimire, mi s-a tăiat respiraţia.

Iar Shotai, persanul, era lângă mine în acel moment.

— Acolo! mă îndemnă el. *Ai văzut,* nu?

Am încuviinţat din cap, fără să rostesc un cuvânt, deşi acolo, în faţa ochilor mei, se afla din nou acelaşi arbust, iar sângele îmi pompa prin corpul meu uman.

După mai multe astfel de după-amieze am simţit că pot fi prezentă simultan în două puncte din spaţiu; că pot avea două puncte de vedere…

La hotel, după acest succes, mi s-a pus o cască Bordo. În timp ce mă concentram pe reamintirea experienţei din grădină, casca măsura undele creierului meu, transmiţându-le unui computer. Neurologul Dobdob, care se ocupa de mine, mi-a povestit că toţi avem în fond nişte hărţi fizice imprimate în creiere, într-o regiune numită hipocampus. Mi-am imaginat-o în mod straniu – dar poate că nu foarte departe de adevăr – ca pe un câmp unde mulţi cai galopează, Gât e ziua de lungă, în direcţii diferite şi cu viteze diferite. Amplasarea, deci, a obiectelor în hărţi spaţiale, în şirul de celule din hipocampus. Lată ce se măsura. Când, în sfârşit, aveam să zbor în planul Bardo, un computer va monitoriza „harta” călătoriei mele, cu ajutorul unei căşti.

Şi astfel am ieşit din Unitatea de orientare şi ne-am mutat în alt hotel, mai spre sud, unde eram cazaţi împreună cu partenerii noştri Bardo.

Gemenii hausa erau în pereche cu o irlandeză roşcată şi pistruiată şi cu a amerindiană cu părul negru ca pana corbului. Maimouna avea un tânăr amant japonez.

Iar eu l-am întâlnit pe Ahmed Klimt, descendent al unor europeni care emigraseră cu mulţi ani în urmă în Confederaţia Arabă, o zonă pe vremuri bogată în petrol.

Nouă

Klimt era scund, robust şi musculos. Avea nouăsprezece ani şi efectuase deja mai multe zboruri mentale spre Procyon. Pielea sa era închisă la culoare, precum carnea uscată la soare. Atunci când şi-a scos tunica albă pentru a practica poziţiile asana cu mine, aproape că nu am văzut carne pe trupul său, doar muşchi încordaţi care se ondulau şi se zbăteau ca nişte şerpi. Pupilele negre ale ochilor lui mă sfredeleau în timp ce mă dezbrăcăm, de

parcă exersa o „reducere la neant” pe propriul meu corp! Simţeam cum privirea sa îmi dizolvă pielea, carnea, celulele. Parcă împietrea părţile fluide din mine, transformându-mă într-o bucată de coral, într-un fagure gol. Nu mă dorea; voia numai să pătrundă *dincolo* de mine, în spaţiul din corpul meu şi de dincolo de el.

N-am putut spune niciodată că-l „plac”. Şi totuşi, era încărcat cu o putere magică. Prezenţa sa îmi deforma simţurile transformându-le într-o intoxicaţie perversă.

Eram acum amândoi goi, dacă nu ţineam cont de senzorii electroencefalografului aplicaţi pe craniu şi de o perniţă adezivă, din care plecau nişte fire, fixată pe pântecul meu. Pielea lui Klimt era plină de aluniţe micuţe pe coapse şi pe umeri, ca o spuzeală fină de nisip. Mi-au fost necesare câteva minute până să-mi dau seama de absenţa contracapsulei de pe braţul lui. Singura urmă rămasă pe acel loc era doar o cicatrice subţire.

— Nu ai o contracapsulă…

— Ţi-o vei pierde şi tu, de îndată ce va veni vremea primului tău zbor real.

— Capsulele alterează mesajele hormonale, Lila, interveni vocea instructorului nostru Dobdob, din camera de observaţie. Acesta este modul lor de acţiune. Dar, în acelaşi timp, ele dezechilibrează biocâmpul. Astfel că a trebuit să renunţăm să le mai folosim, nefiind utile pentru scopurile noastre. Canalele trupului trebuie să fie limpezi. După ce veţi exersa asane sexuale de bază, timp de vreo două săptămâni, pentru a vă armoniza corpurile între voi, vom elimina şi capsula ta…

— Nu apare riscul să rămân gravidă de îndată ce voi începe zborurile?

— Nu e obligatoriu. Uneori, pot trece ani până să se ajungă la concepţie. Nu devii automat gravidă din momentul în care nu mai eşti pe contraceptive. Totuşi, poate că îţi dai seama *acum,* de ce avem nevoie de atât de mulţi zburători Bardo. Cam asta ar fi ceea ce se numeşte riscul meseriei.

Vocea îi era aspră şi energică.

— De fapt, toată zona sudică Virgina Beach este rezervată pentru astfel de întâmplări neprevăzute. E un mediu educaţional cu adevărat superb.

— Dar… avortul?

— Nu, Lila, nici nu se pune problema avortului. Ar distruge

echilibrul biocâmpului. Şi ai avea nevoie de cel puţin doi sau trei ani pentru a te reface, dacă te mai refaci. În caz că rămâi gravidă, copilul va trebui să se nască. Desigur, în ochii lumii exterioare, unde populaţia este menţinută sub un control foarte strict, lucrul acesta ar părea incorect. Faptul că ţi se permite un număr nedefinit de naşteri…

Da, într-adevăr, mi-am amintit de Bibi Mwezi şi de braţul ei opărit. Existau astfel de resentimente.

— Trebuie să păstrăm discreţia. Şi nici copiii nu trebuie să sufere din cauza asta. Departe de noi o astfel de intenţie!

— Ahmed, probabil că şi tu eşti tată, nu?

— De unde să ştiu? N-am întrebat niciodată. Şi cum naiba ar conta asta faţă de zborul spre stele? Lila, pierdem timpul.

— Presupun că extratereştrii n-au această problemă, nu-i aşa?

— Greu de crezut, având în vedere structura lor biologică. Dar *noi* trebuie să lucrăm cu corpurile pe care le avem. Deci treci la lucru!

Ne-am luat căştile din suporturile speciale, ultramobile, care se găseau deasupra noastră şi ni le-am pus pe cap, cuplându-le cu senzorii de pe craniu. Foloseam căşti fără vizor la aceste antrenamente, pentru a amortiza efectul kundalini. Ascultam mantra, dar nu priveam yantra. Casca o purtam ca şi cum n-ar fi avut nicio greutate, aproape insesizabilă, exceptând tăcerea totală. Dacă mă mişcam, se mişca odată cu mine, uşoară şi supusă.

Klimt era elegant, sportiv şi neobosit în a face dragoste cu mine. Să adaug că era şi „tandru”, totodată? Tandreţea însemna pentru el performanţa totală. Nu pot spune că atunci când făceam dragoste îmi confirma existenţa propriului meu corp. Mai degrabă încerca să-l nege, dizolvându-mi carnea în nervi şi nervii în energie.

Deci, atunci, corpul său se cuplă cu al meu. Îmi corectă postura cu blândeţe, cu palmele deschise. Cu unghiile şi cu limba îmi urmări conturul corpului subtil – celălalt corp din interiorul corpului meu, corpul energetic – căutându-mi chakrele din ombilic, din gâtlej. În cele din urmă pătrunse în mine.

Casca Bardo îmi zumzăia în urechi, cântând sunetul sămânţă:

HUM, HUM, HUM…

Creierul îmi vibra, respirând *HUM* precum aerul. Cele două emisfere erau ca nişte plămâni care transmiteau ritmul în toate

canalele energetice ale corpului. În mod automat, am simţit structura corectă a respiraţiei. Eram conştientă de inspiraţie şi de expiraţie, dar nu mai era vorba numai de aer; era vorba de *prana,* de respiraţia vieţii. Respiram abdominal, ca un copil. Puterea Kundalini începu să se desfacă la baza coloanei vertebrale, o revărsare de metal topit de lavă vulcanică, ridicându-se continuu.

Era ceva extraordinar, îmbătător pentru Cealaltă Fiinţă sălăşuind în mine, această Kundalini. Şi totuşi ea era propria mea esenţă, propriul meu fundament necunoscut. I-am urat bun-venit: Bun-venit, Fiinţă a Focului şi Energiei! Bun-venit, Creatură a Distrugerii şi Încântării!

TRAM, TRAM, TRAM, pulsa iubitul meu. Kundalini mi se ridică prin ombilic. Apoi sunetul mantra dispăru.

O voce ştearsă, înceată, începu să-mi ordone ceva, într-o limbă stranie.

— *Mulabhanda! Mu-la-bhan-da!* insista vocea cu lentoare, pentru că timpul era foarte dilatat.

Am auzit cuvântul de trei ori înainte de a-l înţelege. Apoi mi-am amintit. „Bandha” sunt contracţiile musculare în yoga. „Mulabhanda” este contracţia anală, care împiedică ejacularea şi opreşte ridicarea lui Kundalini. Mi se spunea să readuc Kundalini la nivelul normal. Era numai un antrenament, iar eu deja mă pierdusem pe jumătate!

Şi astfel creatura focului şi a bucuriei, a distrugerii şi a încântării se opri şi începu să alunece în jos, spre baza şirei spinării.

Timpul se acceleră.

Klimt se desprinse de mine.

Ne-am scos căştile şi ele s-au ridicat spre tavan, în suporturile lor speciale, rămânând atârnate acolo. Senzorii de pe cap şi perniţa s-au desfăcut cu un zgomot uşor; ne-am întins pe rogojină ca doi pui de caracatiţă, uzi leoarcă.

Când am încercat să mă ridic, corpul nu m-a ascultat, parcă era de cauciuc; în faţa ochilor mi-au strălucit scântei şi Klimt m-a sprijinit, cu un zâmbet şters.

— Trebuie să faci un duş. Pe urmă trebuie să mănânci, apoi să dormi, spuse el fără niciun sentiment.

În anticameră, şuvoaiele de apă rece m-au revigorat. După puţin timp mâncam cu o foame de lup, alături de Klimt, în sala

de mese a hotelului. Am încercat să vorbesc cu el despre căminul lui din Africa de Nord. Apoi despre posibilitatea de a avea împreună un copil (un fapt cu care şi eu încercam să mă obişnuiesc), dar a trebuit să renunţ la ambele subiecte. Nu era interesat câtuşi de puţin de originile lui şi nici de potenţialii săi urmaşi. Nu mi l-am putut închipui decât ca pe un băiat în creştere, înfăşurat într-un burnuz alb, repezindu-se la ivirea zorilor în deşertul pustiu, dorindu-şi să se găsească în planul Bardo; transformând palmierii în simple linii şi apoi transformându-se pe sine, într-o persoană unidimensională. Un fanatic.

Însă Ahmed Klimt era prima persoană pe care-o întâlneam, care zburase către stele. Poate că acesta era efectul zborului stelar. Trimiterea atât de departe de Pământ, ar putea declanşa în mintea cuiva un soi de nebunie. Ar putea să-i determine să aibă sentimentul că lumea reală este doar ceva transparent, un fel de geam, care la o privire mai atentă se va dizolva în neant.

Au mai trecut cinci săptămâni şi eu eram gata de zbor…

Ambasada Procyon se numise pe vremuri Hotelul Morningside Palace. Acum, deasupra ei flutura un drapel verde, despicat, unduind în vântul puternic, ca limba foc a unui dragon. Se putea vedea de departe că dragonul reprezenta o yantra.

Klimt şi cu mine am înmânat cărţile de credit gărzilor Dobdob înarmate care se găseau la uşă. Le-au introdus într-un pupitru gen consolă, apoi ni le-au înapoiat.

— Cum arată ambasadorul Asuran, Klimt? îl poţi vedea ca pe un copac crescând în mijlocul camerei, ca pe un vârtej de lumină, sau cam aşa ceva?

— Pentru Dumnezeu, dar nu-i vezi *aici,* pe Pământ. Cât eşti de prozaică! Noi vedem Asura prin ochii *lor,* când zburăm acolo. Avem nevoie de un receptor Asuran.

— Dar mi-ai spus că ei nu au nevoie de un receptor uman pentru a fi aici…

— Ei sunt mult mai sofisticaţi decât suntem noi. Au ajuns astfel după zeci de mii de ani. Pot veni aici liber.

Își flutură mâna, cu un gest plin de importanţă.

— Ei pot fi oriunde, rămânând în aer, dacă doresc. Noi pur şi simplu nu-i putem vedea. Sau îi putem vedea cu mare greutate.

M-am gândit la toate fantomele şi toţi strigoii pe care-i

văzuseră oamenii dintotdeauna. Erau oare acestea imagini furişate ale unor zburători stelari? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, de ce n-am fi putut vedea un Asuran aici, dacă nu în forma sa reală, măcar într-o manifestare oarecare?

— Gărzile dau impresia că extratereştrii sunt deja baricadaţi în propria lor ambasadă! râse Klimt. Oricum, ei spun că această „venire liberă” aici, aşa cum o denumim noi, este o cheltuială teribilă de energie. Bănuiesc că acesta-i motivul pentru care durează atât de mult să extinzi sfera zborurilor Bardo mai departe în univers.

Un Dobdob ne-a condus la un ascensor. Am fost transportaţi foarte repede la ultimul nivel.

Aici ni s-a făcut un scurt instructaj, înainte de zbor, într-o anticameră cu o fereastră mică, dincolo de care se putea observa toată aparatura de control a zborului spaţial: era o cameră mare, cu tehnicieni aşezaţi în faţa unor console, cu o hartă a lumii transparentă, mare cât un întreg perete, pe care erau trasate linii în zigzag, şi nişte maşinării cu benzi pe tambururi care se învârteau, se opreau, apoi porneau iarăşi. De fapt, armătura de oţel a geamului şi chiar grosimea sa confereau priveliştii dinăuntru un aspect ceţos, nediferenţiat.

Dobdob ne-a atenţionat încă o dată cu privire la „razele cârlig”. Cartea ti*betane a morţilor a*vertizează în mod repetat asupra primejdiei falsei atracţii către alte lumini stelare, în timpul trecerii. Lumina stelelor străine te poate conduce pe un drum greşit.

După acest avertisment, a continuat:

— Este foarte important să păstraţi totul în minte, pentru raportul pe care îl veţi prezenta după aceea. Faceţi parte dintr-o misiune de cercetare ştiinţifică foarte importantă. Chiar dacă vi se pare ceva ciudat sau fără importanţă, credeţi-mă, nu este aşa. Încercaţi să reţineţi orice amănunt, oricât de neînsemnat. Desigur că veţi fi monitorizaţi şi înregistraţi în timpul zborului, dar trebuie să verificăm totul de două ori.

Veţi discuta în principiu „limitele” – structura logică a limitelor. Aceasta este o problemă de bază a cunoaşterii. Ea pune întrebarea cât de mult ştim noi, în realitate, despre noi înşine, şi ca un corolar – cât de mult ne putem aştepta să ştim vreodată despre univers, în întregul lui. Odată, un filosof a

întrebat: „Cum vă puteţi imagina o minte care se observă pe ea însăşi, ca un tot? Dacă această minte ar fi preocupată în întregime cu observaţia, atunci ce-ar mai observa?” Ei bine, dacă vrem să înţelegem cosmosul, va trebui să rezolvăm această enigmă – pentru că atât mintea, cât şi universul, au cel puţin un lucru în comun: sunt amândouă, sisteme complete, unice.

Un univers nu are nicio limită, *cu excepţia lui însuşi.* Pe de altă parte, universul ar putea avea limite constructive în interiorul său, aşa cum avem şi noi, pentru că astfel poate fi un univers – singurul univers. Tot aşa cum mintea nu se poate observa în ansamblul său, nici universul nu poate face acest lucru – în ciuda liantului structurii sale, care este acţiunea-la-distanţă. Şi totuşi, ce fel de limită are universul? Sau, altfel spus, ce fel de limite intrinseci are *cunoaşterea* noastră asupra lui? Există „alternative” la universul pe care-l cunoaştem? Există universuri alternative în cadrul structurii generale a universului, la care am putea avea acces?

În principiu, o limită include în interiorul său ceva – excluzând, în acelaşi timp, tot ceea ce nu se află în acest interior. Dar acest simplu fapt, implică excluderea a ceva pozitiv şi definit! Deci ar putea, oare, cunoaşterea să depăşească o astfel de limită?

Asuranii sunt organizaţi în mod ideal pentru a înţelege un asemenea lucru cât mai complet. Pasăre în arbore. Pasăre în zbor. Pasăre în alt arbore. Ei se includ într-o entitate mai mare; apoi se exclud, zburând spre a forma o altă fiinţă, o fiinţă alternativă, cu o nouă perspectivă mentală. Cu toate acestea, păstrează o anume continuitate.

Trebuie să aflăm de la ei dacă universul „nostru” – cel pe care-l cunoaştem – este doar un univers parţial. O parte dintr-un univers mai mare. Trebuie să aflăm dacă un univers „extraterestru” poate suporta parţial cadrul nostru de referinţă – şi dacă da, să ştim cu ce fel de limite avem de-a face. Sau, astfel spus, cât de „depăşibil” este universul nostru limitat?

Asuranii sunt foarte iscusiţi în ceea ce priveşte depăşirea limitelor, datorită structurii lor biologice şi a conştiinţei pe care-o au. Deci să discutaţi din răsputeri, dar cu prietenie, despre „limite”! Chiar dacă vi se pare că aţi putea discuta şi despre alte chestii, aparent mai interesante pe o altă planetă…

Se adresa în primul rând mie. Klimt avea o expresie care

arăta că el ştia mai de mult aceste lucruri.

Dincolo de geam, rolele cu benzi se învârteau, tehnicienii trebăluiau, învârtind butoane şi cuplând comutatoare ori scriind în bloc-notesuri, în timp ce Dobdob ne deschidea uşa capitonată.

Şi am intrat în Camera de Contact, pentru a ne explora corpurile – şi, astfel, pentru a explora universul.

Zece

Ne-am îmbrăţişat, într-o tăcere întunecată. Pe urmă, sri yantra mandala a strălucit în faţa ochilor mei. Mantra *HUM!* îmi pătrunse în urechi. Şi noi pătrunserăm unul în celălalt, Kundalini se înălţă cu o strălucire fermă, sălbatică. *TRAM! TRA*M*!* bubui următoarea mantra. Am depăşit al doilea triunghi.

HRIH! HRIH! apăru un ţipăt în inima mea.

RAM! RAM! răsună un sunet de gong în creierul meu. Triunghiurile dispărură.

OM! OM! mă asurzi cea mai puternică mantra dintre toate; şi punctul central bindu explodă. O novă se formă în jurul meu, absorbindu-mă spre focurile stelelor. Stelele treceau pe lângă mine. Formând un inel imens – un tor de lumină ale cărui „raze cârlig”, cu lumină de argint, de şofran, de safir, îmi făcură semn, fiecare foton promiţând să se extindă într-o stea anume, într-o lume, într-un rai. Întreaga galaxie se condensase în acest inel de lumină, prin centrul căruia zburam eu, dintr-o întunecime spre altă întunecime; şi cu cât zburam mai repede, cu atât mai repede se micşora inelul de lumină în spatele meu – de parcă zborul mă scotea pur şi simplu din galaxie – până ajunse doar un cerculeţ în spaţiul pustiu, lăsat undeva, departe, în urma mea: o prezenţă pe care n-o văzusem cu ochii corpului, cât o simţisem cu ochiul pineal din creier – cel de-al treilea ochi, trezit complet! Toate stelele se micşorau în urmă, până ajunseră la dimensiunea unei stele mai mari, apoi la dimensiunea unui singur punct, o sursă intensă de lumină – singurul punct de lumină care exista. Şi eu păream că fug în continuare de el! Şi totuşi, exact în momentul în care fugeam cu cea mai mare viteză, tocmai pentru că era singurul punct care exista, am descoperit deodată că toate drumurile duc înspre el. Pe

neaşteptate, se găsea mai curând în faţa mea, decât în spatele meu. Şi astfel deveni punctul de destinaţie – singura cale pe care-o aveam de urmat.

Punctul deveni din nou o novă, înghițindu-mă în lumină. În lumina zilei. Lumina zilei unui alt soare.

Cuibăream într-un copac. Toate ramurile acestuia erau ridicate la aceeaşi înălţime, şi pe ramurile respective exista o structură rigidă de frunze interconectate, întoarse către soarele după-amiezii. Dar nu era soarele Pământului. Era soarele Procyon.

Iar eu eram o floare verde în vârful arborelui, trupul meu cu aripile strânse fiind o inserţie de penaj strălucitor, verde-albastru, mulat perfect pe zona mea de cuibărit.

Eram, în fond, un creier înaripat. Guşa, gâtlejul, stomacul şi intestinele, toate se atrofiau pe măsură ce creierul meu se dezvolta. Îmi absorbeam hrana – seva bogată – exclusiv din copacul meu. O dată pe an, organele sexuale nedezvoltate mi se umflă cu estru, adresându-mi chemarea pentru Marele Intermixaj. Până de curând, la fiecare crepuscul Asuran, zburam şi eu către Micul Intermixaj. După multe milenii, aripile mele bat încă puternic, deşi nu mai am de mult picioare şi nu mai pot ateriza decât în coroana unui arbore, precum un ou într-un pahar pentru ouă.

Ce fel de creatură eram? O Pasăre-Arbore. O Fiinţă întreagă, unitară. Şi totuşi, o fiinţă care trebuie să se separe, ca să pot deveni, pe calea Intermixajului, o Fiinţă Întreagă, nouă şi diferită. Păstrând ceva din cea veche. Pentru că aripile mele au străbătut mileniile cu toată istoria Asurană, străbătând această lume împreună cu toate Identităţile pe care le-am purtat. Şi o voi face din nou, după ce prezentul acord de stabilitate se va fi terminat şi datoria mea către „umani” se va fi încheiat…

Cu ochii de sub creastă pe jumătate închişi, în strălucirea solară ştearsă, m-am aplecat asupra arborilor de sub mine, atrasă de înţelepciunea lor, asemeni atât de multor alte flori cu capetele verzi, peste tot, în lumea noastră.

Insule verzi apăreau în marea verde la fiecare câteva sute de bătăi de aripi. Apă verde întrerupea pământul verde. Nu exista nicio continuitate între uscat şi mare, cu excepţia bătăilor noastre de aripi. Viaţa de uscat exista prin excluderea chimiei

mării; viaţa de uscat înfrunta soarele arzător. Lumea noastră era numai limite şi hotare, împletite între ele. Peste tot întâlneai numai incluziuni şi excluziuni.

— *Asura,* şopti briza crepusculului care se năştea, mângâind marginile tânguitoare ale frunzelor mele.

Soarele se scufundă mai repede, semănând cu un gălbenuş de ou rămas pe linia orizontului – oul spart al zilei, care se scurgea sub curbura Asurei.

Şi totuşi, oul zilei nu se spărgea niciodată cu adevărat. Gălbenuşul, se împrăştia numai în albuşul celorlalte zile, altundeva, în jurul lumii. În acelaşi fel, Intermixajul împrăştia gălbenuşul Identităţii mele precedente sub coaja întreagă a viitoarei mele Identităţi.

Un alt Asuran stătea pe aceeaşi insulă cu mine, la o distanţă de doar câteva bătăi de aripi, păstrând totodată şi acordul de stabilitate. Era Vorbitorul, Cei-care-răspunde-la-întrebări, în timp ce eu eram receptorul perechii umane care cuibărea în mintea mea, Cel-care-pune-întrebări. Într-adevăr, eu eram perechea umană. *Eram* Lila… o Lila Asurană.

Pe măsură ce soarele dispărea, frunzele mele se pregăteau pentru veghea stelară de noapte.

Poate că „somnul” uman era tot un fel de Intermixaj? Nu chiar. Fiinţele umane se trezeau întotdeauna exact aceleaşi fiinţe ca mai înainte. Cât de dezamăgitor trebuia să fie… îmi era milă pentru ei.

Sau, mai curând, ei doar credeau că sunt aceiaşi – pentru că, de fapt, nu erau nici măcar atât…

Asura, Asura… Deasupra mea, primele aripi băteau spre Intermixaj.

Eu şi cu Klimt eram absorbiţi împreună în acest „receptor” Asuran, care era un Asuran întreg numai în virtutea existenţei a doi, într-unul singur…

— Unu şi cu unu fac unu, am ciripit către Pasărea-Arbore alăturată. Sau am cântat. Sau am spus. Nu ştiu. Totuşi, am comunicat un înţeles.

— Numele nostru, cântă Klimt (care mai fusese aici înainte), este *Cags Kyu-ma.* Salutări.

Cuvintele se auzeau în capul meu; *vocea* lui nu avea niciun timbru.

— Salutări. Numele nostru este Nammk’a Dbyins. „Nammk’a”

denumeşte cuibul arbore. „Dbyins” denumeşte variabila noastră liberă, pasărea zburătoare. Dar Cays *Kyu-ma* este acum numele vostru. Variabila voastră liberă, „Kyu-ma” a zburat înapoi către Intermixaj. Acum, variabila liberă „Sgro-ma” stă în Cuibul arbore, având grijă de acordul de stabilitate.

Şi Asuranul adăugă, enigmatic:

— Cuiburile sunt construite de numere, precum şi de păsări. Numerele raţionale, ca şi cele iraţionale.

— Vorbeşte de matematică, şopti vocea lui Klimt. Numerele iraţionale sunt numere precum „pi” – raportul dintre circumferinţa cercului şi diametrul său.

— Aproximativ douăzeci şi doi împărţit la şapte, am spus; ştiam atât de multe!

— E un număr foarte important. Fără el, nu se poate face geometrie, comentă Klimt. Reprezintă o relaţie geometrică reală. *Pi* există în momentul în care ai desenat un cerc. Şi totuşi, este complet iraţional. Nu există un răspuns raţional pentru „douăzeci şi doi împărţit la şapte”. Poţi împărţi douăzeci şi doi la şapte, dar nu vei obţine niciodată un răspuns bine definit. Sau să luăm rădăcina pătrată a lui doi… Un calcul mic şi simplu. Nicio soluţie exactă. Doar aproximări, din ce în ce mai apropiate, „cuibăresc” în jurul răspunsului teoretic perfect. Aceasta este una dintre enigmele numerelor. Un infinit de răspunsuri posibile. Astfel, infinitatea s-a născut în actul gândirii despre numere! Mintea mea şi infinitul sunt legate într-un mod ciudat. Poate că infinitul chiar are *nevoie* de gândire, pentru a-l face să existe!

Puse o întrebare, pe care eu am repetat-o conştiincioasă: o rămăşiţă de la ultima sa vizită aici, bănuiam.

— Tot nu înţeleg de ce Numărul Doi diferă de Numărul Unu de două ori! Voi, Asuranii, sunteţi numai „unul” când cuibăriţi, nu-i aşa? Dar aceasta implică totuşi două fiinţe separate – în cazul vostru, Nammk’a Arborele *plus* Dbyins Pasărea. Cum pot fi două entităţi separate asemenea uneia singure?

Asuranul răspunse cântând:

— Întregul Doi – asta înseamnă întregul număr „doi”

— Este diferit de „doi de unu”, luaţi împreună. Ai putea înţelege mai greu lucrul acesta, dar în fond o „limită numerică” împrejmuieşte întregul Doi în acelaşi mod în care împrejmuieşte întregul Unu. Un întreg univers infinit de numere fracţionale,

creat prin gândire, cuibăreşte între numerele Unu şi Doi. Acest univers este un element al lui „unu”, limitat de orizontul lui „doi”…

Deci eram pe direcţia cea bună. Limite şi orizonturi.

— Acum să luăm în considerare universul numărul doi, continuă pasărea-arbore. Acesta este un univers mai mare. Într-un anume sens, include universul numărului Unu, pentru că, în mod clar, doi îi include pe unu. Dar, în alt sens, exclude posibilitatea de a fi „unu”… Iată de ce suntem interesaţi de voi, fiinţele umane. Nu puteţi ajunge aici decât numai atunci când doi dintre voi vă uniţi prin actul sexual. Este singurul mod în care puteţi obţine suficientă energie. Poate pentru că fiecare dintre voi aveţi un creier constituit din doua părţi, şi o minte divizată între conştient şi subconştient. La nivel primar există două euri în fiecare din voi: acea parte care formează oricând conştiinţa personală – şi tot ceea ce a mai rămas şi este inaccesibil şi necunoscut. Însă doi nu devine un număr real în minţile voastre, pentru că nu puteţi întregi aceste entităţi separate într-una singură. Rămâneţi „unu plus unu” – fiinţe izolate, fiinţe parţiale.

— Are dreptate, Lila, oftă Klimt. Eterna separare. Bărbat şi femeie, Shiva şi Shakti, emisferele gemene ale creierului. Conştiinţă şi subconştiinţă. Suntem mereu dubli. Trebuie să unificăm aceşti curenţi ai existenţei în noi înşine! Când vom învăţa cum să le fuzionăm, vom fi făcut un pas înainte în descifrarea universului.

— Da, sunt limite în interiorul nostru, am admis cu voce tare. Noi nici măcar nu ne putem cunoaşte în mod conştient celălalt eu.

— Vă daţi seama, în comparaţie cu noi, înţelegerea voastră a universului este limitată, captivă, replică Nammk’a Dbyins. Voi nu gândiţi cu adevărat în termeni de Doi-întreg, aşa cum face un Asuran, în mod natural. Voi existaţi prin separare. Limitele interioare vă înfrâng. În schimb, noi existăm prin uniune. Lăsaţi-mă să vă spun limpede că toate aceste Numere Reale – Unu, Doi, Trei şi în Continuare – corespund unor configuraţii *reale* ale Hiperuniversului, perceptibile de către fiinţe care operează cu aceste niveluri numerice. Ceea ce contează este efectul ondulatoriu, nu-i aşa? Undele oscilează în spaţiul multidimensional. Numai că minţile voastre încă nu sunt

organizate ca să conceapă spaţiul multi-dimensional. În ce ne priveşte, minţile noastre sunt mult mai bine organizate pentru aceasta…

— Dar mi s-a spus că savanţii noştri operează deja cu matematicile necesare dimensiunilor imaginare, spuse Klimt.

(Gemenii hausa ar fi putut discuta pe tema asta zile întregi. Eu însă, sincer, mă simţeam din ce în ce mai neliniştită).

— Dimensiuni *imaginare?* ciripi Asuranul. Imaginare? Vai, dar aici greşeşti. Celelalte dimensiuni nu sunt deloc imaginare. Ele există, într-adevăr. Pur şi simplu, minţile voastre nu sunt capabile să le vadă. Ale noastre le pot vedea mult mai bine. Întregul destin al celor de pe Asura – şi sperăm, într-adevăr, că şi destinul altor lumi – este să contacteze fiinţe de ordin dimensional superior, care locuiesc de fapt dimensiuni multiple. Numai în acest fel poate fi înţeles universul. Voi le numiţi Zei sau Demoni, incapabili să le vedeţi adevărata lor natură…

— Vreau să zbor, l-am întrerupt eu.

Să mă întruchipez în corpul unei păsări şi să mă aciuez într-un copac, discutând despre numere, în loc să plutesc în ceruri străine, deasupra unei lumi străine! Poate că era numai un instinct al corpului meu gazdă, dar îmi doream să mă alătur Intermixajului Crepuscular. Aripi mari, care băteau şoptind *Asura…* iată ce mă vrăjea.

Mi-am încordat voinţa.

Am descoperit că-mi pot întinde aripa…

— Vreau să zbor spre ceruri… am cântat, aproape în delir.

Aripa mea s-a legănat uşor de-a lungul frunzelor.

Ceva însă a oprit-o, a prins-o, a pironit-o.

— Nu trebuie să *faci asta!* urlă la mine vocea lui Klimt. Ne vei ucide pe amândoi, dacă ridici această pasăre de pe copacul ei. Nu înţelegi, devin două fiinţe separate, *inferioare.* Dacă le separi la fel se va întâmpla şi cu minţile noastre. Crezi că s-ar mai reuni vreodată? Ne-am pierde. Am înnebuni, am muri. Totuşi, cine vrea să zboare acum, când avem de înţeles întregul univers?

— Eu, Eu vreau. Am auzit mereu scuza asta. Stelele ne sunt larg deschise mulţumită lui Bardo, aşa că de ce ne-am mai mişca fie şi cu un singur centimetru? Acum, dacă tot suntem

aici…

— …numai în sens mental…

— …nici aici nu ne putem mişca! Ce este Bardo, o închisoare?

— Ascultă, în fond ce-a adus oamenilor zborul spaţial, în afara câtorva pumni de praf de pe lumile apropiate? O jigneşti pe gazda noastră, tot mişcându-ţi aripile ca o jucărie.

Am renunţat. Cu tristeţe, mi-am retras braţul mental de lângă frunza uriaşă şi aripa s-a strâns singură.

— Nammk'a Dbyins? întrebă Klimt.

— Haideţi să ne continuăm discuţia despre natura numerelor şi despre fiinţele din dimensiunile superioare, ciripi Asuranul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am petrecut ceea ce părea a fi echivalentul a moi multor ore cântând despre numerele de la Zero la Şase, despre înţelesul lor, natura spaţiului multidimensional şi despre limite şi orizonturi, în timp ce stelele străluceau deasupra frunzelor noastre.

Începeam să ne pierdem puterea. Asura nu mai părea să fie la fel de clară. De pe mare venea o ceaţă ce înghiţea insula. Stelele păleau. Orizontul în întregul lui, părea să se micşoreze, să se redeseneze fizic mai aproape de noi.

— Klimt, lucrurile se schimbă…

— Da. Aşa este. Îţi dai seama câte secole va trebui să exersăm zborul mental, până ce vom putea să rămânem liberi zile întregi, precum Rakshasa, în vânătoarea lor după noi lumi, şi asta fără a mai vorbi de celelalte dimensiuni?

Încet-încet, frunzele mari ale copacului s-au ridicat în jurul locului unde se afla cuibarul pe care stăteam noi, transformând iarăşi floarea noastră într-un boboc.

Frunzele s-au încrucişat. S-au interconectat. Aranjate în jurul nostru într-o formă yantra, ne-au împins, din nou, prin punctul bindu, prin mijlocul acelui inel strălucitor de lumini tainice, direct către întunecimea Pământului.

Focul Kundalini se stinse. Am îngheţat. Eram cumplit de vlăguiţi şi de secătuiţi, astfel încât eu şi cu Klimt a trebuit să fim despărţiţi de Dobdobi, care ne-au masat şi ne-au înfăşurat în pături.

Cea mai mare parte a săptămânii următoare am petrecut-o

prezentându-ne raportul, făcându-ni-se teste fizice şi psihologice şi pregătindu-ne pentru următorul zbor, programat cu opt zile în avans. La început, puterea mea kundalini păru să rămână adormită – istovită. Dar începând cu a patra zi, şarpele meu se ridică din nou vioi.

Din păcate, în ceea ce priveşte relaţia mea cu Klimt... Cât de mecanic părea totul în comparaţie cu atunci când zburam! M-am temut că avea să fie furios din cauza capriciului meu de pe Asura. (Sau trebuia, mai curând, să spun „încercare de zbor?" Am fost mustrată pentru aceasta de Dobdob. Dar n-am fost suspendată şi nici măcar ameninţată cu suspendarea – ceea ce m-a uimit). Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât Klimt îmi părea a fi o dovadă vie a ceea ce spusese Nammk'a Dbyins, Înţeleapta şi bătrâna pasăre-arbore: oamenii sunt conştienţi prin virtutea de a fi în general inconştienţi. Numai trecând de o anumită frontieră, în propriile noastre minţi, „conştiinţa" există – sub forma unui mic arc de cerc din întreaga circumferinţă a operaţiilor mentale (şi desigur că aceste operaţii nu se reduc doar la cele care au loc în creier, pentru că muşchii şi nervii şi organele corpului „ştiu" şi îşi „amintesc" totul, altminteri nici n-ar exista biocâmp). În spatele acestei bariere este ascunsă marea majoritate a proceselor noastre mentale. Faptul deosebit în cazul lui Nammk'a Dbyins, cel care-i permitea să reliefeze şi punctul slab din noi, era că propriul lui „arc" de conştiinţă îşi putea lua zborul în mod independent, lăsând în urma sa restul cercului. Avea posibilitatea de a deveni întregul şi nu fracţiunea – dar chiar şi aşa, arcul liber-zburător al păsării devenea *conştient de mai puţin* decât atunci când participa la „cercul" dintr-o pasăre-arbore...

Începusem să-l consider pe Klimt ca fiind un arc liber foarte mic. Atunci când se unea cu mine într-un cerc complet mental şi sexual, în timpul zborului Bardo, devenea puţin mai comunicativ – puţin mai conştient. Devenea capabil să preamărească inteligent sensul vieţii – felul în care ne putem integra pe noi înşine. Dar nu reuşea să-şi poarte înapoi pulsul de trezie, decât ca pe amintirea unui vis întrerupt, pusă în evidenţă în nuanţe prescurtate în rapoartele înregistrate şi clasate pe Dobdob. Începuse să-mi fie milă de el.

Am zburat din nou, conform programului. A continuat discuţia cu Nammk'a Dbyins despre cuibul numerelor, despre limitele şi

orizonturile minţii – discuţie care mi s-a părut mai interesantă de astă dată, reducând ideea respectivă nu la cosmosuri şi universuri, ci la simpla problemă cum Klimt, iubitul meu (şi bănuiesc că şi eu însămi – deşi nu puteam crede cu adevărat c-ar fi vorba şi de mine) putem fi nişte fiinţe atât de limitate. De data asta, am simţit c-am învăţat într-adevăr ceva, că am adus ceva înapoi cu mine.

Ne-am întors din nou, sfârşiţi.

După un serviciu de zece zile, ne-au lăsat două săptămâni de odihnă.

Maimouna şi gemenii zburdaseră şi ei şi se odihneau, Maimouna începând să zboare cu câteva zile înaintea mea. Flecărea tot timpul despre primele ei zboruri în timp ce eu stăteam şi priveam Atlanticul, amestecat în nuanţe de verde şi albastru; dar întotdeauna vorbea cu o nuanţă de sarcasm – o nuanţă accentuată.

— Aceşti Asurani sunt de-a dreptul neobosiţi! Uitaţi-vă la noi, la felul cum arătăm, obosiţi deja. Nu-i de mirare că Bardo are nevoie de *mii* de zburători. Însă Asuranii fac faţă săptămâni în şir.

— Cum poţi obosi un copac? întrebă iritat Abdoulaye-H.

— Aha, spuse Maimouna, înţelegând aluzia, oare un copac se poate plictisi vreodată? Am fost cu toţii de acord că zborul Bardo este ceva foarte palpitant. Dar odată ce l-ai început… O insulă mică, câţiva copaci nenorociţi, aceleaşi păsări bătrâne cârâind tot timpul despre numere şi geometrie…

— Eu am purtat o discuţie fascinantă, protestă Hamidou-A. Despre teoria mulţimilor. Despre ce se include într-o mulţime şi ce se exclude.

Maimouna oftă.

— Şi eu, spuse fratele său. Am vorbit despre numerele transcendente şi despre mulţimile infinite, apoi despre numărul transfinit pentru Tot-Ce-Există, şi dacă întregul poate fi vreodată egal cu Partea. Am vorbit despre Numerele Cardinale ale Continuum-ului. Toate sunt extrem de importante pentru înţelegerea logicii universului. Sau poate a *universurilor,* la plural!

Maimouna îi privi dispreţuitoare.

— Să-ţi spun un secret, am zis eu, lăudându-mă. Am încercat să-mi fac pasărea să *zboare.* Ştiu că a fost o prostie din partea

mea. Un pericol real! Dar am vrut să fac ceva. Am încercat să determin pasărea să zboare şi-am dat din aripi. Klimt m-a oprit. Aş fi putut rupe legătura Bardo.

— Asuranii ne-ar fi iertat, spuse Abdoulaye-H. Suntem preţioşi pentru extratereştri. Suntem doar a patra specie din conexiune. Fraţii mai tineri.

— Importanţi precum copiii. Făcând primii paşi. Ţopăind şi poticnindu-ne.

— Nu ne putem permite să ne poticnim, nu-i aşa? De ce? De ce noi, copiii, nu avem voie să ne poticnim? întrebă Maimouna. Ce s-ar întâmpla cu noi dacă legătura Bardo s-ar întrerupe?

— Poticnelile unei civilizaţii nu sunt aceleaşi cu ale unui copil. E suficientă o poticneală mare şi eşti terminat.

— Prostii! Nu înţeleg ce-i atât de periculos. Toată istoria noastră este o istorie a poticnelilor. Şi încă mai existăm… Apropo, că tot vorbeam de copii, adăugă ea vicleană, am depăşit termenul. Aş putea spune că sunt însărcinată!

Maimouna avea perfectă dreptate.

Unsprezece

Mi-am dat curând seama că şi eu sunt însărcinată. Medicii Dobdob mi-au luat probe de urină şi au dat confirmarea. Aproape imediat am fost mutată la un alt hotel, mai departe, în sud, spre direcţia Virginia Beach, în zona de „creşă”. De la fereastra noului meu dormitor, stindardul verde al Ambasadei flutura la mai bine de un kilometru spre nord.

Şi Maimouna fusese trimisă la acelaşi hotel. Acesta se numea, nici nu se putea altfel, Târgul-de-copii; toată lumea de aici era gravidă, dar nimeni nu avea să nască acolo.

— O rată destul de înaltă de accidente, i-am spus eu Maimounei, după primul meu curs de naştere-yoga (care era al patrulea sau al cincilea pentru ea).

— Toate aceste pregătiri, toată munca, şi în final, un asemenea lucru prostesc! exclamă Maimouna. Atitudinea sa faţă de sarcină se schimbase trecând de la auto-mulţumire la resentiment. Nu putea suferi faptul că se găsea inclusă în aceeaşi categorie cu alte o sută de personaje!

— De ce-a trebuit să zburăm la aceste date? E destul de

simplu să-ţi dai seama de perioadele sigure, cu ajutorul unei simple citiri pe termometru. Am crezut că astă verifică ei, la toate controalele lor blestemate!

Personal, mă simţeam sigură din punct de vedere emoţional, gândindu-mă la ceea ce urma să se întâmple cu mine – de parcă eram de-acum o yantra vie: un cuib uman, în jurul unui punct central de energie vitală, care creştea şi înflorea. Pentru a mă umple cu el. Corpul uman este cea mai fină yantra dintre toate, mi-am amintit spusele unui instructor.

— Nu, Maimouna, sarcina e importantă. Este ca un fel de zbor Bardo în propriul interior, nu înţelegi? Apare deodată o limită înăuntrul tău şi de cealaltă parte a ei se află ceva straniu şi nou – un univers propriu, deosebit, şi totuşi o parte a propriului tău univers.

Maimouna zâmbi batjocoritoare.

— „Micuţul străin”? Mă întreb de câte ori acest clişeu special a fost folosit de când a început să existe lumea? Nu suntem noi cele norocoase? Binecuvântatele – care au dreptul la permise oficiale de naştere, după doar patru luni de muncă?

— Tu pur şi simplu te-ai convins să urăşti acest lucru şi să-l otrăveşti, indiferent de cine-i vorba!

— Draga mea Lila, am vorbit şi cu alte fete. Foarte puţine au zburat de mai mult de două ori, iar a doua cară au rămas însărcinate, la fel ca şi noi. Bardo pare mai degrabă *nepăsător* la irosirea resurselor sale în felul acesta. Nu ţi se pare un lucru ciudat? Ce se ascunde în spatele său?

Maimouna veni la mine, pe furiş, câteva zile mai târziu.

— Hai în camera mea, Lila, trebuie să-ţi arăt ceva.

În ascensor, îmi şopti:

— Îţi spun nişte lucruri ca să le ştii, în caz că mi se întâmplă vreun accident. De exemplu, un avort spontan. În asemenea situaţie, aş putea să nu-mi mai revin şi să nu te mai văd niciodată…

Perechea ei de cercei, ciudată, se afla pe pervazul ferestrei, cu păianjenul şi musculiţă întemniţaţi amândoi: păianjenul – incapabil să ajungă la musculiţă, pentru a o mânca, musculiţa – incapabilă să scape de-acolo. Îi şterse şi-i prinse la urechi, ca şi cum ar fi putut-o proteja de ceva anume.

— Tu, Lila, ai bătut din aripile unei păsări Asurane, dar eu am

intrat pe o uşă care purta o svastică roşie şi pe care cineva a uitat s-o încuie. Este cu mult mai rău. Am găsit nişte lucruri…

— Ce?

— O arhivă de microfilme. Câteva cărţi vechi, fotografiate. Am copiat câteva extrase.

Se repezi în baie şi se întoarse cu câteva foi rupte dintr-unul din caietele noastre de notiţe.

— Prima parte este dintr-un text antic de Yoga Tantrică. Vechi de sute de ani! Este despre ceea ce ar *trebui* să *fie* Tantra Yoga! Citeşte-l. Spune-mi ce nu este în regulă…

Am citit:

Actul sexual este cu adevărat un act tantric, dacă nu se termină NICIODATĂ cu emisie de sământă. Acesta e sensul citatului sanscrit „Bodhicittam notsrjet” *(Sământa nu trebuie aruncată”). Sământa trebuie să fie reţinută întotdeauna în corp. Iată scopul real al contracţiei Mulabhanda*; *de a împiedica revărsarea de spermă. Sfântul Tirumular scrie în textul* Tirumantiram: „Velliyuruki ponvali otame”. *În limbaj tamil* expresia înseamnă: „Argintul nu *trebuie să se amestece cu Aurul”. Şi totuşi, nu e vorba de o interdicţie împotriva Alchimiei. Nici pe departe. Sfinţii Siddha erau preocupaţi de posibilitatea de a obţine* transmutaţia, tot *aşa cum erau preocupaţi şi de medicină, şi de controlul respiraţiei; ei căutau să obţină nemurirea în această viaţă. De fapt, aici Argintul este simbolul secret, misterios, al spermei umane, în timp ce Aurul este simbolul vulvei femeii. Yoghinii care permit ejacularea sunt denumiţi, în* consecinţă, *„Falşi Argintari”. Eforturile lor sunt zadarnice.*

— Aşa că de ce sunt eu gravidă? De ce-ai rămas şi tu? De ce este atât de multă lume, dacă există un mod perfect natural şi practic de a nu fi? — şi dacă ejacularea este cel mai prost lucru care se poate întâmpla?

— Multe din textele vechi sunt încurcate şi trunchiate. Ni s-a spus asta.

— Un motiv excelent pentru a le păstra sub cheie! Citeşte asta, acum. Este din adevărata *Carte Tibetană a Morţilor* – însuşi *Bardo Thödol.*

O, nobile fiu, – am citit eu – *Rakshasa sunt spirite rele, care posedă puterea de a-şi schimba forma...*

O, nobile fiu, nu te simţi atras de *lumina palidă, de culoare verde-deschis,* a *lumii Asura. Acesta e drumul karmic provocat de* o *mare gelozie. Dacă te laşi prins de razele ei cârlig, vei cădea în lumea Asura şi vei fi îngropat pe vecie într-o supărare intolerabilă, plină de certuri şi discuţii...*

O, *nobile fiu, dacă eşti pe cale să renaşti ca un Asuran, ţi se va înfăţişa un ţinut păduros, încântător. Aminteşte-ţi că trebuie să te retragi: sub niciun motiv să nu intri acolo.* O *gelozie intolerabilă este închisă în aceşti arbori.*

— Dobdob ne-au spus că oamenii care-au scris *Cartea Morţilor* aproape c-au reuşit contactul. Ei au preluat mesajul stelar *aproape* intact. Descrierea Asurei drept pădure de discuţii în contradictoriu nu este deloc departe de adevăr!

— Lila, *gândeşte-te!* Nu erau Asuranii cei care încercau să ne contacteze în acei ani îndepărtaţi. Se presupunea că e vorba de Rakshasa! Şi-atunci, de unde se ştiau atât de multe despre Asura?

Maimouna îmi îndesă în mână o a treia foaie de hârtie.

— Lila, urmăreşte acum numele!

O, *nobile fiu, îţi vor apărea patru zeităţi ale geloziei, păzitorii porţilor, numiţi Cags Kyu-ma, Cag Sgro-ma...*

Trebuie să-ţi aminteşti că ele sunt doar imagini plăsmuite de propria-ţi minte. Aceste forme nu provin decât din mintea ta, nu din altă parte.

— Îţi aminteşti ce înseamnă aceste nume? Cele două părţi ale unei fiinţe care se separă şi nu se mai reunesc niciodată. Pasărea zboară din arborele său către Intermixaj şi o altă pasăre îi ia locul. Cum e posibil ca aceleaşi cupluri să fi fost împreună, în urmă cu sute de ani, atunci când tibetanii şi-au scris cartea? Chiar trecând peste faptul că este o lume rea!

— Poate că e vorba de nişte nume comune pe Asura. Nu ştim multe nume Asurane.

— Nici cuvinte. Nici altceva. Te surprinde? Există o limită a invenţiilor pe care le pot scorni oamenii, pentru a-i prosti pe ceilalţi. „Imagini din propria ta minte”, se spune. „Forme de

nicăieri”, Ăsta pare să fie adevărul. Asta e Asura. O halucinaţie programată! Aşa sunt şi celelalte lumi extraterestre… Ţi-am spus că erau prea simple pentru nişte lumi *reale.* O lume reală are deşerturi, şi mări şi păduri, şi munţi, şi râuri, şi tufişuri. O lume reală este dezordonată şi complexă. Plină de varietate.

— Marte nu-i aşa. E numai deşert şi cratere…

— Vorbeam de lumile *vii,* nu de cele moarte. O lume vie cu adevărat are girafe şi măgari, ţestoase şi tarantule, furnicari şi antilope. Înseamnă şi orhidee, şi portocale, banane şi arbori de cauciuc, cactuşi şi castraveţi. În variantă extraterestră. Dar cu aceeaşi bogăţie. Şi nu poate fi vorba de Asura. O mulţime de copaci. O mulţime de păsări. Şi, apropo, de ce Asuranii şi Rakshasa sunt descrişi drept demoni urâţi, ostili şi veninoşi?

— Poate că atunci când au încercat să stabilească contactul mental, străvechii tibetani au crezut că extratereştrii încearcă să le invadeze minţile…

— Şi de-asta au spus că nu sunt decât nişte plăsmuiri ale imaginaţiei? Haide, să fim serioase!

— Când eşti speriat cu-adevărat de ceva anume… poate că vrei să pretinzi că lucrul acela nu există – aşa cum face, de exemplu, struţul.

— Prostii! Nicio explicaţie nu stă în picioare. Apar fisuri la fel de mari cât…

N-a mai apucat să spună cât de mari. Exact în acel moment, doi Dobdob au deschis uşa şi au intrat în dormitor.

Erau un bărbat şi o femeie, amândoi asiatici. I-am privit, fără să-mi pot dezlipi privirea de ei. Nu voi uita niciodată acea clipă. Femeia arătă cu mâna spre telefonul de lângă pat.

— V-am ascultat. Telefonul nu trebuie ridicat pentru a auzi ce se vorbeşte. Înţelegeţi, trebuie să fim foarte prevăzători, aici, aproape de inima lui Bardo. În momentul când ţi-ai pus cartea de identitate în cititorul de microfilme, pentru a-l face să funcţioneze, noi ştiam şi trebuia să facem ceva, nu? Păcat că n-am putut discuta cu tine, înainte să mai amesteci şi pe altcineva în chestia asta. Ai fost atât de rapidă! Bineînţeles că ai dreptate în ceea ce-i priveşte pe extratereştri. Sunt o invenţie, o halucinaţie programată.

Maimouna mă săgetă cu o privire de triumf sălbatic.

— Veţi veni acum cu noi. Vă vom arăta cu ce se ocupă în

realitate Bardo!

Femeia surâse cu tristeţe.

— Apoi veţi dori să nu fi aflat niciodată…

— Şi noi vom fi trimise pe o calotă de gheaţă, se sperie Maimouna.

— Nici vorbă de-aşa ceva! Capacităţile voastre Bardo sunt mult prea… hai să spunem, valoroase, pentru *protecţia* noastră, a tuturor. Vom merge la ceea ce se numeşte Ambasada Procyon. Şi vom mai deschide pentru voi nişte uşi!

— Acel hotel, zise bărbatul, este unul dintre cele trei Centre de Comandă şi Control pentru apărarea planetei ăsteia blestemate. Desigur, celelalte sunt în Kazakhstan şi la Lhasa.

— Pentru apărarea acestei…?

— Nu există prieteni extratereştri încântători în spaţiu. Căci spaţiul nu e defel prietenos. Veţi vedea…

Imediat după ce-am ajuns la Hotelul Morningside Palace – „Ambasada”, ne-au urcat într-un ascensor care ne-a purtat la subsol. Am trecut de mai multe uşi însemnate cu svastică roşie şi am fost verificate de mai mulţi gardieni până ce, în sfârşit, am intrat într-o încăpere uriaşă, semănând foarte mult cu Camera de Control a Zborului de deasupra noastră, cu singura excepţie că aceasta era mai mare şi avea mai mult personal. O echipă de Dobdob stătea la consolele ce se înşirau pe mai multe rânduri. Ecranul care ocupa aproape un întreg perete arăta planeta Pământ asemenea unui glob micuţ, plutind ca un balon în spaţiul pustiu: o vedere simultană, pe care ar fi putut-o percepe un ochi extraterestru plasat, undeva, lângă Lună. Dobdob de servici, erau aici cu toţii caucazieni, vorbind americana şi rusa.

Ne-am aşezat pe două locuri goale, având alături de noi escortele însoţitoare.

— Pentru început, vă vom arăta bariera de protecţie a Pământului.

(Protecţie – împotriva *cui*?) Bărbatul ridică un telefon şi vorbi cu un tehnician de la primul rând de pupitre. Tehnicianul începu să mânuiască nişte butoane.

Pe măsură ce comutatoarele cuplau, triunghiuri apăreau, unul după altul, în jurul micului glob pământesc, unele dintre ele cu vârfurile în sus, altele cu vârfurile în jos. Ţesătura aceasta de triunghiuri îmbrăţişa planeta, conferindu-i totodată nişte raze

lungi, aşa cum desenează copiii o stea.

— Oamenii nu pot călători către stele prin puterea minţii. Aceasta e numai o iluzie pe care puteţi abandona de pe acum. Totuşi *puteţi* interacţiona cu spaţiul apropiat într-un anume mod, mulţumită lui Dumnezeu! Structura formată de ritmurile creierelor umane poate fi amplificată şi proiectată de-a lungul unor linii de forţă în jurul Pământului, în legătură cu câmpul magnetic al planetei. Nu-i aşa că forma generală vă e cunoscută? Este o yantra mandala, în trei dimensiuni, cu globul pământesc în centrul său. Împreună cu tovarăşii voştri din Kazakhstan şi din Lhasa, voi ţeseţi o reţea de protecţie în jurul lumii noastre.

Un al doilea set de triunghiuri îl intersectă pe primele; focarul era mult mai spre est…

— În Kazakhstan, Rusia.

O a treia yantra lua fiinţă, complicând şi mai mult dantela reţelei. Lumea semăna acum cu un arici de mare. Din cauza numeroşilor spini pe care-i arăta.

— Iată şi yantra Lhasa. În prezent, aceasta este toată structura de apărare. Atunci când Bardo va avea suficienţi zburători, vom deschide un al patrulea centru, în insulele Hawaii, pe Maui. Întotdeauna a existat o superstiţie străveche, atât în Est cât şi în Vest, că te poţi apăra de demoni dacă desenezi o formă specială, magică, în care apoi să te poţi refugia. În Europa ea se chema pentagramă. Yantra mandala este echivalentul său oriental.

— Există, lângă noi, un demon! spuse direct femeia. Dacă „demon” e cuvântul corect! Noi îl numim „Fiara Stelară”. Avem încă o idee incompletă despre adevărata sa natură – deşi ştim cum să ne protejăm de consecinţele prezenţei sale! Aceste consecinţe sunt nebunia şi moartea – pentru toţi cei de pe Pământ. Singura noastră protecţie o conferă zburătorii Bardo.

— Dac-am fi fost mai avansaţi din punct de vedere tehnologic, zise bărbatul, dacă, să spunem, am fi fost capabili să stăpânim întreaga energie a soarelui, poate c-am fi fost capabili să dezvoltăm arme-n sensul strict material, mecanicist. Din păcate însă, suntem cam cu o mie de ani în urma acelui nivel tehnologic. Totuşi, avem radare de căutare avansată în spaţiu, computere rapide şi radare de război de mare putere. Şi mai avem şi străvechea tradiţie orientală de antrenament mental –

deşi aceasta a fost, în general, dispreţuită de occidentali. Reunind cele două sfere ale cunoaşterii, am avut suficientă putere de a amplifica şi focaliza structurile noastre mentale într-o reţea de protecţie de mare concentraţie în jurul Pământului.

— Lucrurile pe care le-aţi învăţat sunt destul de adevărate – haos şi moarte în masă, Io sfârşitul secolului douăzeci. Foarte puţină lume din afara comandamentelor oficiale a ştiut şi cauza lor. Era apropierea „Fiarei Stelare”.

— Ce este „Fiara Stelară”?

— Ce fel de lucru este?

Maimouna şi cu mine întrebaserăm în acelaşi timp.

— Într-adevăr, ce este? Cât de mult ne-am dori să putem răspunde! Vă putem arăta cum se prezintă electronic. Vă putem arăta doar marginile sale, limitele din jurul lumii noastre.

Bărbatul telefonă din nou şi un alt tehnician răspunse, mânuind butoanele.

Deodată, tot spaţiul pustiu din jurul „cuibului” Pământului apăru invadat de tentacule pulsatorii şi amorfe, în culori vii: furtuni măturând întreg spectrul, de la roşu până la violet – ca şi cum ceva sau cineva testa diferitele frecvenţe (ce apăreau drept culori), pentru a pătrunde în cuib…

Femeia explică:

— Descărcările violente pe care le vedeţi sunt unde neurale – furtuni uriaşe, electromagnetice, pe aceeaşi frecvenţă cu ritmurile creierului uman. O „furtună mentolă” bântuie acolo, în spaţiul apropiat, încercând să ne convingă mental că nu existăm. În mod cert, ceea ce vedem nu este Fiara Stelară în întregime. Este doar acea parte care ne afectează pe noi, acea bucăţică ce ne înconjoară. Suntem în măsură să estimăm că această creatură se întinde pe mai mulţi ani-lumină. Ar putea controla zeci de stele şi de sisteme solare. Asta tot încercăm să aflăm, folosindu-ne zburătorii!

Bărbatul interveni, povestind mai departe.

— Primul semn al iminentei sale sosiri în vecinătatea noastră s-a manifestat în 1995. Atunci a fost începutul unui fel de deranjament mental global. O boală de creier – catalepsia pandemică. Savanţii au căutat în zadar un virus. Nu l-au putut găsi. Unii dintre ei au atribuit acest deranjament cerebral stresului populaţiei. A fost îngrozitor. Un milion de oameni au murit în 1995, zece milioane în anul următor, patruzeci de

milioane după încă un an.

Femeia ne arătă un album de fotografii. Am privit înspăimântate mulţimi de oameni inexpresivi, idiotizaţi, zăcând şi murind în oraşe şi în sate. Oameni uscându-se precum seminţele. Am văzut spitalele supraaglomerate, unde doctorii aveau aceeaşi şansă de a alina durerile, pe cât ar fi avut încercând să sece marea cu o linguriţă. Ne-am uitat la mormintele colective, la gropile cu var, la rugurile funerare arzând. Cadavre putrezeau pe străzi. Apoi, fotografie după fotografie, ea ne-a arătat evoluţia bolii – care se manifesta cu o rapiditate incredibilă. Un om îşi lua masa de un minut; mâna i se opreşte chiar în mijlocul unei mişcări, la jumătatea drumului către gură. Iar omul avea să moară pur şi simplu de foame.

— În fiecare caz, ne povesti femeia, se puneau în evidenţă aceleaşi ritmuri cerebrale anormale – aceleaşi disfuncţii ale activităţii cerebrale, de parcă oamenii nu mai erau capabili să gândească sincronizat cu lumea reală, sau cu timpul real. Curând, însă, deveni evident faptul că începutul bolii era corelat în mod direct cu rotaţia Pământului. Chiar proporţia de victime scădea odată cu latitudinea. Numai că erau prea mulţi oameni care mureau, pentru ca – în mod statistic – să se poată localiza vreo zonă din spaţiu ce-ar fi putut corespunde cumva cu boala. După ce radiotelescoapele lumii au fost modificate de manieră corespunzătoare, ele au putut recepţiona aceeaşi emisie pe care-o captau şi sistemele noastre nervoase. Iar această sursă se apropia şi era una foarte mare.

— Am crezut iniţial că e posibil ca vreo entitate să fi captat primele noastre emisiuni de radio. Astfel, au încetat emisiile radio, cu excepţia celor absolut necesare. Dar dacă era vorba numai de unde radio, de ce acestea ne atacau sistemele nervoase? În momentul de faţă, considerăm că poate exista un motiv fundamental de existenţă a Fiarei Stelare: un motiv care se află în legătură cu natura universului însuşi. Nu cumva noi am atras atenţia a ceva din univers, uriaş şi străvechi, tot aşa cum o bacterie pune în alertă un sistem imunitar, ce trimite apoi, imediat, anticorpi spre locul infectat? Priviţi aici…

Pe ecran, acele lujere, acele tentacule sau fronturi de undă se repezeau să atace micuţul Pământ…

— Suntem înghiţiţi de el. Suntem celula străină minusculă din interiorul organismului. Cât de mare este? Dumnezeu ştie!

Imens, aşa cum a estimat chiar primul radiotelescop care l-a studiat. O creatură cu adevărat cosmică. Dar cum gândeşte, dacă-i atât de uriaş? Cum comunică intern? Ne putem imagina că foloseşte tahionii – particule care pot călători numai cu viteze mai mori decât viteza luminii. Corpul său ar putea chiar fi constituit din particule tahionice, motiv pentru care nu-l putem vedea, ci numai să-i detectăm efectele. Dacă foloseşte tahioni, procesele sale de gândire pot fi instantanee. Mai mult, într-un sens oarecum straniu, ele ar putea fi chiar simultane – de parcă ai putea avea toate gândurile din întreaga ta viaţă într-o singură clipă, şi totuşi această clipă să dureze la nesfârşit. Ar putea să nu aibă simţul nostru temporal de loc, conştiinţa prin care noi percepem timpul, ce pe un vector unidirecţional. De ce nu? Universul, ca întreg, nu se interesează de timpul nostru vectorial – aste aţi învăţat deja şi voi. Iar în ceea ce priveşte Fiara Stelară, toate evenimentele sale s-ar putea desfăşura în mod perpetuu, în întreg continuumul spaţio-temporal…

— Din cauza Acţiunii-la-Distanţă, interveni Maimouna cu îndrăzneală, mângâindu-şi cercelul cu păianjenul, voind parcă să spună că ea a ştiut dintotdeauna că trebuia să existe o Fiară Stelară.

Femeia încuviinţă din cap.

— Fără interconexiunea perpetuă dintre undele avansate şi cele întârziate, produse de fiecare eveniment, de oriunde, nu am avea un univers coerent. De aceea există un univers. Dar să te întreb şi eu ceva. Dacă Fiara Stelară a evoluat numai pentru a percepe acest tip de spaţiu-timp? Dacă s-a dezvoltat pentru a popula realitatea actuală a cosmosului, în loc de o lume, liniară simplă, la care ne-am adaptat noi? În acest caz, cum ne-ar privi ea? Nu cumva ca pe o perturbare gravă a legilor Naturii? O polarizare statistică uriaşă în favoarea evenimentelor întârziate – o progresie constantă dinspre trecut spre viitor, fără întoarcere. Fiara transmite unde avansate către minţile noastre pentru a corecta astfel sensul timpului – sau, dacă vreţi, pentru a ne distruge.

Posibilitatea cu adevărat înspăimântătoare este aceea că dacă Fiara Stelară s-a dezvoltat din însăşi ţesătura spaţio-temporală, atunci poate că ea este *adevăratul* locuitor al universului, iar felul nostru de viaţă reprezintă numai ceva limitat, o anomalie, o deviaţie!

Deasupra noastră, orizonturile interne ale Fiarei atacau din toate direcţiile linia de apărare a Pământului.

Fiara Stelară poate fi mai apropiată de Dumnezeu decât orice altceva am fi noi în stare să ne imaginăm, murmură femeia, copleşită. O minte cosmică, născută din însăşi natura existenţei! Iar noi am adus acest tigru deasupra capetelor noastre datorită modului de gândire a minţit umane! În consecinţă, ce suntem noi? Vechituri? Rebuturi? Greşeli? Ce fel de univers este acesta, în fond?

— La dracu', cel puţin ţinem Fiara sub control, înjură bărbatul.

Doisprezece

Ne-au dus într-un dormitor mare, de la etajul opt, cu o svastica imprimată pe uşă. Camera avea două paturi. La fereastră era un grilaj. Pe podea, cu excepţia încăperii de baie, se afla un covor mare, de antrenament, iar pe o masă se găsea un cititor de microfilme şi, alături de el, o arhivă de documente microfilmate. Femeia se aşeză pe unul dintre paturi şi ne împinse pe noi spre celălalt, în timp ce bărbatul rămase în picioare, cu spatele lipit de uşă.

— Acum, apărarea noastră depinde de transmiterea către Fiară a structurilor gândurilor umane, foarte simplificate. Fiara încearcă să le anuleze, răspunzând la ele cu propriile „gânduri". Putem emite de trei sau patru ori acelaşi zbor, dar asta este limita de siguranţă. Lată de ce nu putem automatiza sistemul şi avem nevoie de foarte mulţi zburători individuali. Dar, chiar dacă l-am *putea* automatiza, n-am face-o. În decursul timpului, apărarea pasivă devine inoperantă. Noi trebuie să descoperim nişte lucruri. De aceea conversaţiile voastre de pe Asura sunt atât de importante: atât întrebările pe care le puneţi, cât şi răspunsurile pe care le primiţi…

— Dar aţi spus că întreg zborul este o iluzie! Asura este o iluzie – o halucinaţie programată!

— Aşa este. Cum crezi că ar reacţiona lumea dacă toţi ar şti despre lucrul acela, care cuibăreşte deasupra capetelor noastre, de ani de zile? A trebuit să inventăm această poveste, cu lumile extraterestre prietene, pentru consum public. Dar povestea trebuie s-o folosim şi în cazul zburătorilor, pentru că ajută mult

mai mult la ridicarea lui Kundalini şi obţinerea de informaţii faptul că voi zburaţi într-un mod deschis şi inocent. Astfel încât v-am programat hipocampusul cu „drumul” spre Asura, iar casca Bardo vă furnizează frumoase halucinaţii vizuale şi auditive, de păsări şi arbori – pe care voi le acceptaţi, pentru că formele yantra şi sunetele mantra vă hipnotizează efectiv.

— Şi până la urmă am comunicat sau nu cu cineva extraterestru?

— Da, Lila. Ai pus întrebări esenţiale. Conţinutul zborurilor poate fi o iluzie – aşa cum fereastra din camera de control a zborului de la etaj este doar proiecţia unei înregistrări pe bandă! — dar structura formală a zborurilor este reală: adică sunt reale atât structura gândurilor tale din timpul zborului, cât şi întregul tău biocâmp. Bineînţeles că Fiara Stelară nu răspunde ca atare la ceea ce-i vorbeşti tu, dar *trebuie* să răspundă modului cum sunt reunite gândurile voastre atunci când emitem structurile tale mentale către ea. Răspunsurile pe care le primeşti de la „Asurani” sunt în cea mai mare parte sintetizate pe computer. Sunt prelucrate pentru a nu părea fără niciun sens în limbajul uman. Apoi, există în sistem un filtraj de feedback. Şi totuşi, cm în*văţat să* sincronizăm anumite zone conceptuale cu anumite lungimi de undă ale Fiarei, şi asta cu o precizie bunicică. O parte din ceea ce „înţelege” ea se filtrează cu adevărat în conversaţie. Am spus „înţelege”. Poate că era mai corect să fi vorbit de „viziunea sa asupra universului” – dacă putem vorbi de univers, aşa cum îl înţelegem noi. De aceea este totul atât de important şi de vital – analiza structurii logice a limitelor şi barierelor, a orizonturilor, în general şi în particular, sau matematica viziunii sale despre spaţiu-timp!

— Şi trebuie să pierdem timp născând copii, acum, când ameninţarea asta atârnă deasupra capetelor noastre? se plânse Maimouna.

— Ştiu că nu-i o fericire. Dar e inevitabil. Biocâmpul uman este extraordinar de slab, în comparaţie cu erupţiile pe care le poate produce Fiara. Avem nevoie de cei mai puternici stimuli posibili pentru a-l face să lucreze la capacitate maximă; iar rădăcina de bază a experienţei vieţii – mai puternică şi decât trauma naşterii, pe care-o imită intrarea voastră în spaţiul Bardo – este însăşi concepţia, călătoria primordială a oului şi a sămânţei, spre fertilizare în trompele Faloppe şi ceea ce se

întâmplă atunci când se întâlnesc…

— Nimeni nu-şi aminteşte acest lucru! am protestat. Nu există, deci, niciun creier care să-şi amintească…

— Celulele îşi amintesc. Ai uitat că Backster a descoperit că sperma umană izolată poate simţi deteriorarea mucoasei membranei nasului donatorului *de la cincisprezece metri distanţă,* ori de câte ori acesta adulmecă ceva coroziv? Că el a descoperit şi că ouăle de găină „leşină” atunci când alte ouă, din aceeaşi serie, sunt fierte undeva, în apropierea lor? Ca să nu mai vorbim de experienţa în cate o plantă, cuplată la un galvanometru, îl identifică cu succes pe „criminalul” care-a ucis o altă plantă, în aceeaşi încăpere, fără ca planta martor să fi fost de faţă! Aceasta a fost prima dovadă ştiinţifică solidă asupra percepţiei *şi* memoriei în însăşi celula vie. Într-adevăr, cum ar putea fi altfel? Cum altfel s-ar fi putut organiza pe sine materia vie, înainte să-şi fi dezvoltat un sistem nervos propriu?

Deci, la acest nivel există cunoaştere, credeţi-mă! Putem apela cel mai bine la amintirile biologice în timpul ovulaţiei. Atunci, energia Kundalini se ridică în forţă, pentru a furniza suport energetic apropiatei fuziuni a biocâmpurilor dintre ovul şi spermă – ce recapitulează propria concepere a mamei, cu ani în urmă. Atunci sunt cele mai puternice ritmuri ale corpului şi creierului, pentru ca reţelele radar să le amplifice şi să le focalizeze.

Zâmbi încrezătoare.

— Femeile zburătoare au ţesut în rond reţeaua din jurul lumii. Kundalini masculin este foarte slab. Biocâmpul bărbătesc nu se poate sincroniza cu ritmurile concepţiei o dată pe lună.

— Bietul Klimt! am râs eu. Atât de mândru de bărbăţia şi trupul său. Şi interesat de fiecare cuvânt al acelei păsări extraterestre, bătrâne şi înţelepte!

— Dac-ar exista extratereştri… Din punct de vedere tehnic, biocâmpul este un efect de câmp electromagnetic, asociat cu plasmă de particule puternic ionizate, umplând şi înconjurând întregul corp fizic. Dar putem privi şi tot sistemul nervos, inclusiv creierul, ca fiind o antenă pe care, dac-am desfăşura-o, ar ajunge la o lungime de aproximativ o mie de kilometri. Dacă ar exista transmiţător! extratereştri interesaţi sau capabili şi dacă ar exista vreun mod prin care sarcinile amestecate ale biocâmpului ar fi sincronizate cu efectul câmpului Acţiunii-la-

Distanţă, atunci ar fi perfect posibil să poţi recepţiona vreun mesaj venit din stele prin intermediul biocâmpului. În primii ani în care s-a cercetat Efectul Backster, au existat unele dovezi de comunicaţie biologică pe distanţe interstelare – pe care noi le-am interceptat. Plantele din deşertul California au fost monitorizate, captându-se semnale pulsatorii – de natură necunoscută – din direcţia Ursei Mari.

— Din nefericire, Fiara Stelară a oprit orice alt experiment în acest domeniu. Ea a înăbuşit, pur şi simplu, toate comunicaţiile. Şi noi trebuie s-o ţinem sub control, de la distanţă, chiar de-aici. Cel puţin suntem capabili să emitem biocâmp uman şi structuri de gândire în jurul Pământului, folosind transmiţătoare obişnuite. Putem face acest lucru, slavă Domnului, atât timp cât biocâmpul este la nivel maxim.

Noi sperăm ca fertilizarea să nu se producă. Totuşi suntem nevoiţi să-i pregătim toate condiţiile. Şi este într-adevăr tare păcat, când talente Bardo de foarte bună calitate apar atât de rar…

— Apropo, cum ne *depistaţi*? întrebă Maimouna.

La care eu am adăugat:

— Am avut impresia că vom reuşi la teste cu ani înainte de a le da – deşi se ştie că toţi au şanse egale de reuşită!

— La început, făceam totul studiind ritmurile cerebrale ale victimelor Fiarei Stelare, apoi filmându-le biocâmpurile cu ajutorul tehnicii Kirlian de punere în evidenţă a aurei. Slavă Domnului că acupunctura apăruse în Occident, ca metodă tradiţională chinezească de îngrijire a biocâmpului, cu mult timp înainte să apară Fiara Stelară! Altminteri am fi fost pierduţi. Acum, testăm totul prin acupunctură, înregistrări de aură pe înaltă frecvenţă şi encefalografii la vârste atât de fragede, că nu-ţi poţi aminti nimic ulterior. Doctorii Desculţi sunt pregătiţi pentru a testa fiecare copil. Astfel ne facem o primă imagine. Mai târziu, Învăţătorii folosesc testele de aptitudini pentru a hotărî cea mai bună metodă de a dezvolta şi intensifica un biocâmp promiţător: jucând Go, studiind algebra, dansând în stilul Kathakali, sau orice altceva. Chiar şi o comportare afectată slujeşte acestui scop, Maimouna – tot ceea, ce determină o matriţă energetică precisă a minţit.

— S-a zis cu egalitatea! râse Maimouna, cu cruzime.

Bărbatul o privi supărat.

— Fiecare fiinţă umană are aceeaşi şansă să înnebunească şi să moară, dacă noi dăm greş. Te asigur că ceea ce facem implică multă democraţie!

Femeia rosti cu ceva mai multă blândeţe:

— Ceea ce facem noi este necesar pentru stabilitatea socială. Povestea asta cu lumile extraterestre – şi cu potenţialul fiecăruia de a zbura într-acolo… Ironia acestui fapt este că atunci când ai mai mult acces la informaţie şi eşti mai aproape de surse, ai mult mai multe şanse să înţelegi adevărul. În consecinţă, trebuie să fii supravegheat cu mult mai multă atenţie. Cu cât ai mai puţin de-a face cu toată problema, cu atât ţi se pun mai puţine restricţii. Este, dacă vrei, opusul totalitarismului. În cazul nostru, elita este supravegheată în mod strict şi oamenii obişnuiţi pot trăi liberi şi fără griji. Bineînţeles, în cadrul unor legi sociale şi ecologice fundamentale. De fapt, pentru ca voi să puteţi creşte şi să vă dezvoltaţi matriţele cerebrale, societatea trebuie să se considere pe sine liberă şi fericită, alături de prietenii extratereştri.

— Câţi zburători Bardo au înţeles adevărul trecând prin Asura? întrebă neliniştită Maimouna – dorindu-şi în continuare să rămână deosebită, într-un mod oarecare, faţă de ceilalţi.

— Oh, destul de puţini, zâmbi femeia. Te vei întâlni cu ei…

Apăruse din nou spectrul ameninţător al lagărelor de gheată?

Nu.

— La Lhasa, continuă ea.

Şi Maimouna surâse larg, triumfătoare.

— Acolo veţi naşte. Şi tot acolo veţi lucra pe mai departe. Lhasa este locul celor care cunosc adevărul. Locul funcţionează faţada zborurilor spre Rakshasa. Este cel mai practic mod de a programa zborurile. Veţi fi hipnotizaţi unde funcţionează faţada zborurilor spre Rakshasa. Este cel mai practic mod de a programa zborurile. Veţi fi hipnotizate în acest scop. Veţi accepta ficţiunea. Numai ca, atât înainte cât şi după, veţi şti că totul e numai o faţadă. Iar adevăratul coşmar îl veţi avea atunci când veţi fi deplin treze. Ştiind că există o Fiară Stelară şi duşmăniile cumplite din univers. N-a fost o treabă prea grozavă să descoperiţi adevărul, înţelegeţi, nu?

Maimouna zâmbi strâmb; şi eu m-am înfiorat.

Lhasa cea fabuloasă… da. O altă ambasadă extraterestră.

O altă Cameră de Război.

Şi groaza, dând târcoale Pământului.

Am stat o săptămână închise în spatele uşii cu svastica roşie, petrecându-ne o parte din timp cu exerciţii yoga, supravegheate de un medic Dobdob; am petrecut însă şi mai mult timp cercetând rapoartele secrete Bardo despre strania fiinţă care învelea Pământul.

Şocul iniţial al descoperirii a trecut. Am început să fim emoţionate, într-un chip copilăresc, de confruntarea cu acest invadator misterios, să ne simţim nişte eroine, nişte campioane ale lumii. Faptul că eram gravide constituia o problemă minoră, faţă de ceea ce ştiam acum. Copilul putea să-şi poarte singur de grijă. Noi însă trebuia să digerăm cu grijă masa enormă de noi cunoştinţe, la care aveam acces.

Încet-încet, din adâncul fiinţei noastre şi-a făcut loc o conştiinţă *biologică,* legată de justeţea absolută a Faptelor de Apărare ale omenirii şi de modul de comportare legat de această problemă. Cuibul yantra în care se afla Pământul se sincroniza şi se armoniza cu propriile noastre cuiburi de carne şi sânge, ce protejau foetuşii înmuguriţi înlăuntrul nostru.

Tot Sam Shaw ne-a condus cu maşina la aeroportul din Miami.

Am plecat în zorii zilei, trecând prin punctul de control şi ieşind în autostrada Julia Tuttle. Maimouna era într-o stare deosebită, plină de exaltare. Sofisticarea ei dură părea să fi dispărut şi apăruse astfel o nouă Maimouna – pozitivă şi optimistă, plină de speranţe. Îşi purta cerceii, în acea zi, cu ostentaţie. Şi de ce nu? Fuseseră tot timpul o imagine a adevăratei situaţii. Un păianjen stătea la pândă în jurul lumii, ascuns în pânza sa şi ţinut deocamdată în şah. Musculiţa umanităţii era la rându-i obligată să stea închisă. Şi totuşi, mica bătaie de aripi a acestei musculiţe ţinea la respect păianjenul înfometat!

Sam părea însă posac – calculând de cât combustibil avea nevoie pentru a zbura la Lhasa (acolo unde se pare că s-ar fi dus şi dacă nu trebuia să ne transporte pe noi).

— Vom zbura mai întâi în Maui, răspunse el într-un sfârşit, avalanşei de întrebări puse de Maimouna.

— Acolo unde se construieşte un nou centru Bardo?

— Da, trebuie să transport nişte echipament.

După care se concentră asupra conclusului.

— În viaţă trebuie să existe şi puţină *bucurie,* insistă Maimouna, pentru că altminteri nimic nu mai are rost şi nu mai avem decât să ne abandonăm Fiarei Stelare! Hai să ne bucurăm de călătorie, nu se poate? Te rog, Sam!

— Vă rog să nu menţionaţi niciodată Fiara Stelară în public.

— Dar suntem singuri şi mergem cu un jeep!

— Suntem în *exterior, copii.* Aici nu trebuie purtată nicio discuţie despre scopurile reale ale lui Bardo, înţelegeţi? Tocmai mă gândeam să vă arăt noul centru din Craterul Haleakala. Dar dacă nu vă ţineţi gura în legătură cu cel mai important secret din lume…

— Vom tăcea ca peştii, am răspuns noi în cor.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dac-am începe să spunem ceva, cuiva? şopti Maimouna către mine, uşor răutăcioasă.

Sam însă a auzit-o.

— Nici să nu te gândeşti.

Atinse cu mâna tocul în care-şi ţinea arma.

— Am ordine foarte precise. Şi care sunt tot atât de importante pe cât sunteţi voi. Dumnezeu să m-ajute, dacă va trebui să vă opresc în vreun fel.

Atmosfera s-a înveninat – deşi ne venea greu să credem cu adevărat în ameninţarea lui. Dar m-a şocat această nepăsare. Această acceptare necondiţionată. Într-un anume sens, a fost chiar mai şocant decât să descoperim o Fiară Stelară aplecată peste noi. Şi tocmai nepăsarea respectivă mi-a dat de gândit: poate că într-adevăr ar face-o dac-ar fi necesar. Puţin mai târziu am început să-i înţeleg atitudinea. Simplu mecanism de apărare din partea mea? O identificare cu punctul de vedere al celui care mă ameninţa? Poate. Numai că mi s-a părut că ei toţi acordau credit Bardo-ului şi din această cauză ascundeau faptele reale de lumea întreagă – apoi ascundeau cu pricepere şi faptul că le ascundeau! Altminteri, nu am fi avut o lume stabilă de Ecologie Socială sau noul nostru sens de bucurie socială şi bucurie a corpului uman. Da, erau lucruri care *trebuiau* apărate, eventual şi cu o armă.

Poate că vorbele lui Sam fuseseră alese mai mult pentru efectul lor şocant. Faptul că Dobdob purtau armă era cu totul simbolic. În fond, ei nici nu spusese că la o adică ar trebui să uzeze de armă, ci numai că ne va „opri”. Simţeam că există în el un anume puritanism, o repulsie faţă de ceea ce făceam noi – o

negare a bucuriei sociale şi a bucuriei corporale, care-l determina să fie rezervat şi posac. În adâncul sufletului lui, poate că privea Miami Beach ca pe un „bordel” străvechi şi ar fi preferat mai mult decât orice să se lupte cu Fiara Stelară, dac-ar fi fost posibil, cu gloanţe şi rachete, în loc să se folosească de fructul dragostei umane. Numai că n-ar fi recunoscut asta niciodată. De aici, limba sa ascuţită.

Şi totuşi, această structură a personalităţii sale îi conferea valoare. Felul său complet rigid îi permitea ca, în mintea lui, lucrurile să rămână sub un control ferm. Era Dobdob-ul cel mai de încredere, care avea cunoştinţă de Faptele de Apărare şi călătorea de asemenea, în lumea întreagă.

Aeroportul din mijlocul oraşului fusese aproape în întregime abandonat coloniilor de bufniţe. Iarba dintre piste era scormonită de certurile dintre ele. Am decolat.

Câteva ore mai târziu am aterizat la Maui, pe întuneric.

Am petrecut noaptea într-un hotel dintr-un oraş numit Kahului, după ce-am mâncat nişte porţii de friptură de capră sălbatică, pe o terasă cu arcade dând spre golf. Un Dobdob din Hawaii, un luptător solid, a moţăit pe terasa din faţa camerei noastre toată noaptea, într-un balansoar din nuiele care a tot scârţâit, amintindu-ne mereu că omul este la post.

A doua zi dimineaţă, Maimouna spuse că am putea să mergem şi noi cu maşina, cu Sam, în munţi. De-abia mai târziu mi-am dat seama că ultimul lucru din lume pe care l-ar fi făcut Sam ar fi fost să ne lase nesupravegheate la o distanţă de treizeci sau patruzeci de kilometri depărtare de el, în timp ce conducea singur printre munţi.

Un camion ne aştepta în faţa hotelului, încărcat ca de obicei cu acele cutii de carton etichetate MEDICAMENTE/POŞTA AERIANĂ/URGENT. Probabil că era vorba de profile de biocâmpuri. Sau de înregistrări despre Fiara Stelară, în fond, exista o stare *generală* de urgenţă, cât timp bacteria umană se lupta cu această încercare cosmică de a o suprima.

În ceea ce mă priveşte, în dimineaţa aceea nu mă prea simţeam ca o bacterie; pulsam de viaţă, de bucurie, de fericire. Kahului era plin de curţi interioare, cu arcade şi fântâni. Fabrici de zahăr şi de melasă şi fabrici de conserve de ananas împrăştiau arome delicioase. Locurile de joacă erau pline de

copii cu pielea cafenie, de culoarea chihlimbarului, sau crem. Păr negru în cascadă, alături de capete cârlionţate şi codiţe… Toţi puteau să râdă şi să se joace pentru că Bardo se ocupase de ascunderea groazei care pândea din cer. În dimineaţa asta, mi-aş fi dat şi eu viaţa pentru a apăra această lume unică, minunată şi viaţa pe care o purta.

Exista multă verdeaţă, care se iţea de peste tot. Pământul era plin de viţă şi de plante agăţătoare, invadând fabricile şi casele – ghimbir, iasomie, zămoşiţă. Arbori cu rădăcini aeriene semănând cu nişte picioroange, cu frunzele ca nişte săbii. Arbori cu muguri de catifea, puf, pene, copaci cu flori ce semănau cu cleştii de crab fierţi. Aerul cânta atât prin mirosuri, cât şi prin culori. Nu-i de mirare că toți copii cântau şi ei. Pământul însuşi cânta. Bardo avea dreptate să facă ceea ce făcea.

După ce am trecut prin mijlocul câmpurilor de trestie de zahăr, am început să urcăm şi să şerpuim spre înălţimi pe drumuri de ţară folosite de cai şi vite. Temperatura scădea; curând, am ajuns în zona unor crânguri de eucalipt şi a unor râpe acoperite cu ferigi. Unii arbori aveau ciucuri roşii.

Într-un loc numit Puu Nianiau, drumul s-a despărţit în două – unul dintre ele rămas în paragină, plin de gropi, cel de-al doilea reparat de curând, pe care am mers cu mai multă uşurinţă. Cu toate acestea, am început să mă simt rău din pricina diferenţei de altitudine şi a trebuit să respir cu lăcomie aerul rece şi aromat, pentru a avea suficient oxigen. Puţin mai târziu, începusem să tremur; Maimouna strănuta.

— Sunt nişte hanorace în spatele scaunului meu, zise Sam. Puneţi-le pe voi. În curând, ajungem la trei mii de metri înălţime.

Am intrat într-un norişor ceţos şi soarele s-a transformat într-un fel de lampă, ca de calcar. Se conturară grupuri de clădiri şi două radare mari, îndreptate spre cer, pânze de păianjen pline de rouă. Când ne-am oprit la punctul de control – o construcţie de metal în mijlocul unor clădiri de piatră aflate în ruină – soarele răzbise prin ceaţă. A trebuit să ne căţărăm până aproape de vârful unui pisc, ce se ridica în mijlocul terenului neregulat, din care-şi iţeau capetele conuri galbene şi roşii, foarte înalte.

După ce Dobdob-ul de serviciu ne înapoie cartelele, am tras lângă unul din aceste domuri geodezice. Sam ne-a spus să

aşteptăm în camion, cât timp descărcă el. În timp ce şedeam acolo, mi s-a pus un cârcel la muşchii piciorului drept, care fusese ghemuit lângă scaun. Muşchii mei îşi făceau de cap.

Am suspinat şi m-am răsucit ca un peşte pe uscat, pe urmă am deschis uşa şi am sărit afară, ţopăind şi masându-mi piciorul. Şchiopătând, m-am dus să privesc acest pisc misterios, cu Maimouna pe urmele mele.

Faleza se întindea în stânga şi în dreapta, ca un cerc uriaş. Mi-am dat seama că priveam în jos, într-un vulcan stins, imens. Creţuri se învârteau de-a lungul vegetaţiei străpunse de acele obeliscuri strălucitoare, la fel de înalte precum Clădirea de Asamblat Vehiculele de la Cape. Priveliştea avea tendinţă de defocalizare, totul sclipea, licărea şi părea distorsionat.

Maimouna îmi arătă ceva, exclamând.

Se formase un curcubeu între doi din aceşti piloni gigantici ce păreau acum la fel de înalţi ca şi munţii, legaţi între ei de acel pod spectral; dedesubtul arcului luminos, stăteau două figuri străine, ca nişte vârcolaci desenaţi din ceaţă, agitând nişte membre uriaşe de jur-împrejurul lor.

— Noi suntem. Noi înşine. Nu înţelegi? şuieră Maimouna.

Ridică pumnul şi imediat unul dintre cei doi uriaşi îşi îndreptă şi el pumnul spre noi.

Deodată, monştrii se rupseră şi dispărură, ca nişte suflete dezintegrate.

— Halucinaţie programată, am şoptit, la rândul meu. Aceasta trebuie să fie o nouă lume extraterestră, pe care Bardo o va descoperi. O lume gigantică de ceaţă. Probabil că acum îşi testează maşinile…

Când Sam reveni şi ne urca înapoi în camion, ne spuse că nu, că acesta era doar un fenomen natural, dar noi nu l-am crezut. Am părăsit apoi acest loc ciudat, unde, peste câţiva ani, alte Lila şi Maimouna şi alţi Klimt vor face dragoste şi vor crede în mitul Bardo şi vor discuta despre limite şi frontiere cu fantome uriaşe şi după aceea se vor întoarce la căldura şi parfumul ţinuturilor joase.

În hotel, am făcut yoga timp de o jumătate de oră. Maimouna nu mi s-a alăturat. Faptul că se văzuse pe sine, atât de mult mărită în acel crater, păruse să fi avut un efect puternic negativ asupra sarcinii ei, transformând-o brusc într-o fiinţă mătăhăloasă, somnoroasă şi nemulţumită.

Treisprezece

În ziua următoare, am călătorit spre vest şi nu am văzut decât apă, apă şi iarăşi apă: o pustietate albastră, mai monotonă decât cerul. În cabina de pasageri, Sam a moţăit mai tot timpul cât avionul cu reacţie, făcut sandviş între două regate albastre, a rămas pe pilotul automat. La un moment dat, am servit o masă bogată, constând din carne de porc afumată, amestecată cu mirodenii vegetale şi cu o pastă densă purpurie. După câteva ore sau câteva minute – nu mai ştiu exact – am mâncat încă o dată, acelaşi lucru, la fel de înfometaţi ca şi prima dată. Dar, oare, numai o dată? Timpul dispăruse, înghiţit de aceste ospăţuri monotone. Se solidificase; se transformase în carne şi grăsime. Şi avionul nostru se înfipsese drept în el. Adevărata călătorie devenise creşterea noastră înceată în greutate: o creştere a corpurilor şi nu o creştere a distanţei străbătute…

Înainte de a ateriza, pe coasta provinciei Fujian din China, munţii se succedară unul după altul, într-un întuneric ameninţător, până ce avionul nostru îşi făcu loc spre un teren plat – de astă dată, prins între un pământ întunecat şi un cer întunecat – acolo unde stelele nu erau decât luciri pe retinele noastre, halucinaţii ireale.

Am adormit, ne-am trezit, am adormit la loc. Eram tot timpul epuizate.

Am visat că zburam către stele. Când am ajuns la una dintre acestea, după mai multe secole, ea s-a dovedit a avea doar mărimea unui hublou din avionul nostru. Noi însă crescusem enorm în timpul voiajului. Întreaga călătorie ar fi putut fi, pur şi simplu, un proces de creştere. Nu mă mişcasem din loc, doar crescusem. Corpul meu monstruos se proptise în stea (eu eram avionul acum), şi aceasta mă împungea, îmi ardea mijlocul cu focul ei.

M-am trezit plină de transpiraţie, crezând că eu sunt Fiara Stelară, încercând să diger soarele şi lumile sale. Am avut apoi o indigestie urâtă. A trebuit să înghit mai multe căni cu lapte, pentru a-mi linişti stomacul.

În cele din urmă, după un milion de ani, am aterizat şi ne-am

târât afară din aeronavă, tremurând şi respirând greu, privind în jurul nostru munţii uriaşi, cu forme amorfe, ca nişte stele de gheaţă.

Doi Dobdob tibetani, cu feţele arse de soare, cu obrajii roşii, pleoape prelungi şi nasuri lungi şi masive, ca de cal, au venit să se ocupe de noi. Nu puteam să le vorbim limba, nici ei pe-a noastră. *Niciuna* din limbile noastre. Maimouna a încercat ceva cu chineza ei, dar a renunţat. Poate că ştia un alt dialect. Ne-au însoţit la un spital, aproape de aerodrom, şi acolo făcându-ne semn, cu degetele în dreptul gurii, ne-au condus la două paturi goale. Am adormit repede, căzând într-un somn adânc şi fără vise; cel din timpul zborului ne obosise foarte mult.

Te-au trezit nişte ţipete de cocoşi şi zgomote de ustensile. Femei bătrâne, îmbrăcate în veşminte largi, albastre, îşi târau picioarele prin dormitor. Unele pregăteau ceaiul, altele îşi împleteau reciproc părul. Au zâmbit şi au chicotit la noi, apoi ne-au adus ceai, în nişte ceşti de porţelan pe care erau pictaţi cai roşii care alergau şi călăreţi cu eşarfe lungi, albe.

Ceaiul avea un gust oribil. Sărat şi unsuros. Imediat ce l-am gustat mi-a venit rău, iar greaţa pe care am resimţit-o a transformat până şi aerul din încăpere la fel... Mi-era dor de prăjiturile dulci de cafea, pe care le mâncasem cu Rajit, pe Insula Sinda, în altă viaţă. Mi-aş fi dorit o linguriţă de zahăr, zece linguriţe de zahăr! Ce conta dacă-mi cariam dinţii şi ajungeau negri ca pielea mea? Râvneam la o noapte de zahăr, nu la dimineaţa asta strălucitoare şi uleioasă.

Am privit prin fereastră lumea de-afară: să văd orice, numai acest dormitor urât şi greţos, nu.

Am privit câmpurile de orez copt, cu canale de irigaţie albastre, şerpuitoare. Sălciile pletoase şi plopii masivi, formând pâlcuri sau alei. Un drum lung, pe care se aflau câţiva ciclişti matinali, trecea pe sub un arc împodobit cu caractere chinezeşti, făcut din lemn sau mortar. Cele mai apropiate clădiri erau nişte blocuri simple, de ciment, cu acoperişuri ondulate, strălucitoare. Ceva mai departe, se aflau mai multe şiruri de locuinţe cenuşii, semănând cu pereţii, de pământ ai unui fagure. Dincolo de toate acestea, era un palat uriaş – sau poate o stâncă semănând foarte mult cu un palat – înălţat semeţ, părând mic numai în comparaţie cu munţii.

Undeva, departe, au răsunat nişte clopote şi senzaţia de greaţă a reapărut. O bătrână cu un şir de dinţi foarte albi m-a atins pe mână şi mi-a luat ceaşca pe jumătate goală, apoi mi-a înapoiat-o plină, mustind a grăsime.

Am reuşit să ajung la o chiuvetă – şi am vărsat neajutorată. Am vomat însă corespondentul a câtorva linguriţe de lichid limpede, insipid. Frecţionându-mă pe frunte, am luat mai multe guri de apă rece ca gheaţa, pe care le-am mestecat până când mi-au îngheţat dinţii.

Femeile s-au strâns în jurul meu, croncănind binevoitoare. Una dintre ele a plecat după ajutor şi peste puţin timp a apărut un Doctor Desculţ; o tânără drăguţă în haine de lână maronie, cu ghete zdravene din piele şi cu un ghiozdan tot din piele, pe umăr. Scoase o pernă de oxigen, cu un tub lung de cauciuc, pe care mi-l vârî în nas, Maimouna încercă iar cu chineza ei şi de data asta fu înţeleasă. Apoi Desculţa îmi aduse o ceaşcă mare de lapte cu zahăr şi îmi arătă prin gesturi că trebuie să beau tot. Îşi luă ghiozdanul, făcu un semn din cap către munţi şi plecă, lăsându-ne perna de oxigen.

Puţin mai târziu, a sosit şi ceva de mâncare. Un piure de orz prăjit, ceai şi unt.

După încă o oră apăru un jeep. Un Dobdob chinez veni să ne întâmpine. Faţa lui era la fel de arsă ca a tuturor celorlalţi.

Se numea Feng. El urma să se îngrijească de noua noastră viaţă de aici, din Tibet. M-am gândit răutăcioasă că-şi merita numele – cu un asemenea zid de dinţi ca de fildeş, ţâşnind proeminenţi din maxilarul superior, ca nişte colţi lucioşi, de fierăstrău şi depăşindu-i uşor pe cei de jos. Poate că avea maxilarele deformate? Nu existau spaţii între dinţii lui; aceştia formau practic un zid compact, în loc să-şi păstreze forma individuală. *Feng* era fără îndoială un nume foarte potrivit!

Am plecat. Ne-a condus pe drumul pe care-l privisem de la fereastră şi am trecut de clădirile de ciment, vechi de o sută de ani şi de locuinţele săpate în pământ, vechi de o mie de ani.

Palatul Potala – acesta era – se înălţa maiestuos: o culme înaltă, unde chiar decorul se transforma în arhitectură, unde cele două categorii se amestecau. Din diversele nivele ale stâncii ieşeau ziduri, avântându-se spre înălţimi diferite, dar fiind toate uşor aplecate unele spre altele cu un unghi aproape insesizabil, imitând povârnişurile montane ce conduc către un

platou drept, în vârf. Astfel, în ciuda greutăţii lor, păreau că zboară, că plutesc spre albastrul cerului, şi nu dădeau deloc impresia că s-ar prăvăli spre pământ. Şiruri de ferestre înguste, conturate în negru, confereau impresia că soarele străluceşte exact deasupra capului, formând umbre întunecate în josul buiandrugilor proeminenţi. Numai că soarele se afla câtuşi de puţin deasupra capului. Totuşi, impresia produsă de aceste ferestre întunecate era atât de puternică, încât nu te puteai împiedica să priveşti spre zenit, preţ de o secundă, pentru a căuta acel soare cumva mai real, acel soare cosmic adevărat, anume dictat de perspectiva zidurilor înclinate.

Baldachine aurite sau pavilioane se înălţau ca nişte umbre pe platoul din vârf: o a doua lume deasupra lumii.

Accesul în palat fusese mecanizat demult. Drept în colină, era săpat un tunel căptuşit cu beton. Am intrat cu maşina în el, după ce în prealabil oprisem la un punct de pază.

Mai multe uşi, din oţel gros, erau montate în peretele de rocă, urmate de alte uşi la o distanţă de numai zece metri. Pe urma, tunelul continua complet cufundat în întuneric, luminat numai de farurile maşinii noastre.

După mai multe sute de metri de drum subteran, am ajuns într-un fel de peşteră uriaşă, unde ne-am oprit. Farurile noastre au măturat gurile mai multor tunele ce se ramificau, dând impresia unui complex îngropat, de dimensiuni impresionante: un soi de uzină, la fel de vastă precum edificiul Potala de deasupra noastră. Pe uşile de oţel şi pe pereţii de stâncă luceau stins caractere chinezeşti, feţe de animale nemaivăzute. Această construcţie fusese, poate, pe vremuri, un adăpost atomic pentru oamenii din Lhasa. Sau poate un adăpost militar, pentru o armată întreagă.

Un ascensor a coborât până la noi, luminând uşor parkingul subteran, în timp ce noi ne urcam în el; pe urmă, uşile s-au închis, pecetluind întunericul din peşteră şi am început să urcăm în mare viteză. Uşile s-au deschis din nou şi am pătruns într-o cameră ce părea a fi o cutie făcută din blocuri gigantice de rocă. Un zid de pământ trecea prin centrul podelei, înconjurând o gaură rotundă în stâncă, de parcă întreaga încăpere se sprijinea pe acest punct central.

— Lată vârful Muntelui Potala, spuse Feng. Numim această încăpere Camera Principală.

Şi astfel am intrat în Ambasada Rakshasa, castelul unde aveam să naştem.

Pe parcursul următoarelor luni, am făcut exerciţii yoga de naştere pe terase, alături de alte douăzeci de fete şi femei, în diferite stadii de sarcină, dar care toate, într-un fel sau altul, pătrunseseră dincolo de „mitul fericirii” Bardo – şi care luaseră atitudine împotriva riscului profesional din zborul Bardo. Privind în jos, de la înălţimea noastră, către şirurile minuscule de case şi petele întruchipate de câmpurile din jur, ne-am simţit extrem de detaşate de oraş. Palatul Potala micşora lumea înconjurătoare atât de mult, încât deveniserăm nişte uriaşi, speriate de faptul că un pas greşit de-al nostru, peste bordura de cărămidă, ar putea răni lumea de jos. Pură să bată vânturi reci, puternice şi exerciţiile de pe terasă încetară. Acum făceam aceleaşi exerciţii în Sala Sutra şi în Marile Săli Funerare din interiorul clădirii. Munceam, îngrijind lampioanele de aur ale altarelor. Ştergeam de praf porţelanurile, jadurile şi vasele smălţuite. Chiar am extras nişte gloanţe din frescele vechi de milenii din Lhasa, care înfăţişau un oraş plin de case cu acoperişurile roşii şi de lomaserii, cu râuri albastre, unduind precum pletele unui păr creţ – un oraş unde toţi, fie muncitori, fie călugări, păreau să poarte aceeaşi îmbrăcăminte roşie-rozalie. Iar noi, acum, purtând tunicile roşii Bardo, ajunsesem să le semănăm.

— Nu s-a schimbat prea mult, observă Maimouna, în timp ce peticeam o gaură de glonţ, întrebându-ne cine a tras cu arma în palat, de ce şi când.

Probabil că în timpul revoltelor din jurul anului 2000, când Fiara Stelară se apropiase de Pământ şi un guvern mondial fusese instaurat pentru a stăpâni anarhia.

Noi membre, unele gravide de curând, altele de curând informate, se alăturau grupului nostru, în timp ce altele plecau să nască pruncii şi să-şi reia îndatoririle de zbor. Câteodată, aveam prilejul să ne uităm pe furiş la noile mame care, redevenite subţiri, plecau pe una dintre ieşiri. Numai că noi eram complet separate de ele ţineam cont de svasticile roşii, acum când le înţelesesem necesitatea.

Într-o zi, am descoperit originea cuvântului Dobdob. Ne-a spus-o una dintre tibetane, mie şi lui Maimouna, în chinezeşte. Pe vremuri, când toţi acei călugări cu veşminte roşii, din frescele pe care le văzusem, meditau în mănăstirile din Tibet, Dobdob

erau un soi de călugări-poliţişti, având nişte bastoane cu care-i loveau pe oameni peste umăr, dacă observau că aceştia nu mai erau atenţi sau dacă-i prindeau că i-a furat somnul…

Eram cu toţii sclavii ritualurilor, în această clădire din piatră, uitată de timp şi aflată deasupra lumii: ritualuri ale propriilor noastre corpuri, impuse de sarcinile pe care le purtam.

Paisprezece

M-am trezit în mica mea celulă – dormitor, din spatele Palatului (acolo unde erau cazaţi, pe vremuri, sclavii sau servitorii), urându-mi corpul pentru perversităţile de care dădea dovadă. Unghiile îmi deveniseră sfărâmicioase şi se rupeau. Trebuia să fiu atentă să nu le apropii de vreunul din zidurile pe lângă care mergeam, pentru că ar fi crăpat foarte uşor. Sânii îmi crescuseră, transformându-se în două emisfere de ciocolată, din care ieşeau sfârcurile, precum ies râmele dintr-un pământ umed. Sfârcurile sunt foarte sensibile şi jilave atunci când le ating, în timp ce sânii cresc în continuare, cu tot ceea ce conţin ei, devenind un fel de membrane-sac granuloase, ca nişte bucăţi de burete îmbibat cu umezeală. Atârnă greu în jos, întinzându-mi mult pielea, astfel încât oasele de la gât formează găuri în jurul lor, dând părţilor superioare ale corpului meu un aspect ridicol, sfrijit.

O mână nevăzută, ca a unei fantome, mă apasă şi mă face să mă retrag mereu în locurile cele mai întunecoase. O linie groasă, ca de cărbune pur, este imprimată mai jos de ombilicul meu, ca un semn palid de circulaţie.

Jos, în Sala Mare de Sutra lustruiesc tot ceea ce e lucitor, rotund şi auriu.

Singură în celula mea, caut urmele foetusului din mine, uimită. Uite aici, pe pântec! Pe piept! Călătoreşte pe undeva, prin interior. Nu păşeşte, pentru că nu are încă picioare. Şi totuşi lasă nişte urme întunecate, umede, din interiorul spre exteriorul meu. Sunt totdeauna cu un pas în urma lui, în încercarea de a-i anticipa mişcările, pentru că nu-l pot vedea. Nici el nu mă poate vedea. Şi totuşi există aceste urme şi semne, care ne unesc. Eu sunt orizontul lui, limita lui. Cu toate acestea, m-a făcut să-l

împresor. Altminteri nu aş avea această formă. El m-a arcuit aşa. A lăsat urme pe pântecul meu, pentru a mă măsura. Dar aceste urme cresc odată cu mine, încât acum nu-mi mai poate lua adevărata măsură. Astfel, într-un mod straniu, ne ţesem unul pe celălalt. Fiecare dintre noi este limita limitei celuilalt. Nu sunt posibile decât observaţiile indirecte.

Dacă natura spaţiului pe care-l ocupăm şi-l deformăm împreună, este o problemă aproape insolubilă, scala de timp pe care-o împărţim este şi mai discutabilă. Pentru că visele mele mă poartă în afara timpului, acolo unde foetusul stă şi m-aşteaptă. Oricât ar părea de ciudat, este mult mai bătrân decât mine – la fel de bătrân ca viaţa însăşi, pe care o recapitulează, Eu am trăit numai optsprezece ani; el, pe de altă parte, a acoperit deja miliarde de ani de evoluţie. Atât cât îmi permite simţul meu temporal, mă surprind uneori nesigură pe baza sa vastă şi totuşi atât de mică!), ca un alt Potala construit în vârful unui munte ascuns în interior.

Discut cu Feng, care a venit să mă vadă. Dă din cap, aprobator, la ceea ce îi povestesc.

— Vei fi în stare să dialoghezi cu Fiara Stelară mult mai eficient după toate astea, îţi dai seama? Vei înţelege natura problemelor mai bine – limita dintre noi şi restul universului, dintre felul nostru de conştiinţă şi conştiinţa cosmică a Fiarei Stelare…

Mă plimb prin Sala Sutra, acolo unde este păstrat vechiul coif al Regelui Sang Zan Gan Bu, întemeietorul Palatului Potala şi-l pun pe cap, imaginându-mi că este o cască Bardo, conectată prin computer şi reţele radar cu Fiara din cer. Coiful poartă inscripţii în limbile manchu, mongolă şi tibetană: toate sunt mesaje pentru Ceruri.

Coiful de aur este prea greu, aşa că-l dau jos de pe cap şi-l şterg de praf, cu furie.

Feng mă atrage în conversaţii pasionante, despre originea vieţii şi a universului – pasionante din punctul *lui* de vedere. Susţine că universul nu putea să înceapă „din exterior”, printr-o cauză exterioară, pentru că altminteri nu ar mai fi *un univers.* La fel, nici viaţa nu putea să înceapă din exterior: altminteri nu ar mai fi fost viaţă, ci un mecanism, p maşinărie. Spune că energia trebuie să fie propriul său factor, propriul părinte; şi această

auto-concepere a vieţii reflectă auto-conceperea universului însuşi. Fiecare este de neconceput fără celălalt. Pare să considere că eu sunt foarte receptivă la acest tip de metafizică, pentru că sunt gravidă.

Oare vrea să lase să se înţeleagă că sarcina mea este necesară universului? Sau că universul e necesar sarcinii mele? Eu *ştiu* de ce-am rămas însărcinată: Ahmet Klimt şi manevrele (scuzabile) ale celor de la Bardo. Numai că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Iar sarcina mea a devenit, într-un anume sens, o cauză…

— Lila, îţi dai seama că viaţa este neverosimilă? Din punct de vedere statistic, faptul că există viaţă, e ridicol.

Atât de multe combinaţii chimice posibile! A trece doar printr-o parte a lor, în mod aleator, ar dura mai mult decât vârsta universului. Şi totuşi, viaţa a luat fiinţă, imediat ce a putut-o face.

— Dacă viaţa este atât de necesară universului, atunci de ce Fiara Stelară încearcă s-o distrugă?

— Lată o întrebare corectă. Hai să presupunem un lucru: să presupunem că universul nu-şi poate „şti” propria natură, din cauza acestui prefix, „uni”. Este unic, o unitate. Nu se va putea niciodată examina pe sine în întregime. Pentru a se cunoaşte pe sine, ar trebui să-şi nege o parte a sa – partea de „cunoaştere”. Ar trebui să o conteste. Poate că Fiara Stelară este ceva în genul ăsta, un aspect contestator, o limită – reprezentând o latură a de ce Fiara Stelară încearcă s-o distrugă?

Şi astfel Feng tot continua să vorbească despre Cosmos, semănând cu un soi de Nammk'a Dbyins nebun. Şi eu mă întreb dacă nu cumva lumea a înnebunit deja; dacă nu cumva Fiara s-a strecurat în minţile noastre, în ciuda apărării pe care o avem.

Sau lucrul cel mai îngrozitor: dacă nu cumva s-a strecurat chiar în *mine*! Să fie adevăratul plan Bardo acela de a extrage şi prelua aspecte ale fenomenului pe care-l denumim „Fiara Stelelor” şi de a le conferi un corp uman? Nu m-am uitat niciodată în creşele din Virginia Beach. Nu mă obsedează imaginea unor fiinţe inumane, zămislite acolo: cu o conştiinţă ciudată aparţinând jumătate Pământului şi jumătate unui univers străin. Fiinţe care sunt doar nişte instrumente biologice pentru a măsura enigma universului, în termeni umani.

— Copiii fără de timp din Virginia Beach, murmură Maimouna,

atunci când îi povestesc, fascinată de aura de groază emanată de presupunerile mele. Copii care sunt jumătate aşa şi jumătate… copii care sunt capabili să depăşească limita… instrumente de cercetare – să fie oare posibil?

Mă întreb dacă Feng nu mă conduce cu abilitate către înţelegerea faptului că sunt pe cale să dau naştere unui monstru.

Într-o zi, ca o recompensă, Dobdob ne escortează pe acoperiş, bine înfofolite în paltoane groase. Piscurile munţilor sunt acoperite de zăpadă, iar acoperişul este îmbrăcat într-o haină subţire de nea. În lumina puternică a soarelui, sub un cer indigo, peisajul este orbitor. În Lhasa au căzut mai multe precipitaţii în ultimele două secole, decât în ultimele două milenii, după ce – înainte de sosirea Fiarei Stelare – chinezii au procedat la o reîmpădurire uriaşă. Maimouna îmi povesteşte cu mândrie acest lucru – de parcă ea făcuse totul. Acum vremea este totuşi uscată. Mult vânt, mult praf. Stăm într-unul din pavilioanele acoperite cu aur, până când aerul amar ne arde dinţii şi nările şi privim munţii, aşezate în neant, la marginea spaţiului, sorbind un ceai călduţ, cu gust de unt. Uriaşe de mai multe rase sau amestecuri de rase se ghemuiesc pe un aisberg care străluceşte orbitor, iar corpurile lor se privesc pe sine, orbeşte, întrebându-se fără încetare ce se află în interiorul lor…

O fiinţă ciudată, complet separată de mine, se tot răsuceşte în interiorul meu. Eu sunt universul său vâscos – mişcându-se ondulatoriu ca un plămân, respirând uşor, fără probleme. Nervii mei subtili formează zăbrele care închid într-însele o apă, o mare minerală în interiorul căreia un pitic dă din picioare şi face tumbe.

Sunt Oceanul, străpuns de trăsnet. Săgeata albă şi fierbinte a fulgerului izbeşte şi lasă în urma sa o amăreală dulceagă, o picătură de ceară de la o lumânare, scursă în apă. Apele mi s-au coagulat în jurul acestei energii blânde şi feroce. Peste puţin timp, pe un tub subţire de ceară, înmuguresc pumni şi un cap prea mare, care începe să se dezvolte peste măsură, ameninţându-mi ţărmurile şi limitele lor.

Acum ajunge pe uscat şi intră în pădurea placentară, pentru a deveni un triton gigantic, stând la pândă în aşteptarea oricui ar fi ascuns în spatele vegetaţiei, ce semăna cu ananaşii dintr-un

frunziş vibrant, vorbitor. Încercând să scape de privirea acestui triton (care cutreieră universul meu, eul meu, ca un Dumnezeu în Prima Zi a Creaţiei), piciorul mi se transformă într-o spumă verde, tremurătoare; pământul a dispărut de sub mine. Mă scufund în apele gelatinoase, către dopul lipicios al creaţie. L-aş putea scoate. M-aş putea goli şi astfel să redevin spaţiul albastru din jurul stâncii golaşe! Trag şi împing. Tendoane vegetale ies în trombă din tulpina centrală, prin lumina palidă a acestor ape. Tot mai multe tendoane mă înfăşoară, ţintuindu-mă, în timp ce apa creşte în gâtlejul şi plămânii mei…

Mă trezesc şi mi-e tare rău din cauza acestor vise pe care le gândesc. Gleznele îmi sunt umflate şi nu vor să cedeze. Coapsele se strivesc între ele. Plămânii îmi sunt complet storşi. Nu mai pot respira adânc – iar orizonturile mi se tot micşorează.

Dacă măcar aş putea urca din nou, chiar în acest moment, la acel cort de aur plantat sub stele! Acolo, în mod sigur, este spaţiu suficient.

Nu, nici acolo nu mai poate fi!

Întreaga masă a universului va fi condensată în formă de Fiară a Orizontului, care bântuie în jurul Pământului!

— Feng…

— Da?

— Mi-e teamă.

— Stai liniştită, Moaşele Desculţe de la noi sunt foarte pricepute. Nu i se poate întâmpla nimic rău unui bebeluş Bardo. Sau unei mame Bardo.

— Nu-i vorba de *asta,* Fang.

— Atunci de ce? Ştii că trebuie să-mi spui.

Feng răbdătorul. Astăzi nu e Feng turbatul. Ci Feng – Stăpânul Marelui Zid, care împiedică Dragonul să devoreze Comunitatea Umană. Feng, care posedă nişte dinţi în formă de zid Potala; deşi acest zid este puţin înclinat faţă de maxilar. Mă încred şi, în acelaşi timp, nu mă pot încrede în tine. Eşti un om foarte puternic. Acum ştiu; numai că acesta nu este tipul de societate care-şi flutură puterea. Ci o ascunde cu grijă, eliminând orice aluzie la rang sau ierarhie. Puterea la vedere corupe omul şi sfâşie societatea. Iar acum nu mai trebuie să existe oameni importanţi, nici politicieni, nici preşedinţi, nici regi sau făuritori de regi; ci numai Umanitatea.

— Te ascult, Lila.

— Mi-e teamă că nou-născutul nu va fi uman, mă bâlbâi eu. Mi-e teamă că va avea în el Fiara Stelară. Că gândurile lui vor fi alterate, pentru a fi capabil să vă împărtăşească ceva despre Fiara Orizontului care ne pândeşte din înalturi. Asta e ceea ce doreşte Bardo! De ce sunt cărate, peste tot în lume, transporturi de „medicamente”? Ce fel de medicamente? Eşantioane de sânge sau alte lucruri? Nu, material genetic! Eşantioane de cod genetic, pe care numai marile calculatoare le pot descifra! Cum îşi alege Bardo oamenii de care are nevoie? Căutând o diferenţa genetică faţă de ceilalţi! Un potenţial – bazat pe ideea de vulnerabilitate cât mai mare în faţa bolii Fiarei Stelare. Un po*tenţial p*rin care suntem aleşi să naştem copii care să îndemne ceva în sensul ăsta. De aceea zburăm în momentul cel mai propice pentru concepţie. Nu zburătorii Bardo sunt cei ce contează, ci copiii lor! Copiii sunt ceea ce doreşte, cu adevărat, Bardo!

— Copiii sunt ceea ce doreşte cu adevărat întreaga lume, zâmbeşte el.

— Nu, Feng. Nu râde de mine. Acesta-i motivul pentru care argintul e prezentat drept aur. Pentru a putea fabrica alte minţi, care să fie o prelungire a celei de acolo, de sus. Pentru că n-o putem înţelege decât în termeni umani. Aceştia sunt singurii termeni cu care îndrăznim să sperăm – copiii. Nu-i de mirare că la Miami, există o creşă secretă! De ce nu se află în mijlocul deşertului Sahara, înconjurată de bombe atomice?

Feng dă din cap, cu simpatie.

— Greşeşti total. Ai cuvântul meu. Bardo este o organizaţie umană în cel mai pur sens al termenului. Este dedicată Umanităţii. Creşa din Miami e ţinută secret pentru binele democraţiei, pentru ca oamenii să nu simtă că ar exista vreun grup elitist, privilegiat. Nu trebuie să existe oare lucruri care pot fi cauza, chiar şi numai potenţial şi a anumitor disfuncţii, Lila. În adâncul sufletelor, noi, oamenii, suntem încă nişte sălbatici egoişti şi invidioşi.

— Şi totuşi, cum poate fi o democraţie bazată pe minciuni?

— Dar nu există minciuni. Informaţiile sunt controlate pentru binele tuturor. Asta nu-i o minciună. Cât de fericiţi crezi că s-ar simţi oamenii să se ştie *neputincioşi* în faţa Fiarei Stelare?

Ochii săi sunt fixaţi pe fresca înfăţişând vechea Lhasa şi

uniformele sale. Stăm de vorbă în Sala Mare Sutra. Probabil că uniformele erau numai o convenţie a artistului, la fel ca şi valurile stilizate ale râului sau planul vizual ce conţine toate clădirile. Îmi arată o figură aşezată într-o barcă mică, pe râul roşiatic. Pescarul e gol; tunica lui de culoare roz se află pe ţărm.

— E nostim. Conştiinţa se află în individul singur. Şi totuşi, individul nu poate înţelege niciodată cu adevărat ce este acest lucru, conştiinţa. Îi pare a fi un miracol: un „suflet”. Însă vrea cu disperare dovezi. Aşa devine un animal social.

Îmi arată cu degetul călăreţii mândri din grupul de călugări.

— Societatea pare a fi o conştiinţă uriaşă care poate înţelege şi cunoaşte omul. Dar nu e aşa. Oricum, nu încă. De când a început istoria, societatea n-a fost decât suma eşecurilor părţilor sale separate de a se cunoaşte pe sine. Gândeşte-te la animale – cât de integrate în natură sunt ele! apoi gândeşte-te la om – cât de separat este, cât de alienat. Totuşi, e *singurul* mod în care putem examina lumea. Într-un fel, Umanitatea trebuie să *reintre* în lume, în univers, cu conştiinţa pe care-a dobândit-o. Când aceasta se va întâmpla, întreaga istorie umană de alienare – incluzând aici şi decepţiile suferite de Bardo – nu va mai însemna nimic. O dată ce scara a fost urcată, o poţi îndepărta din spatele tău, fără niciun pericol, fără niciun pericol.

Îmi arată cu degetul un drum care pleacă de la un grup de călugări ce meditează într-o curte, până la un pod acoperit, traversând o apă.

— Lucrurile se reflectă în apă. Ştii că acest cuvânt, „reflexie”, înseamnă „a-ţi schimba direcţia” – aşa cum lumina îşi schimbă direcţia, atunci când întâlneşte o oglindă? Dar cum se reflectă universul pe sine? Consideră că acest cuvânt, „Univers”, înseamnă „o cotitură”. Nu pentru că lumina se întoarce în locul de plecare, din cauza curburii spaţiului. Nu, înseamnă „o cotitură” pentru că universul e ceea ce se poate vedea executând mental o răsucire în jurul tău, atât de rapidă, încât te zăreşti pe tine însuţi, în întregime! Câinele se învârte după propria-i coadă; şi într-o zi, se ia prin surprindere şi se înşfacă pe sine! Acela e momentul iluminării.

Pare că mă ironizează uşor, cu bună-ştiinţă – împărtăşindu-mi mari secrete şi, în acelaşi timp, înşelându-mă şi zăpăcindu-mă.

— Vrei să spui că Fiara Stelară este spiritul universului? Că a venit să se privească pe *sine,* în noi – în Umanitate?

— Universul întreg manifestându-se pe sine? spune Feng, fără să-mi răspundă, doar ca un ecou al meu. Este, într-adevăr, o întrebare.

Dinţii lui strălucesc, ca la un animal de pradă: o barieră fără nicio fisură. Da, o barieră poate fi aidoma unui animal de pradă… Dacă Fiara Stelară este aşa ceva, la fel e şi Feng.

Apoi, universul începe să curgă de pe acoperişul stâncos, deasupra capului meu, ca un clei lipicios, sufocându-mă.

Venele îmi străbat carnea: curenţi purpurii, comunicând cu marea interioară. Pântecele mi se umple cu un lichid vâscos, plin de protuberanţe mişcătoare. Cumva, gravitaţia se inversează şi trage marea din mine spre plămâni.

Mă despic de la ombilic în jos, după o linie neagră, mult mai neagră decât culoarea pielii mele. Linia mă separă în două, anticipând modul în care mă voi desface în curând, ca un fruct copt, expulzând cu forţa fiinţa-limită care pândeşte înăuntru.

Sunt tăiată în două, ca un coco-de-mer! Bucăţi moi de carne stau faţă în faţă, de-a lungul unei linii de demarcaţie. Sunt un cocos Doi-într-Unul, venit din Seychelles şi sunt naufragiat pe propriile mele ţărmuri.

Transpir de căldură, în măruntaiele palatului rece, de piatră, în hainele mele groase, în aşteptarea Primăverii şi a Naşterii.

Cincisprezece

Am ieşit din transă în prima săptămână din aprilie. Afară din timpul meu matcă.

Naşterea a fost ca un fel de orgasm al acelui timp în întregime suspendat şi stocat: o descărcare violentă a sinelui meu, în lumea de care aparţineam şi a copilului, în lumea sa.

Separându-ne, am devenit dintr-o dată două entităţi întregi.

Ea – fetiţa – avea un cap neregulat şi pufos ca o păstaie de baobab şi nişte trăsături nostime, turtite, despre care bănuiam că vor evolua în timp, transformându-se într-o asemănare aproximativă cu mine şi cu Klimt. Membrele îi erau moi şi elastice. Probabil, urma să devină o femeie înaltă. Pielea avea culoarea cafelei cu lapte, lucioasă, cu o singură pată pe spatele coapsei stângi – un mic trifoi maroniu. Moaşa Desculţă îmi spuse că aceasta va dispărea în câteva săptămâni. Ochii săi albaştri

mă priveau imprecis. Lumea, pentru ea, era încă Una Singură. Despărţirea de mine nu avusese încă timpul de a fi filtrată prin întreaga sa fiinţă. Aşa că fetiţa ţipa, sugea şi dormea. Iar eu i-am pus numele Yungi. *Yungiyungi* înseamnă, în suahili, „crin de apă”. Mi-am amintit cum plutea în lacul din mine, cum creştea, înmugurea, se mărea şi înflorea…

Am îmbăiat-o şi-am tamponat-o cu spirt medicinal pe crusta de sânge de pe ombilic, acolo unde fusese fixat cordonul. Dar, în timp ce-o priveam moţăind în spatele pleoapelor ei micuţe, n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva mai are încă o pată, mai adâncă, ascunsă în suflet – marca unui străin, ce nu va dispărea pe măsura trecerii săptămânilor… De ce prelevase Moaşa aşa de multe fronturi de sânge în primele trei zile, încât tălpile picioarelor lui Yungi aveau înţepătură lângă înţepătură?

Feng a venit să mă felicite la naştere şi să-mi spună că va trebui să reîncep antrenamentele pentru zboruri în „Lumea Rakshasa”, cu un partener tibetan şi că fetiţa mea va sta în timpul zilei la creşa din palat. Groaza îşi făcu din nou loc.

— Fetiţa ta e foarte ocupată să viseze, zise Feng, referindu-se la ochii ei închişi. În primele câteva zile, nou-născuţii visează tot timpul. Trebuie să se obişnuiască cu lumea. Analizele de sânge sunt doar teste de rutină împotriva icterului. Şi *trebuie* să fim foarte atenţi cu copiii din zonele de şes. Din cauza altitudinii. Corpurile lor trebuie să producă mai multe globule roşii. De ce n-ai *întrebat-o* pe Moaşă? Stai liniştită. Ai un copil frumos. O fetiţă perfectă. Trebuie să fii mândră de ea.

— Dar mintea ei?

— Mintea ei este deocamdată doar o *idee* de minte.

— Va fi umană, Feng?

Râse.

— Trebuie să fie! E o fiinţă umană. La ce altceva te-aştepţi? Mintea reprezintă un rezultat al evoluţiei, la fel ca şi degetele de la picioare sau dinţii.

— Dar dacă este atinsă de vreun lucru străin… dacă ceva din Fiară s-a strecurat prin pânza radar, înăuntrul ei! Yungi era doar un cod de fiinţă umană, atunci când am zburat. A fost exact perioada cea mai vulnerabilă pentru ea! Iar biocâmpul meu mi-a fost manipulat în timpul zborului, nu-i aşa? Codul genetic e un lucru atât de minuscul în embrion sau în spermă…

— Eu aş spune mai curând că este foarte vast.

— Vast, dar atât de fragil!

— O, dar e foarte rezistent, Lila! Altminteri noi nu am mai fi aici, nu crezi? Am fi suferit mutaţii pretutindeni, cu mult timp în urmă. Ea este o fiinţă umană absolut normală. Chiar nu vrei să înţelegi asta, încăpăţânato? Poate că asta te dezamăgeşte.

— Nu-i pot pătrunde în minte. Şi acum va trebui să zbor iarăşi şi să rămân din nou gravidă. Să nasc încă un copil „absolut normal”. Şi pe urmă, încă unul? câţi ani şi câţi copii? Mă simt deja ca o vacă!

Feng mă privi exasperat.

— Noi încercăm să extindem Bardo cât de repede putem, pentru a te cruţa de astfel de lucruri.

O Desculţă o luă pe Yungi la creşă; iar Feng mă duse să-l cunosc pe Kushog, amantul meu tibetan.

Am practicat din nou exerciţiile mentale pe care le învăţasem la Miami. Am redus pagodele de aur din Sălile Funerare la o linie, apoi la un punct. Purtând casca Bardo, am intrat în cuibul yantra, în timp ce căştile îmi zumzăiau în urechi: *hum, tram şi hrih.* După câteva săptămâni, eram gata pentru a experimenta yoga tantrică a dragostei cu Kushog...

Ce copil mare şi gras era Kushog! Părea alcătuit numai din cauciuc moale, inclusiv oasele, dar putea controla orice poziţie de făcut dragoste. Vorbea destul de fluent engleza, deşi extrem de monoton – cântându-mi fiecare frază, de parcă tot ceea ce spunea era o incantaţie sacră. Toate cuvintele sale se întrepătrundeau. Mi-l puteam imagina în urmă cu cinci sute de ani, ca fiind Alesul Binecuvântat dintr-o comunitate de păstori de iaci, desenând mandale magice pentru a-i feri pe păstori de molime şi rele, luptându-se cu demonii invizibili, asudând de frica pe care şi-o construia singur, atunci când duşmanii invizibili îl înhăţau de rotunjimile sale de copil gras şi răsfăţat. Deşi vorbăreţ, era mai greu de comunicat cu el, decât cu Klimt, care era un taciturn.

Mi-a cântat de nenumărate ori despre pericolele echilibrului mental, venind din partea Fiarei Stelare. Cu mândrie, dar şi cu un aer de maniac, mi-a arătat un vechi ritual tibetan, denumit *Chöd,* în care un lama se convinge pe sine că este devorat cu adevărat în carne şi oase, de nişte demoni nesăţioşi: urlând asudat şi plin de teroare, că oasele i-au fost sfărâmate şi măduva suptă din ele, ţipând atunci când vântul îi fluiera prin

găurile oaselor, zbierând când craniul i-a fost tăiat cu fierăstrăul şi deschis pentru a i se roade creierii. După un timp, am înţeles că băiatul acela gras *iubea* cu adevărat ideea de lucru bestial ascuns în spatele faţadei Rakshasa. Îl atrăgea, din punct de vedere sexual, mai mult decât reuşeam s-o fac eu. Chiar făcea dragoste cu ea, transformând relaţia noastră într-un soi de ceremonie *chöd* vulgară.

M-am întâlnit din nou cu Maimouna. Şi ea exersa pentru zborul Bardo, după ce născuse un fiu.

Îi pusese numele Doudou şi nu părea foarte preocupată de el.

Eram iarăşi împreună, la cursurile despre „lumea Rakshasa". Maimouna s-a plâns de ele de la început, atât la ore, cât şi în afara lor, pe motiv că nu erau decât o farsă, de vreme ce noi toţi ştiam că lumea Rakshasa nu-i decât o iluzie, programată pentru a masca realitatea îngrozitoare a Fiarei Stelare.

Instructorul Dobdob, un chinez răbdător, dar insistent, pe nume Chang, ţinea cursuri cu un grup de vreo douăsprezece fete, alternând limba engleză cu franceza şi chineza, din cauza limbilor diferite pe care le ştiam noi. Maimouna, care vorbea toate cele trei limbi, găsi că această triplă repetiţie este cum nu se poate mai enervantă; şi nu se sfii s-o spună.

— E foarte bine ca oamenii obişnuiţi să creadă în această minciună despre Rakshasa, obiectă ea către Chang, la începutul unei ore. Este o poveste frumoasă care poate fi digerată. Era perfectă şi pentru *noi,* când ne aflam la Miami Beach şi nu descoperisem adevărul. Dar acum trebuie să continuăm cu chestia asta?

— Aveţi nevoie de-o mască, spuse Chang. Aşa cum un scufundător în mare are nevoie de mască pentru a-l apăra de presiunea adâncului. Aveţi nevoie de un filtru. Pur şi simplu nu puteţi suporta realitatea goală a ceea ce există acolo, sus. Aveţi nevoie de o construcţie mentală umană, pentru a rezista în faţa Fiarei Stelare şi pentru a fi capabili s-o cercetaţi. Când zburaţi, o faceţi sub o uşoară hipnoză – şi acceptaţi masca aceasta – ca fiind realitatea, nu-i aşa? Cum o puteţi accepta, dacă nu ştiţi ceea ce este? Aşa că-i de datoria voastră să cunoaşteţi toate „contururile" respectivei măşti. Insist s-o faceţi.

Maimouna nu era însă convinsă.

— Haideţi să privim lucrurile altfel. Faţada Rakshasa se află în aceeaşi relaţie cu misiunea voastră reală – pe care o cunoaşteţi!

— la fel cum se află arta tragerii cu arcul faţă de noţiunea de „iluminare” din sistemul mistic Zen. Nu aţi studiat tirul cu arcul pentru a deveni un trăgător perfect. Dar a trebuit să stăpâniţi perfect acest ritual pentru ca să vă puteţi dezvolta pe mai departe!

— Voi memora automat tot ce spune, dacă va repeta de atâtea ori, îmi spuse în şoaptă Maimouna, îmbufnată; se ferise s-o audă Chang. În fond, ce ştie el despre scufundări? O mască nu rezistă la presiune, nu-i aşa? Credeam că te-ajută să vezi lucrurile cu mai multă claritate.

— Aşa este, am şoptit, la rândul meu. Dar sunt sigură c-ai înţeles ce voia să *spună.* Nu-i treaba lui să ştie prea multe despre scufundări.

— Se pare că nu-i treaba nimănui să ştie prea multe!

Astfel, la bagajul nostru de cunoştinţe s-a adăugat o specie extraterestră inexistentă. Destul de curios, dar am considerat că luna Rakshasa era cea mai ingenioasă şi mai complexă de până acum – pentru că ştiam desigur că totul e o minciună!

Rakshasa se afla mult sub punctul de îngheţ. Nori de hidrocarburi, care se formau în mod constant din cauza fulgerelor, prin reacţie de fotoliză în furtunile cu descărcări electrice şi care realimentau atmosfera, îmbibaseră suprafaţa lunii, formând un strat gros, un fel de gudron de limonit, compus însă din produse sedimentate de fotoliză şi din polimeri – un ocean superficial de melasă groasă precum compuşii organici. În acest ocean evoluaseră strămoşii Rakshasa, reuşind în cele din urmă să iasă din melasă, să ajungă pe uscat şi să colonizeze munţii ascuţiţi şi poroşi – mărindu-şi şi micşorându-şi după voie corpurile, pentru a circula printre rocile ca nişte faguri, şi zburând – prin umflarea corpurilor elastice cu gaz – printre nori, din pisc în pisc.

La începuturi, atât comunicarea între ei, cât şi vânarea unor animale mici pentru hrană, era o problemă de văz şi de miros. Chang ne-a spus că baza chimică a corpurilor Rakshasa o alcătuiau moleculele gigantice de lipide; iar uleiurile pe bază de lipide fuseseră un ingredient esenţial în vechea industrie umană a parfumurilor. Pe măsură ce Rakshasa s-au dezvoltat şi s-au îndepărtat de oceanul de melasă, vederea a crescut în importanţă. Planeta gigantică şi strălucitoare ocupa cea mai mare parte a cerului, ca un fel de acoperiş scânteind în radiaţia

emanată. „Lumina zilei” venea aproape în întregime de acolo; prin comparaţie, Steaua lui Barnard apărea ca o monedă palidă şi ştearsă. Pe măsură ce colonizau zone din ce în ce mai înalte, ochii le deveneau, mai fini, mai pătrunzători, până ce văzul s-a transformat într-un simţ dominant, iar semnele fosforescente de pe „feţele” lor şi-au asumat un anume rol de limbaj abstract. Secreţiile chimice ale propriilor lor corpuri au devenit baza unei arhitecturi organice de gravare şi rearanjare a munţilor poroşi – lucru destul de uşor de realizat, în condiţii de gravitaţie scăzută – astfel că şi-au mutat locuinţele din ce în ce mai sus, până ce piscurile au străpuns norii de la limita spaţiului cosmic; acolo, ei au constatat adevărul în ceea ce priveşte gigantica planetă gazoasă – exista o altă lume în jurul căreia se rotea propria lor lună, tot aşa cum amândouă se roteau în jurul acelei stele semănând cu un bănuţ portocaliu.

Şi astfel au ajuns să plutească în spaţiu: în acea bandă de atmosferă care înconjoară giganta gazoasă, continuând să se dezvolte din ce în ce mai accelerat, atenţi la radiaţiile spaţiului, la fluxurile şi refluxurile cosmice şi, în cele din urmă, la câmpul de Acţiune-la-Distanţă.

Maimouna se adaptă curând şi chiar începu să considere toată vorbăria despre Rakshasa drept umilitoare, sau, cel puţin, se comporta ca şi cum ar fi fost din ce în ce mai fascinantă. Ideea că întreaga noastră carieră de zburători va fi de acum înainte doar o enormă faţadă, acţiona direct asupra mecanismelor sale care-o făceau să pară extrem de afectată. Desigur, pentru ea asta era o indicaţie de mare favoare faţă de ceva sau cineva. A început chiar să sugereze rafinamente şi sofisticări ce-ar fi putut completa imaginea Rakshasa, dar pe care Chang le-a respins politicos însă, în acelaşi timp, foarte ferm.

În scurtă vreme, începu să pună întrebări repetate şi despre Yidag, plictisindu-l pe Chang.

— Se zboară către Yidag din *Rusia,* Maimouna. Nu-i nevoie să intrăm acum în prea multe detalii.

— Chang, felul în care întregul sistem a fost conceput de Bardo e atât de fascinant! Mă simt cu adevărat implicată şi eu…

— Sunt încântat să te aud vorbind astfel.

— Ştiu zburătorii ruşi că Yidag e o minciună? Sau sunt nişte

novici şi nişte inocenţi, aşa cum eram şi noi, la Miami?

— Faptul nu-i relevant.

Ea ezită, înainte să continue.

— Sau nu cumva… ei ştiu *altceva,* pe care nu-l ştim noi?

Chang se arătă complet nedumerit.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo? Te poţi gândi că există ceva mai rău decât Fiara Stelară? Am senzaţia că-ţi pierzi entuziasmul pe care de-abia l-ai căpătat. Te rog să te concentrezi asupra problemei de faţă. E suficient de complexă.

Maimouna protestă.

— Dar am întrebat tocmai pentru că admir felul în care se desfăşoară acest război. Felul în care se apără Pământul, fără a exista deloc o confruntare la vedere. E un lucru atât de inteligent. Lată de ce vreau să ştiu totul. Şi despre Yidag. Sunt sigură că aceste cunoştinţe vor face din mine un zburător mult mai bun. Te rog, Chang! Ştiu zburătorii ruşi tot atât de mult cât ştim şi noi?

Chang oftă.

— Ei cred în ceea ce credeaţi voi, la Miami. Numai că sunt ocupaţi cu zborul spre Yidag, şi nu spre Asura…

— Nu vrei să ne spui şi nouă câteva cuvinte despre Yidag? Este atât de ingenios modul în care Bardo a adunat la un loc toate aceste lumi, pentru a duce un război!

În cele din urmă – flatat oare?

— Chang a cedat.

Aşa c-am mai învăţat câte ceva despre felul în care imaginarii Yidag, „fiinţe-sticle”, absorb energie din insuportabila lumină solară emanată de Indi Episolan, timp de şase săptămâni pământene; despre felul în care le cresc pe cap o mulţime de receptori fotoelectrici şi cum pielea lor este străbătută de cristale piezoelectrice. Cristalele piezoelectrice sunt acele cristale ce generează un curent electric, atunci când se deformează; astfel, prin căldura excesivă a zilei şi prin contracţiile din timpul nopţii lungi şi geroase, se generează energie. În mod asemănător, analizând radiaţiile solare şi stelare cu ajutorul celulelor fotoelectrice, această „piele” piezoelectrică le permite Yidag-ilor să urmărească pulsurile gravitaţionale. Ei pot simţi fluxurile din structura spaţio-temporală la fel de uşor cum simţim noi împunsătura unui deget în coaste, desigur, dar, mult mai des.

Yidag au dezvoltat un nivel tehnologic înalt, posedând unităţi cyborg mobile şi alte maşini, care toate sunt conectate cu ei prin laser. Cu ajutorul acestora, şi-au reconstruit lumea minerală, transformând-o într-o reţea metalică cristalină, de maşini şi organisme. Datorită caracterului lor adânc înrădăcinat, societatea pe care-o formează, nu se bazează pe concurenţă; iar Yidag nu-şi distrug mediul înconjurător printr-o inginerie la scară masivă. Pur şi simplu îl reorganizează organic.

Maimouna a zâmbit cu un aer superior, după reuşita cuceririi lui Chang.

— Ai observat ceva anume la oamenii Dobdob? m-a întrebat ea. Mi-a spus unul din zburătorii chinezi, care ştia acest lucru mai demult, că la un moment dat, străvechea Armată Populară Chineză şi-a eliminat toate însemnele de grad, pentru că nu erau democratice. Cum, totuşi, trebuia să se ştie cine şi ce era, au utilizat creioane şi stilouri. Cu cât un om avea mai multe creioane sau stilouri în buzunarul de la piept, cu atât avea un grad mai mare. Ai observat că oamenii Dobdob care nu ştiu de Fiara Stelară par să aibă întotdeauna doar două creioane în buzunarul de sus, în timp ce alţi Dobdob – precum Chang, de pildă – care ştiu despre război au trei. Creioane?

Nu puteam spune că observasem, dar acum, dacă mă gândeam la lucrul ăsta, mi s-a părut că ea are dreptate. Am retrăit mental primul meu test Bardo… Poate că veselul Dobdob, Yongden, avea două creioane în buzunar – în timp ce Liu, cu care Sam Shaw vorbise la radio despre „Faptele de Apărare” avusese în mod cert trei. Iar arţăgosul controlor de trafic aerian din Dar es Salaam? Cred că două… La fel, de altminteri, cu toţi instructorii noştri de la Miami Beach, care după câte puteam eu să-mi amintesc aveau tot două – până în momentul în care am fost „arestate”. După aceea, trei creioane a fost cantitatea obişnuită la toată lumea…

— Numai că Feng are *patru* creioane în buzunar, nu-i aşa, Lila? Ce ştie el în plus faţă de Chang? Unde mai pui că pare foarte interesat de tine, adăugă ea, geloasă.

În mod clar, acesta era miezul problemei. Maimouna mă credea mai aproape de vreo funcţie oarecare, mai importantă. N-o interesa cu adevărat ce-ar fi putut *şti* Feng, la fel cum n-o interesa nici cât negru sub unghie de Yidag – ci numai de

puterile speciale pe care le avea Feng – sau ar fi putut să le aibă.

— Nu mi-a spus nimic deosebit. Doar că Bardo este devotat Umanităţii şi că Yidagi a mea e o fetiţă grozavă, de care ar trebui să fiu mândră.

Spre deosebire de felul în care te porţi tu cu Doudou, am gândit. Fără îndoială că mi-a putut citi expresia feţei cu destulă uşurinţă.

Şi totuşi mi s-a părut că Feng a vrut să-mi sugereze ceva. Toate vorbele acelea despre conştiinţă şi univers! Ca şi cum Fiara Stelară nu ar fi, în fond, un lucru chiar atât de rău…

— Feng este doar… preocupat tot timpul. Se gândeşte mereu la Fiara Stelară, în vreme ce restul sunt ocupaţi doar cu lupta. Cineva trebuie să înţeleagă cu adevărat ce este această Fiară! Dacă apărătorii îşi tot pierd vremea, făcând speculaţii despre atacul asupra noastră… am ridicat eu din umeri.

— Oare sistemul să nu funcţioneze atât de perfect?

— Feng e o persoană foarte importantă. Un fel de conducător. Şi un teoretician, fir-ar să fie! Se ocupă cu găsirea unor mijloace de a obţine informaţii despre Fiara Stelară folosind copii umani. Asta este funcţia sa adevărată. Iar dacă vrei adevărul despre noi două, vom deveni din nou gravide – atunci când argintul se amestecă cu aurul! Nu ai nicio şansă să scapi de asta tot linguşindu-te pe lângă Chang şi întrebându-l despre Rusia. Nu te vor trimite acolo ca că-i ajuţi să prostească alţi zburători Bardo, pentru ca sistemul să continue să funcţioneze fără probleme! Porcăria cea mare este că dacă acesta nu merge perfect, înnebunim cu toţii.

Maimouna îşi pipăi cu un gest viclean cerceii. Îi purta şi la cursuri acum, de parc-ar fi vrut să-l facă pe Chang să observe cum reuşise să-şi dea seama foarte repede că există o Fiară Stelară; dar el nu făcu nicio remarcă privitoare la cercei.

— Şi voi rămâne din nou însărcinată, spui?

— Te vei prinde în aceeaşi plasă de păianjen.

— Ba nu.

— Ţi-a promis noul tău partener că va practica *mulabhanda* pentru a păstra sperma?

— Nici vorbă. Tipul pare foarte mândru. Se laudă că e descendentul unui sfânt Siddha, numit Mular. Acesta este de altfel şi numele lui. Nu-mi pasă. El nu va deveni tatăl nici unui

Mular mititel cu Maimouna.

— Şi cum ai să-l opreşti?

Ezită, apoi o expresie de viclenie şi mândrie îşi făcu loc pe faţa ei. Îşi atinse din nou cerceii.

— O, mă vor ajuta păianjenul şi musculiţa mea. Dar îţi scot ochii dacă scapi vreun cuvânt...!

În cele din urmă, îmi împărtăşi secretul ei cel mai adânc – dar care, din motive de mândrie şi aroganţă, trebuia să aibă şi o audienţă. Altfel ar fi explodat la un capăt, aşa cum se întâmplă cu o sticlă de bere de banane care s-a învechit. (Cred că avea nevoie cu adevărat de o confidentă şi de o prietenă. Dar, în acelaşi timp, trebuia să-şi protejeze şi propria imagine!).

— Odată, de mult, în Senegal, într-un sat mic şi murdar, un fierar bătrân a făcut aceşti cercei pentru mine. Era un magician. Putea să citească viitorul în palme. Într-o zi, mi-a prezis el, ţi se va lua contracapsula şi tu vei dori s-o capeţi înapoi. Vei vrea cu ardoare să-ţi fie înapoiată. Eu îţi dau aceste globuri, aceste jucării, să ţi le pui la urechi. Numai că nu sunt nişte jucării. Dacă deşurubezi vârful globului cu păianjenul şi bei sucul care se află acolo, nu vei mai face copii niciodată. Dar dacă totuşi vei dori să poţi concepe din nou, desfă celălalt glob şi bea antidotul de acolo. Eu am inventat o poveste cum că cerceii tăi sunt pentru meditaţie. Dar asta este numai praf în ochi. În fond, draga mea, păianjenul şi musculiţa sunt acolo pentru a-ţi indica ce conţine fiecare glob.

— Şi ce conţine fiecare?

— Suc din rădăcinile unor ierburi pipernicite de rogoz. Acesta este contraceptivul. E un medicament popular străvechi – a cărui tradiţie pierdută nu o mai ştia decât fierarul. Şi bătrânul a avut dreptate că voi avea nevoie de el, nu-i aşa? Ştia multe în materie de leacuri. Ştia chiar faptul că ei prelevează eşantioane genetice. Vezi? Ştia. Ştia şi despre purificări şi despre lagărele de gheaţă. Poate că-i spusese tatăl lui. Avea vârsta de o sută de ani. Bătrânul ţinea foarte mult la mine. Dar n-ar fi recunoscut niciodată în public.

— Vor descoperi că ai ceva în sânge, pentru că nu vei mai concepe. Vei sfârşi într-un lagăr de gheaţă. Pentru *sabotaj.* Şi de unde ştii cum îţi va afecta chestia asta biocâmpul? Ar putea permite unui fragment din Fiara Stelară să se furişeze în el!

— Un lagăr de gheaţă? râse ea. Eu am de gând să aflu cu ce

se ocupă Bardo în realitate – şi nu pot face lucrul ăsta dacă sunt tot timpul gravidă. În fond, cine conduce cu adevărat lumea? Cum pot oamenii să avanseze în funcţie? Lhasa este doar un pas mai aproape de adevăr, şi acest adevăr trebuie să se afle în Kazakhstan! Hai să credem în intenţiile bune ale Bardo. Sam Shaw ne-a speriat însă cu mica lui armă.

Ochii îi străluciră de lăcomie.

— Ori totul, ori nimic. Îmi asum acest risc. Şi dacă ei descoperă ce există în sângele meu, înseamnă că sunt foarte deştepţi. Numai că fierarul meu mi-a spus că o dată ce-am înghiţit sucul, nimeni nu va şti de el.

— Ajunge pentru două persoane?

Păru uimită că am putut fie şi numai să mă gândesc la aşa ceva.

— Draga mea, doza a fost calculată pentru *mine.* Altminteri nu are efect.

— Târfă egoistă! Eu cred că ai şi alte motive pentru a nu face copii! Poate că ţie nu-ţi pasă ce-i cu micul tău Doudou. Dacă este uman sau nu. Dar mie îmi pasă dacă mintea fetiţei mele e plină de gânduri străine – chiar dacă o vor lua de lângă mine. Îmi pasă dacă-i doar o maşină-animal destinată să spioneze gândirea de deasupra noastră!

Maimounei nici nu-i trecuse prin cap asta! Foarte ocupată cu propriile ei scheme, nu se oprise la întrebarea de ce Bardo dorea ca noi să avem copii. Nu-şi dorea decât putere într-un sistem murdar.

— De ce naiba vor ei să fim gravide? am ţipat, sub pagoda poleită cu aur. De ce, dacă nu pentru a avea copii pe post de biocomputere programate să descifreze părţi din Fiara Stelară!

— Voi afla adevărul, nu-i aşa?

Chicoti, jubilând.

— Tu nu-l vei descoperi. Tu vei fi prea ocupată cu altfel de lucruri.

Deschise globul cu păianjenul, îl puse la gură şi sorbi.

Trăsăturile i se crispară de greaţă în timp ce bea din păianjenul ei conservat. Totuşi, nu vomă. Îşi veni în fire. Zâmbi cu un aer de îngâmfare, forţă şi superstiţie.

— Dacă nu-ţi ţii gura, te *distrug.* Pe de altă parte s-ar putea să te ajut, la rândul meu, mai târziu. Eu nu-mi uit prietenii.

Se îndepărtă, călcând apăsat.

Şaisprezece

Priveliştea de la fereastra biroului lui Feng era vastă, dar limitată. Peisajul pătrundea ca un pumnal în Valea Lhasa şi în colinele Tangla înconjurătoare. Valea avea o nuanţă de verde, pentru că holdele răsăriseră devreme. Piatra în care fusese tăiată fereastra era groasă de cel puţin doi metri şi vopsită în negru; îţi dădea impresia că te afli într-o peşteră şi că priveşti afară printr-o crăpătură.

— Ţi-am auzit convorbirea pe care ai avut-o cu fata aia proasta. Bineînţeles că există un microfon în pagodă. Un microfon care devine activ numai la voce şi care este conectat la Computerul de Luptă. De fapt, la fel este şi tot sistemul de supraveghere. Benzile sunt activate doar în cazul în care sistemul interceptează anumite cuvinte cheie, cum ar fi contracepţie sau lagăr de gheaţă…

— Deci la fel ca telefoanele din camerele noastre!

M-am simţit dezgustată. Nu pentru că mi-aş fi dorit intimitate… ci pentru că sistemul era atât de *total.*

— Nu, telefoanele nu sunt condiţionate de cuvinte speciale. Ele înregistrează tot ce se vorbeşte în cameră. Pentru că, înţelegi, asta înseamnă că mai e cineva cu tine.

Tonul lui Feng era atât de natural, încât faptul că ne spionase părea lucrul cel mai normal din lume.

Dar oare de ce trebuia ascultat *orice* se vorbea într-un dormitor? *Orice*? Nu exista decât un singur răspuns pertinent. Dacă se afla altcineva în camera ta, era de presupus că acolo se făcea dragoste – în mod liber şi spontan. Ai fi putut concepe un copil fără un partener ales de Bardo. Şi acest lucru nu trebuia să se întâmple. Ar fi stricat planurile Bardo.

— Spionajul îi face pe militari să se simtă mai în siguranţă la locul lor de muncă, spuse Feng.

Cred că de data asta încerca mai mult să-şi ceară iertare. Sau măcar să se scuze.

— Maimouna, continuă el, nu-i numai peste măsură de ambiţioasă, ci şi proastă. Sub luciul ei sofisticat este la fel de superstiţioasă şi de naivă ca o… în fine, crede cu adevărat în magie – cu titlu personal, pentru ea însăşi. Pe când ţie îţi pasă.

Gândeşti şi treci dincolo de lucruri. Sau măcar încerci.

— Ce aveţi de gând să faceţi în legătură cu doctoria pe care a luat-o?

— Nimic, zâmbi el.

— Dar nu va mai concepe! Asta va da peste cap tot planul vostru – copiii pentru Bardo!

— Stai liniştită, va concepe! Conţinutul acestor globuri a fost analizat de noi cu ani în urmă. Şi am făcut-o cu prima ocazie pe care-am avut-o, atunci când şi i-a uitat în cameră. Înăuntru sunt, într-adevăr, droguri pentru contracepţie şi pentru fertilitate. Preparate din materiale naturale – rădăcini de iarbă de rogoz şi de ierburi de mlaştină – extrem de active. Contracapsula alimentează organismul cu un compus sintetic bazat pe ierburi similare, dar nu din Senegal, ci din Amazonia. Bătrânul vraci era bun. Fără nicio discuţie.

Se aplecă spre mine.

— Dar noi am inversat, pur şi simplu, conţinutul globurilor, schimbând între ele musculiţa şi păianjenul. Acum Maimouna şi-a întărit foarte mult propria sa capacitate de fertilitate.

În ciuda egoismului dovedit de Maimouna, mi-a părut rău pentru ea. Feng m-a privit gânditor.

— Şi acum să-ţi spun ceva, Lila, pentru că eu consider că eşti pregătită şi pentru că, aşa cum ziceam mai înainte, îţi pasă. În felul ei nebunesc, Maimouna a recunoscut că avem nevoie de anumiţi oameni – oameni care întrunesc toate condiţiile să… cum spunea ea? — a, să avanseze în funcţie. Eu cred că tu eşti o astfel de persoană. Pentru că, vezi, ai perfectă dreptate în problema copiilor de care are nevoie Bardo. Da, dorim, într-adevăr, ca ei să se nască.

— Ştiam eu!

— Deşi e păcat c-ai avut atât de repede dreptate, pentru că – şi asta să n-o consideri deloc o pedeapsă – nu vei mai putea avea copii de acum înainte.

— Feng, am urlat eu. Ce este Yungi? Ce m-aţi pus să nasc?

— N-ai niciun motiv de îngrijorare. Maimouna a avut dreptate în ceea ce priveşte bunele intenţii ale lui Bardo. Fiica ta este viitorul. Este drumul spre înainte.

Speranţa. Există, totuşi, cele mai bune motive din lume pentru ca doar foarte puţini oameni să ştie de ce-i aşa.

— Fiara Stelară, ştiu.

Clătină din cap, amuzat.
— Nu există nicio Fiară Stelară. Absolut niciuna.

— E tot o poveste, la fel ca şi cea despre extratereştrii prietenoşi. Pentru starea prezentă, neevoluată, a Umanităţii, poveştile sunt foarte necesare. Dar chiar şi aşa, ele sunt nuanţate pentru diferiţi oameni. Minţile medii, paranoice, care au condus lumea, timp de sute de ani, din vârful cercurilor politice sau în fruntea armatelor preferă Uriaşii Răului în locul Spiritelor Binevoitoare. Ele se hrănesc cu ostilitate şi ameninţări – care dacă nu sunt reale, atunci trebuie inventate. Şi-şi vor da toată silinţa să le facă reale! Cei care trec de prima mască Bardo – lumile extratereştri lor prieteni – sunt adesea de acest tip. Se consideră, în principiu, oameni de bază. Şi consideră asta ca pe un fel de înclinaţie spre o misiune anume. Sunt foarte suspicioşi cu privire la posibile conspiraţii. Doresc să le înfrunte – sau să li se alăture. Sunt nişte Sam Shaw ai acestei lumi. Dacă Sam Shaw ar şti la ce viitor a contribuit, ne-ar deveni unul dintre cei mai aprigi duşmani, Crede-mă pe cuvânt. Dar aşa cum stau lucrurile, el este un mesager al înţelepciunii şi al schimbării, fără ca să *ştie acest lucru.*
Toţi acei Dobdob din camera de război de la Miami cred cu sinceritate că ajută la respingerea unui lucru venit din stele. Este o supapă folositoare pentru ceea ce s-ar putea numi inteligenţa militară perenă; de fapt, ei îţi resping propriul sentiment de agresiune. Şi, deşi ne ajută Dumnezeu, dacă acest sentiment este într-adevăr peren, într-o zi Bardo se va prăbuşi. Îmi pare rău că Sam Shaw v-a ameninţat cu arma. Totuşi, sunt convins că asta l-a ajutat să-şi reîntărească credinţa în sine. Şi astfel, munca adevărată se poate desfăşura fără probleme majore.
— Ce *muncă*? Tocmai mi-ai spus că nu există nicio Fiară Stelară!
— Şi aşa este… Dar hai să ne gândim puţin la evoluţie, Lila. De ce anume au nevoie speciile pentru a evolua cu succes? De un mediu înconjurător care să nu fie nici prea sărac, nici prea bogat. Timp de milioane de ani, Pământul a fost locul ideal: la mijlocul drumului între sărăcie şi bogăţie. Şi totuşi, în acest răstimp, imense resurse energetice au zăcut îngropate în el. Petrol, cărbune, gaz: o abundenţă înşelătoare. Aşa încât, atunci

când ne-am dezvoltat tehnologia, am găsit şi am luat totul prea brusc. Evoluţia socială şi, în special, cea mentală au rămas din păcate, în urmă.

Evoluţia tehnologică poate deveni, cu uşurinţă, un scop în sine; propria sa justificare de Umanitate. Conţine propriul său înţeles. Tehnologia pare să fie un substitut adecvat pentru un sistem corect de cunoştinţe pentru că diseacă lumea folosindu-se de uneltele sale şi incluzându-i chiar şi pe Om în această disecţie. Şi totuşi este dăunătoare. Omul trebuie, cumva, să înveţe să se cunoască mai direct. Trebuie să devină mai conştient de natura gândurilor sale, în loc de a raţiona la modul simplist, ca un automat. Oamenii care privesc în peşteră – ştii mitul, nu? — trebuie să se întoarcă şi să *privească* în spatele lor, dar ei nu văd decât umbrele existenţei.

M-am gândit că Palatul Potala nu era construit decât din peşteri – un fagure de peşteri, aruncat deasupra pământului de o răsturnare a naturii. Camera lui Feng îndeosebi, chiar era o peşteră. Cu spatele *lui* mereu întors spre sursa de lumină, părea să-şi închipuie că eu eram umbra pe care-o forma; propria lui proiecţie, păpuşă invenţie! În fond, chiar cu felul ei ascuns, suspicios de a fi, Maimouna avusese dreptate. Măcar ar fi putut să execute Feng una din acele faimoase „întoarceri complete” ale lui şi să se vadă pe sine aşa cum era în realitate: un stăpân de sclavi al umbrelor, îndemnând umbrele să se cunoască la rândul lor, în timp ce le ascunde pentru totdeauna adevărul în spatele unei mulţimi de ecrane – ecranul Lumilor. Extraterestre, ecranul Fiarei Stelare – ecrane care, nu mai este nevoie s-o spun, sunt schimbate atunci când vederea oamenilor se îmbunătăţeşte! Nu era un mod de a fi înţelept şi liber. Nu era un mod de a vedea ceva. În sufletul meu ştiam asta. Adevărul era deschis, nu ocult.

— Ce zace în noi, aşteptând să iasă la iveală? Care este lucrul ce va părea atât de inevitabil, după ce se va ivi: atât de obişnuit, pe cât era de neimaginat înainte? Care este următorul stadiu de evoluţie, Lila? m-a întrebat el.

Soarele strălucea pe ambrazura vopsită în negru a ferestrei, părând o medalie lucitoare de lumină. Am râs ca o isterică.

— Ce contează? Maimuţele nu s-au transformat în oameni peste noapte! Le-au trebuit milioane de ani. Numai o maimuţă jalnică stă şi se întreabă ce fel de fiinţă va fi viitorul om! Viaţa

trebuie trăită acum.

— A, iată unde greşeşti. Oamenii au greşit la fel, vizavi de evoluţie, în secolul douăzeci, atunci gând uraganul tehnologic se afla deasupra lor, deghizat în mântuire. Au avut la dispoziţie un interval atât de mic de istorie cunoscută pe care să-l studieze interesat cu adevărat cum ar fi arătat străinii – acei străini deosebiţi în mod esenţial de ei – adică pre-umanii şi pre-pre-umanii, dinaintea celor dintâi. Şi i-au imaginat semănând cu ei, mai puţin uneltele şi limbajul. Tot aşa cum nu au putut concepe cât de străini vor fi oamenii viitorului, prin comparaţie cu ei. S-au gândit tot la ei, doar că de astă dată cu mai multe unelte; unelte diferite, mai performante, plus creierele lor conectate la computere, pentru a le accelera raţionamentele. Au considerat, complet lipsiţi de griji, că omul din viitor le va fi foarte asemănător, pentru că evoluţia e în mod clar un proces foarte *lent.*

Dar evoluţia nu este obligatoriu să fie lentă, Lila! O schimbare uriaşă se poate întâmpla în câteva sute de ani, dacă sunt întrunite condiţiile necesare. Şi ştii de ce? O schimbare majoră a unei specii nu depinde de locul unei singure gene sau de o singură mutaţie – ci de zeci! O mutaţie apare aici, o alta apare acolo; şi procesul continuă timp de mii de ani…

— Mie mi se pare că-i un proces lent.

— Aparent aşa şi e. Cele mai multe mutaţii sunt regresive, de aceea nimic nu apare la suprafaţă. Nu se naşte nimic nou la modul radical. Totuşi, mutaţiile există tot timpul în fondul genetic. În realitate, în tot acest timp întreg fondul genetic se *preadaptează* lent, dar continuu, spre o nouă formă de existenţă. Iar când soseşte timpul, această fiinţă nouă, ascunsă, poate ţâşni afară. Noi am înăbuşit înăuntrul nostru, omul viitorului vreme de mai multe mii de ani şi ce poate fi acesta, decât o fiinţă umană pe deplin conştientă de ea însăşi? Umanitatea s-a autosaturat de-a lungul istoriei cunoscute. Bardo are funcţia de a fi acum grăuntele de cleştar!

— Poţi să prevezi viitorul, aşa cum făcea fierarul lui Maimouna, nu-i aşa? Atunci cum trebuie să arate acest om al viitorului?

Feng mă privi pieziş, cântărind în minte adevărul şi minciuna, ca pe o monedă aşezată pe un deget. Ezitând uşor la fiecare faţă… Minciuna – sau adevărul. Ce conta? Eram sigură că

fiecare adevăr se putea transforma într-o minciună. Nu exista niciun adevăr de aflat. Lumina soarelui se revărsa acum în cameră, împiedicându-mă să citesc trăsăturile lui Feng.

— Dacă viaţa ar fi un proces aleator, Lila, atunci ea pur şi simplu n-ar fi avut timp să apară. Şi totuşi viaţa e apărut cât se poate de repede!

— Mi-ai mai spus asta.

— Este oare acest fapt doar un accident singular? Sau există ceva, în însăşi structura fizică a universului, care predispune la apariţia vieţii? Bardo aşa crede. Noi credem că biologia este „ascunsă” în fizică. De asemenea, există o tendinţă a formelor biologice de a genera conştiinţă. Conştiinţa actuală, parţială, a Omului… Sau poate şi cea a balenelor şi delfinilor. În interiorul acestei conştiinţe prezente, limitate, a noastră, trebuie să fie, – ce anume?

Deci ce înseamnă, de fapt, Fiara Stelară? Şi toată mistica asta, despre limite şi frontiere? Ceva din interiorul nostru, pe care nu-l putem atinge? Dar dacă ar exista un adevăr final la care am putea ajunge? Dacă eu aş putea să trec cu adevărat dincolo de frontiera de minciuni?

Eram aproape orbită de lumina soarelui din spatele lui.

— Manipularea directă a genelor prin chirurgie a fost o altă mare iluzie tehnologică, medită el. Să creezi o rasă de supra-oameni folosind scalpelul-laser şi microscopul electronic… ridicol!

Dar soarele nu mă putea orbi cu adevărat. Eu privisem în inima multor yantra. Îl puteam înfrunta. Soarele îl dizolva, pur şi simplu, pe Feng: îl făcuse la fel de transparent cum merita să fie, la fel de gol. Eu eram mult mai reală decât el.

— Temerile tale în privinţa lui Yungi sunt neîntemeiate. Maşinile Bardo nu ar fi putut modifica sub nicio formă genele copilului tău. Sau să construiască altele noi. Noi trebuie să lucrăm cu natura, nu împotriva ei. Cum ar putea şti cineva *dinainte* cum va fi Omul Viitorului? Omul Automat încercând să înţeleagă şi să proiecteze Omul Conştiinţă ar fi ca şi cum de exemplu, cu computer ar încerca să înţeleagă mecanismele minţii care l-a programat.

Asta-i tot ce vreau să-ţi spun, pentru moment. Gândeşte-te la ce-am discutat. Este, dacă vrei, prima ta lecţie adevărată de până *acum* despre Bardo.

Soarele devenise un nemernic strălucitor. Se strecurase printre pietre pentru a arunca cu otravă în ochii mei.

Feng s-a ridicat de la birou, înghiţindu-l pe nemernic, eclipsându-mă, îndepărtându-mă.

M-am întors în camera mea şi, peste puţin timp, Yungi mi-a fost adusă înapoi de la creşă. Ochii ei cercetau acum lumea. Era un univers întreg care se cerceta pe sine însuşi. Era o lume care credea despre sine că există, în timp ce forma în minte lumea din jurul ei.

Ea era speranţa? Ea era Viitorul?

Dar ce viitor?

Înţepăturile de pe picioarele ei – care acum de-abia se mai distingeau – mi-au amintit de o poveste ciudată pe care ne-a spus-o un Lama Desculţ, pe când eram copii, într-o duminică, într-o fostă moschee. Atunci, povestea ni s-a părut absurdă: o glumă aiurită şi nimic mai mult. Mi-a rămas în minte probabil tocmai din cauza absurdităţii ei. Acum însă, povestea îmi apărea deodată batjocoritor de adevărată.

A fost cândva un rege care voia să trimită un mesaj secret prin teritoriul inamic, unui rege din altă ţară. Mesajul nu era urgent, aşa că l-au ras în cap pe mesager şi i-au tatuat mesajul pe craniu. Apoi au aşteptat până i-a crescut la loc părul şi l-au expediat. Omul a dus mesajul acolo unde trebuia, ascuns pe capul său – unde, evident, el nu-i putea citi conţinutul, aşa cum n-o puteau face nici străjile de la frontieră. Nu a întâmpinat probleme pe drum şi, când a ajuns la cel de-al doilea rege, i-a explicat cum să citească mesajul. Regele a ordonat să fie aduse un vas cu apă caldă, săpun şi un brici.

Când l-au ras pe mesager pe cap au văzut că mesajul era „Ucideţi-l pe acest om imediat ce a sosit”. Şi i-au tăiat gâtul, pe loc, cu briciul.

M-am gândit la această poveste acum, când mă uitam la piciorușul lui Yungi. Mesajul de la un rege la altul, de-a lungul teritoriului străin, era la fel ca predicţia lui Feng despre ceea ce trebuie să devină Omul – un mesaj purtat de un om şi totuşi complet ascuns de el. Când mesajul era citit, însemna sfârşitul Omului, moartea sa.

În acelaşi timp, povestea mai sugera ceva: cu cât sunt mai puţini oamenii care cunosc un anume lucru, cu atât ei sunt mai liberi să trăiască şi să fie fericiţi…

Un Dobdob tibetan, care vorbea numai tibetana, stătea răbdător pe un scaun cu trei picioare, în faţa camerei mele. Nu aveam nicio posibilitate s-o avertizez pe Maimouna că leacurile ei fuseseră inversate.

Trei nopţi mai târziu, Kushog a năvălit în camera mea, gol până la brâu, purtând numai nişte pantaloni albi. Era răvăşit – furios faţă de mine şi cu un fel de frenezie nebună îndreptată către el. Asuda şi tremura ca o piftie, de parcă fusese stimulat cu o doză masivă de adrenalină – afectat, exaltat, înfricoşat şi extatic nihilist totodată. Buzele şi obrajii îi tremurau, de parcă era un peşte pe uscat. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, ca la statuile de bronz ale unor zei hipertiroidieni. Avea cu el o lumânare tremurătoare, fantomatică, mare de o jumătate de metru. Materialul din care era făcută lumânarea mirosea a carne friptă, de parcă şi-ar fi smuls o mână şi ar fi aprins-o. Ca să lumineze. O ţinea ca pe-o armă, aruncând cu ceară fierbinte spre faţa mea. Am simţit arsura durerii, apoi o apăsare, după ce ceara s-a solidificat. Umbre cu forme nebuneşti dansau pe pereţi. Am pus-o pe Yungi în spatele meu, pe jumătate îngropată în cârpele ei. S-a zbătut şi a scâncit, dar s-a domolit, simţindu-se în siguranţă.

— M-ai părăsit! Nu vei mai zbura cu mine! Aşa că trebuie să zbor pe cont propriu, de unul singur! cântă Kushog în felul lui excesiv de monoton.

Agitând lumânarea imensă, mai aruncă stropi de grăsime incandescentă, la întâmplare – pe mine, pe pat şi pe el. Am reuşit să fac un fel de cort pentru Yungi, din păturile de pe pat, un soi de buzunar protector, plin cu aer. Eram îngrozită, dar singurul lucru pe care puteam să-l fac era să vorbesc cu el, să-l calmez. Oare fusese trimis, aici cu bună ştiinţă? Era vreo nouă tortură din partea lui Feng, vreun nou truc? Afară trebuia să se afle un paznic Dobdob, care mă ţinea izolată. Dacă adormise, oare nu s-ar fi trezit până acum, la urletele lui Kushog? Desigur, cu condiţia să nu i se fi impus să închidă ochii şi urechile! Oare microfoanele erau pe recepţie?

— Te-a lăsat Dobdob să intri?

— Este fratele meu!

— Poftim? Chiar este fratele tău?

— E fratele meu în *nefiinţă*! L-am ajutat să-şi zdrobească Eul Fals, în timp ce stătea aici şi medita. Mi-am extins spre el

dragostea frăţească, pentru a-l elibera!

— Vrei să spui că l-ai omorât?

Eram singură cu el. La fel şi Yungi. Nu asculta nimeni la microfoanele lui Feng. Sau dac-o făcea, atunci ăsta era un fel de test sadic, aranjat fie cu ştiinţa lui Kushog, fie bazându-se pe demenţa sa, un lucru de altfel uşor de stârnit.

— Fratele meu a murit pentru lume!

Kushog rânji. Buzele sale aveau forma unui cerc roşu, larg, în jurul dinţilor galbeni, grosolani – dinţi de cal.

Să fi fost un test? Să fi avut de ales între a-mi salva pielea, spunându-i lui Kushog că toată apărarea formidabilă a Pământului era praf în ochi şi trădând astfel încrederea lui Feng, pe de o parte şi a-l înfrunta pe Kushog.

— Pe de altă parte? în mod cert, dacă-i spuneam adevărul, el s-ar fi potolit şi ar fi plecat.

Dar ceea ce-mi spusese Kushog mă uluise. Spusese că zburase singur, către o nouă lume extraterestră, mai îngrozitoare decât oricare din cele trei deja „descoperite”

— O lume pentru a cărei inventare şi apoi infiltrare în psihicul uman era direct răspunzătoare însăşi Fiara Stelară.

— De ce să zbori fără partener? am început eu în felul ăsta, nu poţi să concepi un…

Un copil. Am tăcut din gură. Informaţii private. Informaţiile lui Feng.

— Mi-au spus că trebuie să zbor singur spre o nouă lume pe care-a ţesut-o. Fiara Stelară, plină de alte himere făurite de ea. O lume de care suntem legaţi cu puternice raze-cârlig. Am fost ales pentru că sufletul meu e ca o stâncă – pentru că pot înfrunta demonii care mă sfâşie de viu, pentru că sunt stăpânul Căii *Chöd.*

— Şi chiar ai zburat fără nicio femeie?

— Tu m-ai părăsit, ricană el, împroşcând alţi stropi fierbinţi din acel al treilea braţ al său.

— Ţi-ai pus casca Bardo? Ai privit formele de yantra? Ai auzit mantra, de unul singur?

Trebuia să ştiu ce i se întâmplase.

— Şi de unde-ai avut energia necesară zborului? E nevoie de împreunarea unui bărbat cu o femeie ca să…

— M-ai părăsit. N-ai fost acolo. Dar eu sunt puternic.

— N-a fost vina mea! Şi totuşi, chiar ai făcut-o de unul singur?

Încercam să-l flatez.

— Am îndeplinit ritualul *chöd* pentru a zbura! Crezi că a fost greu? Pentru mine, nicidecum! Mi-am ars carnea şi oasele, creierul şi sângele şi le-am transformat în energie. Lumea în care am zburat era o lume *chöd.* Tu, femeie, n-ai fi putut sta acolo. Razele sale cârlig, tânjeau după cineva ca mine. Fiara Stelară a devenit mai vicleană. Ştie că-i aruncăm drept momeală lumi extraterestre mentale, ca nişte măşti din spatele cărora s-o studiem. În spatele măştii Rakshasa eram până acum în siguranţă. Dar acum există în ceruri o lume nouă. Fiara Stelară şi-a făurit o lume mentală şi a populat-o cu fiinţe îngrozitoare, iar radarele au interceptat-o şi ne-au trimis nouă. Ea îndepărtează masca Rakshasa. Îi ademeneşte pe zburători către o ceremonie *chöd,* şi aceia dintre ei care nu sunt iniţiaţi, vor fi devoraţi de vii, atât la trup cât şi la minte. Eu trebuia să zbor! Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

— Sunt convinsă că tu eşti cel mai potrivit, Kushog.

S-a mai potolit puţin, în timp ce mi-a recitat povestea lui, începând să semene mai puţin cu un diavol cu ochi bulbucaţi, gata să-mi sfâşie beregata cu dinţii lui mari, ca de cal, şi mai mult cu un băiat gras, foarte speriat, care povesteşte unul dintre cele mai înspăimântătoare coşmaruri ale sale.

În timp ce-mi depăna povestea, mi-am chinuit creierii încercând să-mi explic această nouă lume extraterestră. De unde venea? De ce? Aveam senzaţia că-mi spune adevărul – sau, cel puţin, ceea ce i se întâmplase. Am început să cred că Bardo reînviase cel mai nebunesc şi mai sălbatic tip de șamanism, undeva, în măruntaiele Palatului, ca un experiment sadic.

Iar lucrurile stăteau exact aşa cum mi le înfăţişase el…

Şaptesprezece

O criză în Camera de Război! Oameni Dobdob îmbulzindu-se la pupitre, apăsând şi răsucind butoanele, încercând să potolească luminile roşii, de alarmă… Marele ecran înfăţişa cuibul yantra, în care se afla planeta noastră, atacat de vârfuri de activitate exterioară, care-şi croiau drum tot mai adânc. Din când în când, liniile de foc, subţiri şi roşii, reuşeau să traverseze

întreaga reţea, înţepând direct lumea. Apărarea Pământului fusese penetrată.

Fiara Stelară încerca o pătrundere, spuse omul Dobdob care-l convocase pe Kushog în pas alergător. Dacă frontierele aveau să cadă, nebunia va face ravagii prin lume. Un singur zburător sinucigaş trebuia să cerceteze faptele, folosind diferite metode. S-ar oferi Kushog voluntar pentru a înfrunta nebunia şi a salva planeta? O, da, gâfâi el mândru, plin de spiritul *chöd* autodevorator. Era Singurul Păzitor al Planetei Pământ împotriva molimei mentale – el şi numai el.

Pentru prima dată în istorie, o minte umană trebuia să rămână liberă. Urma să-i permită Fiarei Stelare să programeze ce iluzie dorea în interiorul ei. Urma să accepte orice viziune străină i-ar fi fost indusă. Acea viziune era un mesaj vital pentru Rasa Umană. Trebuia să-l înţeleagă, dincolo de durere şi teamă, dacă ar fi existat aşa ceva. Să-l accepte! Dar la fel de bine s-ar fi putut să existe o fericire inimaginabilă. S-o accepte şi pe aceasta! Şi s-o înfrângă! Kushog promise că o va face. Merse în Camera de Contact, îşi puse casca şi-şi încrucişă picioarele ca de cauciuc în poziţia lotus. Privi yantra mandala, iar creierul îi răsună de *HUM*! de *TRAM*! de *HRIH*! şi de *OM*! — şi în tot acest timp se chinui singur, cu psalmii propriului său ritual tibetan *chöd*...

Gazele unei atmosfere străine începuseră deja să-i pătrundă în nări, intensificând culorile şi senzaţiile şi dilatând foarte serios timpul. (Fusese drogat, fără nicio îndoială, cu vreun gaz psihedelic mult mai puternic decât esenţele de nucşoară pe care le foloseam noi la antrenamentele din Miami!) Şi ceea ce se ridică în interiorul lui nu semăna cu şarpele Kundalini pe care-l cunoşteam, ci mai curând cu un piton umflat, care digera o capră – dar capra era chiar el însuşi.

— *Zab-chö shi-hto gong-pa rang-dol lay,* urlă Kushog în mod ritual, transformându-şi plămânii în nişte gonguri. *Bar-doi thö-dol chen-mo chö-nyid bar-doi ngo-töa zhu-so...*

Începutul din *Cartea Morţilor:*

„Iată că ne aflăm faţă în faţă cu realitatea stării intermediare; să ne eliberăm pe noi înşine din planul de după moarte, meditând la Zeităţile liniştite şi mânioase...” astfel îmi recită el.

Printre ritmurile sunetelor de mantra, auzi cu claritate vuietul de trompete făcute din femururi umane şi răsunetul tobelor

confecţionate din cranii, sunete ce-i atacau cu o violenţă nemaiîntâlnită, creierul şi biocâmpul. Erau ritmuri ale dorinţei de moarte. Ritmuri de cruzime şi violenţă din Iad.

Zbură.

Punctul bindu îl înconjură, având în el toate stelele şi galaxiile. Apoi, acestea s-au strâns în spatele său, ca un gât de sticlă, şi l-au aruncat într-o altă lume…

Un loc unde se aflau ceţuri roşii şi albastre, lumini mişcătoare, coline pastelate şi umede şi domuri joase se aflau semănând cu nişte vase de teracotă, întoarse invers.

Am bănuit că ceea ce vede putea fi interiorul Craterului Haleakala, din Maui, o viziune mijlocită de casca sa. Totuşi, nu puteam să pătrund dincolo de cântecul lui, ce semăna cu unduirile unei lumânări, pentru a-i spune adevărul: mai curând aş fi putut opri o cascadă cu mâna. Aceasta era lumea construită pentru el de Fiara Stelară, din rămăşiţele minţilor unor popoare extraterestre, pe care le eliminase în lungul său drum spre Pământ!

Un peisaj de noroi, ceaţă şi lut. Fiinţele care-o populau păreau că s-au desprins de curând din lutul umed; trăsăturile le erau imprecise, neconturate, vagi. Oameni-de-lut.

În ceea ce priveşte vorbirea, nu scoteau decât un singur sunet. Un singur lătrat lipicios, noroios. Mereu acelaşi. Era mantra de bază a morţii semnificaţiei, un limbaj dizolvat la loc, în natură. Era, în acelaşi timp, suma tuturor cuvintelor posibile şi niciun cuvânt. Era suma totală a sunetelor incipiente pe care le gângureşte un copii, transformate în zgomot, pronunţate de o limbă înţepenită în clei. Un cuvânt universal şi un non-cuvânt.

Era acel cuvânt pe care l-ar fi pronunţat universul, dac-ar fi avut o gură. Un cuvânt total, afirmând şi negând totul, în acelaşi timp. Un cuvânt paradox.

Un cuvânt nebunesc, inutil.

Aceşti Oameni-de-lut arătau de parcă erau pe cale să se dizolve la loc în mâlul primordial. Erau nişte limacşi ridicaţi, bifurcaţi şi umblători. Corpurile le ţopăiau prin satul lor de domuri, întinzându-se, contractându-se şi unduindu-se, nepăstrând aceeaşi formă un timp prea îndelungat. La încheieturile lor butucănoase aveau pseudopode în loc de degete, ca nişte coarne de melc. Ochii le semănau cu bronhiile de peşti, gura cu o supapă mică, deschizându-se şi închizându-

se tot timpul, lătrând singurul lor cuvânt.

Acesta era, cu siguranţă, sunetul-sămânţă care conţinea toate celelalte sunete. Era mantra fundamentală, din care apăruseră toate celelalte. Existase înainte de mantra, de particule sau atomi, înainte de stele sau de vieţi sau de conştiinţă, era un prim-Om, un proto-Om pe care ei îl hămăiau animalic unul altuia şi, de asemenea, lui Kushog, pentru că era unul de-al lor. Iar el participa neajutorat, ca halucinat, la viaţa lor – dacă aceasta putea fi numită viaţă – deşi mai putea avea încă un punct de vedere tibetan propriu, asupra lucrurilor. Acel cuvânt era numele limitei dintre Fiinţă şi Nefiinţă. Primul liant al Existenţei care afirmă că totul este posibil şi exclude nu „orice altceva”, ci pur şi simplu nimicul. Numai că nimicul, în stare pură, era totuşi foarte aproape.

Satul Oamenilor-de-lut consta din colibe de lut, în formă de con sau de cupolă, aranjate într-un cerc dublu în jurul pieţei centrale, dominat de o vatră cu un grătar pentru mâncare. Cele două cercuri erau străbătute de un drum perfect drept, pe marginile căruia se găseau două rânduri identice de statui circulare, confecţionate din lut: statui care, aparent, înfăţişau Oameni-de-lut încovoiaţi; ca un cerc, pentru a-şi atinge talpa propriilor picioare. Acest drum dispărea sub ceaţa sinistră ce învăluia satul din toate părţile.

În afară de colibe, de statui şi de grătarul din mijloc – făcut din piatră sau dintr-un amestec de stalactite – restul lumii lor era moale şi umedă.

Ce pregăteau pe grătar? Greu de spus. În apropiere nu se aflau nici oase arse, nici cochilii sau alte rămăşiţe. Dar oare existau în această lume creaturi cu corpuri solide? Puţin probabil, judecând după înfăţişarea moale, ca de cauciuc, a Oamenilor-de-lut, care trebuie să fi reprezentat cel mai înalt nivel de viaţă din acel loc şi care nu păreau să cunoască nimic mai rigid în afara unui cartilagiu. Şi totuşi stăpânea focul! Sub grătar luceau tot timpul cărbuni aprinşi, sfârâind uşor în aerul gros şi umed, de care Oamenii-de-lut se îngrijeau prin rotaţie, ghemuindu-se şi suflând în el. Poate că focul le căzuse cândva din cer: un meteorit sau un strop de lavă.

Dar Kushog nu-i văzuse niciodată mâncând sau strângând ceva pentru a-şi pregăti hrana. (Poate aerul să fi fost mâna lor?) De asemenea, nu aveau niciun fel de organe genitale aparente.

Acest fel de creatură se puţea înmulţi probabil prin înmugurire sau prin diviziune. În timp ce-i privea, lumina zilei se micşoră, se întunecă, deveni neagră, apoi din nou gri, apoi de o culoare lăptoasă difuză, apoi purpuriu întunecat şi chiar, pentru scurt timp, galben strident. Era imposibil de spus ce sori sau lune sau aurore dădeau aceste lumini imprevizibile; totul era neclar în aerul greu. Nu existau alte puncte fixe, în spaţiu şi timp, în afara cercului dublu de pietre de lut, a grătarului şi a drumului cu statui. Conştiinţa lui Kushog se afla sub o presiune enormă, care-o forţa să se scufunde în starea sa iniţială, într-o pre-conştiinţă, iar cuvintele să se transforme în pre-cuvinte, gândurile în pre-gânduri.

Apoi se făcu dimineaţă. Era dimineaţa unui soare adevărat. Pentru că gerul strălucea ca argintul. Cerul întreg căpătă nuanţa metalică a spatelui unei oglinzi. Ca la un semnal, Oamenii-de-lut se repeziră să sufle în cărbunii de sub grătar, făcându-i să ardă puternic. Aerul de argint şi cerul metalic nu ofereau niciun fel de căldură, ci numai o lumină rece, un fel de lumină spirituală.

Toţi Oamenii-de-lut, inclusiv Kushog, s-au îmbulzit în jurul grătarului, suflând din gurile lor nămoloase, în tăcere, neauzindu-se decât şuieratul muncii lor. Grătarul de piatră era solid. Creaturile nu aveau forme rigide. Cum de reuşiseră să-l construiască? Probabil că-l găsiseră printr-un miracol.

Deodată, l-au luat pe unul dintre ei şi l-au întins pe grătar. L-au curbat, transformându-l într-un cerc şi i-au legat picioarele de cap cu nişte fibre elastice şi dure. Un Cineva-de-lut îi introduse în gură şi în rect nişte tuburi lungi şi subţiri, tot din lut. Ceilalţi îi presărau lut umed pe trup. Câţiva manevrară mânerul grătarului – în tăcere. Nu se auzea nimic, nici măcar sunetul respiraţiei. „Cuvântul” lor nu fusese rostit deloc în dimineaţa asta şi Kushog îşi dădu seama abia acum de lucrul acesta.

Focul ardea. Grătarul se învârtea. Completau cu lut proaspăt imediat ce primul strat se ardea.

Ceea ce fusese o fiinţă extraterestră incipientă, semănând cu o moluscă, cu un limax, se transforma acum încet, dar metodic, graţie grătarului, în ceva mult mai străin, mult mai hidos. Devenea una dintre acele statui rotunde, care ieşeau din sat şi se pierdeau în ceţuri, însemnând singurul drum prin care satul era legat de restul lumii.

În cele din urmă, fiinţa arsă urlă – sfâşiind liniştea. Nervii săi

cedaseră – şi urla. Inspira şi expira sacadat în agonia sa. Apoi, iar şi iar, se auzi urletul. Era acelaşi urlet lipicios, noroios, nearticulat, acelaşi pre-Om. Era sunetul pe care-l scosese din el focul. Era mesajul absolut, realitatea finală.

Pe măsură ce grătarul se învârtea şi statuia arsă devenea din ce în ce mai solidă, Oamenii-de-lut preluară acest lătrat mâlos, de durere finală şi începură să urle la rândul lor, îndreptându-şi degetele ca nişte coarne de melc spre fiecare obiect pe care îl vedeau, inclusiv spre ei, numind totul cu acelaşi cuvânt universal.

Şi gura nămoloasă a lui Kushog urla…

În tot acest timp, Kushog povestea – cântând, asudând şi lătrând – şi credea cu adevărat că îşi arde propriul trup cu o lumânare mare, pe care o plimba înainte şi înapoi pe lângă torsul său gol, până ce mirosi a carne arsă.

Şi totuşi, ceea ce cânta el, deşi în fraze nebuneşti şi sacadate, era ciudat de clar, de limpede – de parcă tortura nu cauza nişte mărturisiri febrile, deformate, ci dimpotrivă, o claritate deosebită a sufletului. Făcuse suficientă gălăgie până acum – dar nimeni nu apăruse. Yungi, înfăşurată sub cortul ei, răspundea la ţipetele lui. Nu puteam spera decât că Feng va veni la timp, înainte ca Kushog să se hotărască să mă ardă cu lumânarea, pentru a mă învăţa să văd eu însămi viziunile lui.

El ştia acum că aceşti Oameni-de-lut, acest popor de demoni, constituia realitatea însăşi – afirmându-se în mod perpetuu în mijlocul oceanului devenirii. Aceşti Oameni-de-lut nu înţelegeau natura realităţii. Ei puteau spune că un lucru este, dar nu şi ce este. Tot ce puteau face era să potrivească un lucru peste el însuşi şi să vadă că se potriveşte acolo. Atunci, acel lucru *exista.* Potrivirea unui lucru peste propria sa formă însemna forma în care ei înţelegeau realitatea. La fel cum universul se potrivea peste sine, pentru a *exista.* Universul tânjea după existenţă – aşa încât stelele se *aprindeau.*

— Ce este un univers? a ţipat Kushog. Este un singur lucru. Şi totuşi nu este Unu, ci Totul. Dar, de vreme ce nimic nu se compară cu el, cum pot exista Legi ale sale? Ce este *Legea*?

Tot ce puteau face Oamenii-de-lut era să potrivească un lucru peste sine şi tot aşa, mereu şi mereu, ca să vadă că se potriveşte. A suprapune ceva peste acelaşi ceva conferea sens, conferea gândire.

Arderea statuii se terminase şi focul redeveni mocnit. Mantra existenţei fusese reconfirmată pentru o altă zi. Universul continua să existe. Continua să se potrivească peste sine. Îşi făurise propria sa lege. Exista de tot atâtea zile câte statui erau pe drumul de ieşire din sat: acesta era cronometrul lor – şi busola care le indica direcţia realităţii.

Când statuia cea nouă s-a răcit suficient de mult pentru a putea fi atinsă, un grup de Oameni-de-lut, printre care şi Kushog, au luat-o şi au purtat-o prin ieşirea din cercul dublu, pe drum.

Erau înconjuraţi de ceţuri purpurii şi rozalii. Drumul părea să acopere singurul teren uscat, urmând o linie îngustă şi perfect dreaptă. În stânga şi în dreapta, zărindu-se în spatele zidului de statui, se afla un teren dintr-o materie cleioasă – un soi de intermediar între gaz şi mâl. Acolo unde se termina drumul, se găsea acelaşi clei greu de descris. Iar drumul nu ducea nicăieri. Se termina acolo, în plin haos.

Nu era însă un drum. Era o regulă. O succesiune, o serie. O dovadă a unei legi naturale.

Aceste statui nu erau statui; erau definiţii – enunţate într-un vocabular al durerii. Şi limbajul legii era durerea – pentru că legea pedepseşte întotdeauna; tortureazǎ anumite clase.

Drumul părea acum mai lung. În timpul cât ei puseseră noua statuie la capătul seriei şi se înapoiau mărşăluind, lătrând spre primele statui, sunetul-care-conţinea-toate-sunetele, haosul continua să rămână neclintit.

Diferite nuanţe de lumină – zi, crepuscul, soare sau lună – se succedară unele după altele, la întâmplare, până ce o altă „dimineaţă” de argint şi oţel îşi întinse oglinda poleită deasupra Oamenilor-de-lut. De data asta, cel ales a fost chiar Kushog. L-au pus pe grătar şi i-au curbat călcâiele la cap – astfel încât devenise un cerc complet, reunindu-şi propria fiinţă ca un şarpe care se înghite pe sine.

(În timp ce-mi povestea asta, îşi duse lumânarea sub gât, apoi la subsuoară, de parcă ceara care se solidifica i-ar fi transformat corpul uman într-un Om-de-lut de forma unui cerc).

Atunci când îi puseră lut umed peste ochi, lumea se întunecă. La început, răsucirea continuă a corpului său în formă de cerc îl făcu să nu simtă durerea şi nici căldura curentului de aer care circula prin el, de la tubul din gură până la cel anal. Dar apoi

acest curent deveni un uragan de aer fierbinte, arzându-i intestinele, smulgând din el acel Singur Cuvânt al Durerii. Nu se putea pronunţa eronat. Nu se putea greşi înţelesul. Geometria corpului său, curbat peste sine, forma trâmbiţa care vestea sunetul potrivindu-se cel mai bine cu el. Durerea opri lumea, printr-un urlet. Durerea era singura realitate care trebuia în mod absolut să se exprime pe sine, pentru a *se opri pe sine.* Urletul său era întruchiparea durerii, a durerii ce întruchipa lumea.

Universul, ştia Kushog în delirul său, caută non-existenţa, nirvana. Universul, Dumnezeu sau orice alt nume am da mulţimii totale a tot ce poate fi, există într-o agonie tragică, tânjind să nu fie, să nu fi fost niciodată. Toate stelele sale, toate galaxiile, fiecare particulă de materie, fiecare undă de radiaţie îl ardeau cu fierul roşu. Trebuia să se potrivească el însuşi peste sine, pentru a exprima această durere şi cu cât o exprima mai mult, mai sălbatic, cu atât mai mult el exista şi se crea pe sine. Pentru că el înfăşurase timpul şi materia în jurul lor, formând un nod în mijlocul nimicului absolut, astfel încât sfârşitul să-i genereze începutul; astfel încât explozia primordială şi colapsul final să se înfăşoare unul în jurul celuilalt, etern şi simultan, acum şi întotdeauna. În momentele finale ale agoniei sale, pe Kushog îl copleşi o imensă compasiune, în vreme ce trupul său, curbat în jurul lui însuşi, îşi urla sunetul fundamental.

În cele din urmă, lumânarea care fusese strânsă în mână până ce ajunsese un fel de clepsidră din picături fierbinţi de ceară, se stinse între degetele lui. Flacăra tremură şi muri. În întunericul din celula mea, Kushog murmura un singur sunet, care, având mereu aceleaşi nuanţe, semăna mai mult cu o tăcere apăsătoare, cu cântecul unui spaţiu vid.

Am înşfăcat-o pe Yungi de sub cortul ei de pături şi am zbughit-o din cameră, lovindu-l pe Kushog, pe urmă izbind uşa cu umărul şi trântind-o în spatele meu.

Gardianul Dobdob stătea pe scaunul său – la fel de imobil ca o statuie. Nu auzise nimic. Nu văzuse nimic. Nu gândise nimic.

Am încercat să-l scutur, apucându-l de umăr. Nu l-am putut clinti, era infinit de masiv – ca un fel de osie a universului, pe care se aflau înfăşurate undele gravitaţionale de pretutindeni. Fiind punctul central a tot ce există, nu cuteza să-şi mişte nici măcar sprâncenele. Nu cuteza să gândească. Altminteri, lumea s-ar fi prăbuşit din cauza neatenţiei lui.

Fusese hipnotizat. Kushog o făcuse, desigur, cu lumânarea lui uriaşă. Kushog fusese şiret. Nu încercase să se Opună dorinţei omului Dobdob de a păzi coridorul Din contră, îi amplificase această dorinţă până ce devenise o obsesie paralizantă. Vizita lui în noua lume extraterestră îi conferise percepţia interioară: dar îl costase ceva, fusese ars de focul acestei percepţii! Fusese consumat de această întâlnire *chöd* străină, care-i distrusese corpul uman cu care ar fi trebuit să mă bată, să mă vicieze sau să mă pedepsească – aşa cum fuseseră, poate, intenţiile lui iniţiale. Pe de altă parte, corpul bărbatului Dobdob devenise la fel de dens ca miezul unei stele. Kushog îşi schimbase substanţa cu paznicul; o dăduse în schimbul sufletului gardianului. Împreună, cei doi tibetani ajunseseră într-o nirvana nebunească şi hidoasă, devenind în mod corespunzător foc şi piatră.

Am fugit până ce nişte Dobdob m-au găsit şi m-au dus înapoi, în celula mea, acum goală – şi au luat-o pe Yungi la creşă, s-o ţină sub observaţie. Oamenii Dobdob păreau la fel de uimiţi şi de încurcaţi de ceea ce se întâmplase pe cât eram şi eu.

Un paznic nou stătea pe taburet în faţa uşii, proaspăt şi inocent. Poate că doar îmi imaginasem totul…

Numai că faţa îmi era stropită cu ceară. Am îndepărtat-o, folosindu-mi unghiile. Slavă Domnului, ceara era reală.

Optsprezece

Feng păru stânjenit de-adevăratelea din cauza incidentului – şi eram sigură că nici el nu l-a înţeles prea bine. Desigur că aventura lui Kushog nu avea nimic de-a face cu zămislirea copiilor!

— Copiii smulg câteodată aripile muştelor, mormăi el. Şi ce putem face? Nimic altceva decât să aşteptăm să crească… Nu, aici sunt numai zboruri Rakshasa. Ai dreptate. Pentru a zbura e nevoie de un bărbat şi de o femeie. Ce s-a întâmplat? Un program experimental de antrenament mental a fost activat de computer, asta-i tot. Oamenii Dobdob de jos nu reacţionat. N-ar fi trebuit să fie încărcat în sistemul principal.

— De jos?

— De jos, din vechile adăposturi, acolo unde se află Camera de Război.

— Bănuiesc că a fost un test pentru craterul Maiu, nu-i aşa? Ceţurile şi toate celelalte…

Zâmbi mulţumit. Zâmbetul cuiva care este fericit că i-ai putut furniza o explicaţie satisfăcătoare, gândind singur. Un zâmbet aprobator îmi oferi o ceaşcă de ceai. Mă urcase într-unul din pavilioanele aurii de pe acoperiş. Iar acum, pentru că nu mai eram gravidă, puteam să savurez în linişte gustul untos şi sărat al ceaiului tibetan.

Mi-am dat seama că nu aveam să mai aflu nimic în plus despre zborul lui Kushog. În schimb, pentru a-mi distrage atenţia de la povestea de groază pe care-o trăisem, îmi povesti alta…

Avea la ei un plic plin cu fotografii. Mai văzusem unele dintre ele, la Miami. „Victimele Fiarei Stelare”. M-am uitat puţin şi m-am strâmbat.

— Sunt fotografii reale, Lila. Milioane de oameni au căzut ca trăsniţi şi au murit, începând cu anul 1995. Desigur, nu era vorba de Fiara Stelară. Era un anume fel de encefalită. Boala somnului.

Feng spuse că aceasta apăruse brusc şi simultan, în toată lumea. Acelaşi lucru, dar la o scară mai mică, se mai întâmplase cu optzeci de ani mai devreme, în timpul Primului Război Mondial. O epidemie inexplicabilă. Fusese de parcă o parte a rasei umane începuse să trăiască într-o altă lume, o lume imposibilă. De parcă structurile vieţii se încurcaseră definitiv şi irevocabil.

Deşi Primul Război Mondial fusese îngrozitor, situaţia în anii nouăzeci era mult mai proastă decât la începutul secolului. Războaie locale peste tot pe glob, acţiuni subversive agresive, terorism, revoluţii şi contra-revoluţii, lovituri de stat şi băi de sânge, căderi de guverne… Pe măsură ce sistemul monetar internaţional se prăbuşea, comerţul se transforma în troc sau devenea motiv de şantaj. Pământurile şi apele erau poluate; era secetă şi foamete. Exista permanent ameninţarea unui război nuclear devastator, care strângea continuu un anume şurub psihologic. Iar televizoarele şi radiourile aduceau în faţa a cel puţin jumătate de glob tot ceea ce se întâmpla îngrozitor pe planetă, ca un fel de picături ce curg întruna, în ochii şi în urechile oamenilor, mereu şi mereu, zi de zi, chiar, atunci când

ei înşişi nu erau atacaţi sau şantajaţi, înfometaţi sau terorizaţi. Se produsese o suprasarcină şi singurul întrerupător care putea deconecta oamenii era boala: boala fizică, boala mentală. În ţările bogate, unde existau încă servicii medicale rezonabile, între treizeci şi şaizeci la sută din populaţie trebuia să se trateze, cel puţin odată în viaţă, de boli mentale. „Infecţia” începu să se răspândească până şi în cea mai mare ţară socialistă, China, care încercase să se izoleze complet. În cele din urmă, izbucni marea epidemie. Milioane de oameni au preferat mai degrabă să între în comă decât să trăiască într-o astfel de lume. Existase o anumită evoluţie tehnologică rapidă; dar nu existase şi o evoluţie mentală corespunzătoare.

— Victimele epidemiei nu mai puteau vedea structurile vieţii. Nu mai vedeau nimic. Îngheţau. În mijlocul unei gest – aşa cum ai văzut. Undele cerebrale erau foarte ciudate. Structuri noi, complexe, păreau că încearcă să apară – pentru ca apoi să piară, din cauza complexităţii lor. Şi din această pricină, funcţiile cerebrale superioare, erau pur şi simplu blocate. Exista un drog denumit L-dopa – chimiştii îi spuneau Levo-Dihidroxifenilalanină – care avea proprietatea de a scoate pentru un timp oamenii din acea stare îngheţată, iar ei puteau explica ce-au simţit că li se întâmplă. Au spus c-au avut impresia de a fi fost obligaţi, strict pentru supravieţuirea proprie, să se agaţe de un model de structură de cunoştinţe mult prea mare. Pentru că n-au fost capabili să-l adune, să-l formeze, au îngheţat, s-au întunecat, au dispărut printr-un punct: trecând de la „gravitaţia” mentală obişnuită, la necesitatea de a percepe, de a înţelege prea multe, au fost forţaţi la această alunecare de lumea, haotică din jurul lor.

— Nu s-au putut descurca…

— Ba nu! Feng se aplecă brusc spre mine, vărsând puţin ceai, care se întinse ca o pată de grăsime. Nu, acesta a fost paradoxul. Ei au fost cei care-au încercat să se descurce! Au fost aceia cărora natura le-a permis să încerce. Au spus c-au simţit în ei o capacitate care *lupta pentru* a *ieşi la iveală.* Numai că n-au reuşit şi-au fost înghiţiţi de boală. Doar cei care-au sperat în altceva au fost vulnerabili – şi *numai* ei…

Elevii unui curs de yoga ieşiseră să facă exerciţi: pe un acoperiş mai îndepărtat. Uniformele lor Bardo păreau a fi steaguri roşii şi albe sau fanioane de semnalizare. Am examinat

căluţii roşii care galopau în jurul ceştii mele…

— Să înţeleg că aceştia au fost primii zburători Bardo? am întrebat, în cele din urmă.

Feng încuviinţă, uşurat şi totodată parcă bucuros că am înţeles.

— Dar ai spus c-au îngheţat! I-am acuzat eu. Ai spus c-au murit ca muştele! Cum ar fi putut naşte şi creşte copii astfel de oameni?

— Drogul L-Dopa îi putea scoate din acea stare îngheţată un timp suficient de lung. Şi pe suficient de mulţi. Să nu crezi că au avut reţineri în a concepe şi a avea copii. Dimpotrivă, parcă semănau cu iepurii. Este posibil ca acest lucru să fi fost şi o caracteristică a bolii – sau poate că era doar nevoia absolută de supravieţuire biologică a speciei. Oricum însă, acei indivizi erau dintre cei mai „saturaţi” genetic oameni de pe planetă. Erau precursorii individului complet conştient. Tragedia a constat în faptul că enorma presiune a vieţii din secolul douăzeci i-a obligat să activeze un potenţial care exista în interiorul lor doar în *stare latentă.* Forţând acest potenţial să li se dezvolte prematur în timpul vieţii, în loc să fie lăsat să se manifeste în copiii lor sau în copiii copiilor lor… Totul a fost parcă o crudă ironie a naturii. Cei care erau mai promiţători, aceia au trebuit să moară.

— Deci a *existat* în interior o Fiară Stelară…

Mi-a venit în minte o imagine în care nişte zombi reînviaţi copulau, fiind apoi imediat despărţiţi, după ce se împerecheaseră şi apăruse fructul cel nou…

— Boala a fost un fel de ac indicator care ne-a arătat pe cine, cu cine trebuie să împreunăm. Epidemia ne-a arătat cum să pescuim, folosindu-ne de plasele noastre, într-un ocean genetic. Bineînţeles că, de atunci, ne-am îmbunătăţit sensibil capacitatea tehnică.

— Dar este îngrozitor!…

Mi-am amintit de povestea unui rege zulu, atunci când primii albi au invadat Africa. Regele şi-a trimis cei mai buni luptători pentru ca albii să tragă în ei cu arme de foc şi astfel el să poată testa bătaia şi precizia puştilor văzând locurile unde i se prăbuşiseră războinicii…

— Am putut salva, temporar, mulţi oameni. Dar după naşterea copilului a trebuit să-i lăsăm să recadă… Epidemia a

durat un timp îndelungat. Rasa umană a fost *aproape* gata să evolueze printr-un individ, printr-o fiinţă nouă, mult mai conştientă. Iar o epidemie ia această scară – împreună cu panica imensă pe care-a provocat-o – a fost picătura ce a umplut paharul problemelor de care se ocupau guvernele lumii. În consecinţă, cea mai importantă organizaţie internaţională a devenit Organizaţia Mondială a Sănătăţii, care a primit puteri extraordinare din partea guvernelor lumii pentru a încerca să explice şi să oprească epidemia cu *orice preţ.* Şi astfel s-a născut Bardo – din iniţiativa unor indivizi cu o viziune reală asupra problemelor mondiale, dar care au fost nevoiţi să aştepte în culise, cât timp lumea a fost condusă de mediocrităţi şi de demenţi.

Feng îmi arătă cu gesturi maiestuoase colinele Tonala, tot aşa cum regele zulu îşi postase, poate, războinicii. Doar raza de acţiune diferea: nu era vorba de e formaţiune geologică, ci de una genetică.

— Securitatea mondială era atât de slăbită şi de împărţită, încât a fost posibil să se impună în lume o nouă formă de societate – una care să nu mai streseze oamenii, ducându-i la colaps, sau cel puţin să nu o facă atât de repede.

(Dar Kushog nu fusese stresat până la colaps?)

— Şi o societate care să fie agreată de toată lumea. Primul pas major a fost controlul absolut asupra comunicaţiilor – apoi minciuna cu Fiara Stelară care-a cauzat boala, pentru a-i păcăli pe conducătorii naţiunilor puternice şi a-i face să colaboreze şi să acţioneze în consens. Acesta a fost falsul cel splendid, cel mai măreţ. A adunat în jurul său un mare număr de savanţi – o adevărată frăţie a celor ce se obişnuiseră să aibă drept şefi politicieni, generali şi birocraţi.

Dar, dincolo de faptul că a stabilizat lumea, ţelul adevărat al Bardo este evoluţia umană. Umanitatea ar fi putut evolua în mod spontan şi nepericulos de-a lungul unui timp mai îndelungat, dacă n-ar fi existat acest blestemat avânt tehnologic! Care nu mai este ceva ce ţine de liberul arbitru, tot aşa, cum, să spunem, nici respiraţia nu ţine de el. Este un plan biologic intrinsec, programat de tipul de univers în care ne aflăm.

Mă cercetă cu atenţie.

— Lila, tu ai o capacitate rară de a organiza *structuri.* Este o

caracteristică Bardo. Dacă lumea ar fi la fel de complexă şi de haotică pe cât era mai demult ai fi putut deveni o victimă sigură a ei, pentru că posezi capacitatea de a vedea prea *mult* – şi tu însăţi nu eşti viitorul om, ci numai precursorul lui.

— Înţeleg că Yungi a mea este cea care va şti, am mormăit amărâtă, simţindu-mă departe de ea şi nemaipăsându-mi că era luată la creşă.

— Ea ar *putea fi.* Suntem convinşi că universul fizic este structurat pentru a permite evoluţia vieţii şi a conştiinţei. S-ar putea spune că viaţa este mesajul universului către sine şi despre sine. Da, Yungi ar putea fi omul viitorului. Suntem capabili să pregătim nişte circumstanţe fizice potrivite pentru apariţia unei conştiinţe mai înalte. Dar nu putem afirma cu precizie când. Ar putea fi vorbă la fel de bine, de fiii şi de fiicele ei, sau de copiii acestora din urmă.

Ochii lui Feng străluceau, iar capul i se legăna, captivat ca o cobră de ceea ce spunea.

— Faptul major întâmplat la sfârşitul secolului douăzeci a fost alegerea între a lăsa să continue sau a distruge o viaţă conştientă pe această planetă a noastră. Noi am depăşit deja cu succes acest obstacol, trecând printr-o perioadă îngrozitoare de haos şi suferinţe. Şi poate că, în mod ciudat, am reuşit *tocmai din cauza* acestei perioade îngrozitoare. Care ne-a indicat totuşi drumul de urmat. A permis şi ca Bardo să poată acumula putere…

Spaţiul albastru îmi apăsa creierul şi apăsa şi peste cercul de munţi golaşi. Oare să fi fost eu singura ignorantă şi singura inconştientă? Oare chiar nu eram trează deloc?

— Durere. Şi haos. Asta a însemnat zborul lui Kushog din noaptea trecută. Este asta o binecuvântare pe care eu n-o pot sesiza? L-a trezit pe el ceva, făcându-l mai conştient decât era?

— A fost o greşeală. Ţi-am mai spus…

În ziua următoare, m-am dus la creşă să văd ce-i făceau lui Yungi pentru a o transforma într-o femeie a viitorului. Omul Dobdob, care fusese schimbat recent şi pus să mă păzească, m-a urmat nehotărât. Părea că nu primise instrucţiuni de a mă opri să merg în direcţia aceea, *departe* de Maimouna şi de ceilalţi zburători Bardo pe care i-aş fi putut contamina; numai că, imediat ce am ajuns la creşă, a dat un telefon pentru a raporta

unde mă aflu.

Pătuţurile copiilor erau toate conectate la nişte surse sonore. Căşti uşoare şi delicate le încingeau capetele. În cameră se simţea un murmur foarte uşor de muzică. I-am scos cu grijă căştile lui Yungi şi le-am apropiat de ureche, în timp ce Desculţa de serviciu privea totul cu răbdare sau cu înţelegere, nu puteam spune exact.

Muzica era o raga indiană: un râu care susură cu sunete strălucitoare, rapide, metalice, un fir dintr-o pânza de păianjen, lucind în soare, cu picături de rouă, reverberară într-un model complicat. Ce putea fi rău într-o astfel de muzică? Am lăsat-o pe Desculţă să-mi ia căştile din mână şi să le aşeze iarăşi uşor, la urechile lui Yungi. Ea adormi, prinsă în mrejele muzicii *raga;* pleoapele îi tremurau.

În timp ce eu plecam, sosi Feng, informat de telefonul primit de la Dobdob.

Mă conduse spre biroul lui, ţinându-mă de umăr cu un gest preţios, care semăna cu strânsoarea unui crab.

— Muzica este în egală măsură expresivă din punct de vedere senzual, cât şi exactă din punct de vedere matematic, remarcă el, afectat, în timp ce mergeam. Muzica se reflectă pe sine. Forma este conţinutul său. Prin aceasta, ca artă este unică. Ajută, în momentul în care creierul copilului încă se modelează pe sine, să-şi programeze propria structură globală a lumii.

Când am ajuns în peştera care-mi era familiară, m-a servit cu ceai untos pe care l-a turnat dintr-un termos mare, purtând pe el un dragon oranj, ce fugea în jurul vasului după propria sa coadă.

— Lila, cam la asta se rezumă, de fapt, chestiunea Asurană a excluziunilor, incluziunilor şi orizonturilor. Cum să aduci orizontul cunoştinţelor umane în interiorul Omului, astfel încât Omul să înţeleagă cum gândeşte, în loc de a gândi pur şi simplu, în mod automat. Cum să te trezeşti din somnul hipnotic al conştiinţei ordinare şi să înveţi să percepi ce este percepţia! Pentru că, în fond, cei mai mulţi oameni îşi petrec viaţa într-o transă hipnotică uşoară. *Şi tu faci la* fel, chiar dacă, – probabil – nu crezi asta.

— Şi ce vom şti atunci, Feng? Care-i folosul? De ce nu pot oamenii să trăiască, pur şi simplu şi să *existe?*

— Ştii, eşti exact ca un animal preistoric care întreabă: „De ce

să evoluez? În ce-aş putea evolua? Şi ce câştig din asta?” Am să-ţi spun ce-am simţit eu, când am descoperit adevăratele planuri ale Bardo. Cândva, şi eu am fost zburător Bardo. Bănuiesc deci că sunt tatăl câtorva copii. Dar pe urmă am devenit suspicios. Am început să pun întrebări; şi când, în cele din urmă, am primit răspunsurile, a fost pentru mine un moment de stupoare absolută! O revelaţie! Bun, universul de „acolo, sus” nu mai era străin, extraterestru. Natura nu mai era un duşman extern, cu care Umanitatea trebuia să se lupte pentru a-l îmblânzi. Şi nu existase niciodată un „acolo, sus”! Asta fusese numai o iluzie hipnotică. Natura se afla în fiecare atom al fiinţei mele, în fiecare moment de gândire, tot timpul – ascunsă în mine. Eu sunt construit din chiar ţesătura ei. Umanitatea viitoare va şti toate astea la modul direct, în viaţa obişnuită, de zi cu zi.

Ochii lui străluceau. Şi parcă spuneau: de bună seamă că înţelegi şi tu acest lucru…

— Şi nu numai atât… Cosmosul se *construieşte* pe *sine* din conştiinţa variată dinăuntrul său, care evoluează spre a-l înţelege. Viaţa nu este un eveniment norocos în acest univers. Viaţa este o parte componentă a sa. La fel ca şi gândirea. Lila, universul generează viaţă pentru ca, în cele din urmă, conştiinţa să genereze universul!

N-am spus nimic. Mă simţeam ca în interiorul unei guri; iar gura era închisă în jurul meu.

— Când am înţeles asta, dubiile mele au dispărut. Şi am ştiut că va trebui să muncesc pentru acest scop, nu pentru altul. În mijlocul grozăviilor din anii o mie nouă sute nouăzeci, rasa umană a fost trasă spre înălţimi, spre măreţie, de ceva care existase tot timpul în noi. Acesta e lucrul cel mai minunat. Trebuie să-l *înţelegi,* ca să te ajute în muncă. Ea este linia vieţii spre acel viitor. Ţi-am mai spus, este Speranţa. Iar acel viitor trebuie să sosească în mod paşnic. Rasa umană, aşa cum o cunoaştem acum, va trebui să fie absorbită spre *înainte.* Nu trebuie să existe niciun fel de conflict între Vechi şi Nou. Şi totul ar putea fi atât de uşor – chiar şi-acum. Dar lucrul cel mai neplăcut este acela că oamenii sunt în stare să se răscoale împotriva Bardo – chiar şi cei câţiva Dobdob din Camera de Război! — şi să încerce s-o ucidă pe Yungi şi pe toate celelalte progenituri Bardo. De aceea, Bardo trebuie să recurgă la

subterfugii pentru a se salva. De aceea, adevăratul plan Bardo trebuie să rămână ascuns.

— Vrei să spui că Bardo ar declara război lumii, dacă ar considera necesar? Atunci Bardo este *adevărata* Fiară Stelară!

— Ba nu. În momentul în care am fi forţaţi să luptăm, am pierde. Şi ar pierde şi întreaga rasă umană. Toate speranţele sale s-ar pierde. Ar fi ca şi cum mâinile şi picioarele ar declara război capului şi l-ar strangula, lăsând un corp nesimţitor, fără judecată şi fără o conştiinţă mai înaltă. Lată de ce pregătim nişte insule...

— Insule ca Maui?

— Nu, mult mai mari decât Maui. Ceylon a fost evacuată şi se pregătesc Noua Zeelandă şi Cuba. Oamenii din aceste zone sunt strămutaţi. Şi totul trebuie făcut cu discreţie. Iar tu trebuie să ne ajuţi cu adevărat. Avem nevoie de organizatori. Oameni care să se îngrijească de bunul mers al sistemului. Nu ca Sam Shaw, care ne-ar împuşca dac-ar şti – şi nici ca Maimouna, ale cărei motivaţii sunt greşite...

— Să vă ajut să îndepărtaţi oamenii din căminele lor?

— Căminul oamenilor este lumea întreagă. Este întregul *univers.* Madagascarul a fost deja evacuat, fără nicio problemă – fiind considerat o zonă de retragere pentru foştii zburători Bardo.

— Pentru exemplare uzate din punct de vedere al reproducerii?

— Deloc! Bardo este cel mai *uman* sistem posibil. Avem nevoie de directori administrativi care să înţeleagă problemele reale, care să le simtă. Te-am ales pe tine, ca unui dintre ei. Gândeşte-te că protejezi viitorul lui Yungi...

— Dar Yungi este o străină, am ţipat, ridicându-mă.

— Poate... dar e *şi copilul* tău. Cine crezi că era Asuranul cu care-ai vorbit la Miami?

— Era o iluzie programată. Răspunsuri probabile, la întrebări despre bariere şi chestii de-astea... Nimicuri, gunoi, am surâs batjocoritoare, lăsându-mă înapoi pe scaun.

— Nici vorbă, zâmbi el curtenitor. Cei care operează zborurile sunt chiar copiii Bardo. Credeai că-i ţinem încuiaţi în subsol? Ei ştiu ce se întâmplă, mult mai bine decât tine. Se folosesc de nişte jocuri necesitând un echipament extrem de sofisticat şi pătrund în căştile Bardo şi pe display-urile pe care apare falsa

Fiară Stelară. Jocul constă în a menţine mascarada extraterestră – cu dezbaterile ei despre minte, şi numere, şi cosmos – în mod impecabil şi de-a o împleti cât mai natural, în mod simultan, pe trei nivele: nivelul lumilor extraterestre prietenoase, nivelul războiului cu Fiara Stelară şi – în cele din urmă, dar şi cel mai important – nivelul biologic uman.

Desigur, discuţiile cu extratereştrii prieteni şi războiul cu Fiara Stelară reprezintă acelaşi lucru – numai termenii sunt inversaţi! — şi anume expansiunea conştiinţei dincolo de frontierele prezente…

— Dar copiii sunt concepuţi în timpul acestor zboruri! Vrei să spui că totul nu este decât un joc care se poartă cu fiinţe umane?

— Exact! Un joc. Un joc foarte serios. În care sunt concepuţi copii. Asta e şi ideea: de a acorda biocâmpul zburătorului cu perioada critică a concepţiei. A armoniza „semnătura” biocâmpului copilului Bardo înseamnă – în fond – a desfăşura un joc cu doi amanţi adulţi, care posedă genele necesare unui *astfel* de copil. A imprima această semnătură pe biocâmpul mamei – antrenat deja pentru a fi receptiv! — în momentul în care ovulul şi sperma se împreunează, astfel încât cromozomii să se înlănţuie, după un model pozitiv, în care domină genele Bardo. Este perfect posibil să învingi, în acest mod, trăsăturile aleatorii ale ereditîţii!

Şi nu uita că spermatozoizii, ovulul şi chiar celulele singure, sunt receptori extrem de sensibili la informaţiile biocâmpului. Această plasmă de particule ionizate, pe care-o denumim biocâmp, formează în mod evolutiv structura sistemului primar pentru organizarea vieţii. Este primul dispozitiv prin care viaţa trimite mesaje, Lila. În fond, chiar şi cristalele neînsufleţite pot căpăta viaţă prin nişte „forme primare” – câmpuri de energie care ştiu dinainte ce înseamnă materia solidă! Sistemul există deci dinaintea vieţii – pentru că viaţa se bazează pe el. În cazul nostru această forţă este suprapusă peste însuşi mesajul vieţii, fiind închisă în codurile ADN-ului şi acţionând ca un filtru electromagnetic selectiv – la nivelul celulelor de reproducere – pentru a atrage combinaţia corectă pentru zigotul – oul fertilizat – rezultat. Un succesor al lui Backster, Marcel Vogel, a fost primul care-a arătat cum pot oamenii gândi şi simţi un drum ajungând până la moleculele de ADN dintr-o celulă, folosind

biocâmpul şi putând totodată să influenţeze acele molecule.

Al doilea zbor – desfăşurat, de regulă, după o săptămână – are rolul de a consolida câmpul deja imprimat, pentru a preîntâmpina ca uterul mamei să avorteze acea mică „lungime de undă” străină din blastulă, care este stadiul pre-embrionar al oului deja ataşat de peretele uterului, având viitoarea „hartă” bine determinată, dar o structură încă amorfă, până ce va începe organizarea celulelor…

Acesta e modul în care Umanitatea Viitoare îşi ghidează propria sa concepere, Lila. Este evident că jocul trebuie condus de copii Bardo. Altfel, cum? Ei ne arată drumul spre ei înşişi. Sunt născuţi şi crescuţi de mai multă vreme, iar numărul lor creşte – deja sunt supravegheaţi de propriii lor adulţi. Vezi, totul a devenit acum o artă deosebită. Şi în procesul de a imprima modele, ei îşi educă şi-şi întăresc propriile biocâmpuri…

— Ei programează zborurile? înseamnă că au programat şi zborul lui Kushog – ca să-l înnebunească!

Feng dădu din cap, cu nerăbdare.

— Ți-am spus că a fost un accident! O greşeală! Ascultă-mă… Maimouna a fost cea care ţi-a întins tot felul de capcane. Ei bine, la amiază va zbura – şi va rămâne însărcinată.

Chicoti.

— E nostim faptul că femeile îşi închipuie mereu că devin gravide la al doilea zbor, tocmai pentru că cele două zboruri sunt succesive… Lila, mai bine vino să vezi cu ochii tăi. Vei înţelege mult mai uşor întregul proces.

— Crezi că am de gând s-o văd făcând dragoste? Vorbeşti chiar ca un director *de bordel*!

— Ba nu, e o problemă teoretică. Înţelegi, ceva de principiu. Nu-i vorba de oglinzi prin care poţi privi într-un singur sens. Îţi repet pentru a şuta oară, noi *respectăm* fiinţele umane. Altminteri, ce-am putea face?

Furia mea împotriva lui Feng devenise acum una îngheţată; se solidificase undeva, în mine. Nu mai putea funcţiona; era doar un bloc de gheaţă care stătea fără să facă nimic. Şi curiozitatea mă îmboldi; *trebuia* să ştiu.

Am încuviinţat, fără niciun cuvânt.

M-a dus jos, în Camera Principală de la baza palatului; de aici, am coborât cu un ascensor până într-o peşteră imensă, unde erau parcate un jeep şi un camion – goale şi fără şofer. A apăsat

pe un buton de lângă uşa liftului, pentru a lumina temporar peştera, şi m-a condus până la uşă de oţel, unde şi-a introdus cartea „de credit” într-o fanta specială, după care a format un cod de acces pe un panou cu butoane numerotate.

Uşa a alunecat uşor, intrând în peretele cavernei. În spate, undeva departe, într-o direcţie complet diferită, strălucea lumina naturală, rotundă ca un bănuţ, a drumului de ieşire ce ducea spre oraşul Lhasa.

Nouăsprezece

În cele din urmă, am ajuns într-o cameră similară cu Camera de Război de sub Ambasada Procyon din Miami. Aceleaşi şiruri de pupitre de comandă. Aceleaşi ecrane de afişaj. Cuibul yantra. Fiara Stelară, Conturându-se ameninţătoare... Douăzeci sau treizeci de oameni Dobdob, fiecare având câte trei creioane, stăteau la console, monitorizând desfăşurarea evenimentelor.

— Oamenii războiului, murmură Feng către mine, când treceam pe acolo. Ambasada Rakshasa este tot timpul pe picior de război, dar pentru că a existat de curând o alarmă neobişnuită, adevărată – aşa cum ştii din povestea lui Kushog – activitatea este practic dublată acum, în timpul zborului lui Maimouna. Oamenii aceştia duc un război. Mi-e groază să mă gândesc cu cine s-ar fi luptat, dacă nu ar fi fost Fiara Stelară.

Am simţit simpatie pentru aceşti fanatici obsedaţi, care – i-am privit cu mai multă atenţie, indiferent de rasa lor (chinezi, coreeni, mongoli, arabi sau orice altceva erau) – aveau în ei ceva din Sam Shaw.

— Altminteri s-ar fi luptat cu viitorul vostru om.

— Da, s-ar fi luptat cu propriul nostru viitor. O perspectivă criminală. Totuşi, în felul acesta, până şi ucigaşii joacă un rol pozitiv. Şi încetează de a mai fi asasini. Sunt salvaţi. Dar încearcă şi pune-i într-o Cameră de Război care controlează rachete nucleare, îndreptate spre un duşman uman pe care-l urăsc! În felul ăsta, ar deveni criminali cu adevărat.

Am mers printr-un coridor luminat de becuri galbene, palide. Coridorul cotea tot timpul şi am avut impresia că am parcurs un cerc, ajungând în cele din urmă foarte aproape de Camera de Război de unde plecaserăm.

Feng descuie uşa unei camere mici, dar plăcute şi luminoase, în care se găsea o maşină mare, ciudată, care înconjura un scaun rotativ. Semăna cu tastatura unui computer, cuplată la o orgă stil baroc, fantastic. Deasupra, în stânga, în dreapta şi în centru – luminau trei ecrane. Camera era plăcută tocmai din cauza acestei maşini, pentru că în restul complexului subteran nu vedeai decât amenajări în scop militar, aspru şi cazon. Ar fi putut fi o maşină muzicală, acoperind toată gama de simţuri – o orgă de mirosuri, de culori şi de gusturi, dac-ar fi existat aşa ceva! O maşină pentru a fermeca întreg biocâmpul uman. Cadranele, comutatoarele, pedalele, butoanele şi manetele aveau toate culorile curcubeului.

Maşina funcţiona de una singură, pentru că nimeni nu stătea pe locul din faţa ei. Comutatoarele şi pedalele se mişcau repede, cadranele pâlpâiau continuu. Iar display-urile pulsau în acelaşi ritm. În fond, era o maşină destul de mică. Scaunul rotativ era înşelător – prea mic pentru ca un adult obişnuit să se poată aşeza pe el… Părea un scaun de copil.

Pe ecranul din stânga plutea Fiara Stelară, pulsând în jurul punctului bindu al planetei Pământ. În ceea ce priveşte ecranul din dreapta… Nori roşii, târându-se peste vârfuri înalte. Vârfuri deasupra cărora se afla un cer strălucitor, saturat de culori… Am văzut o pisică de mare ce înota prin ceţuri, spre mine: apoi s-a umflat, căpătând cam aceleaşi contururi cu Fiara Stelară. Trebuie să fi fost un „Rakshasa” iluzoriu, iar peisajul – o altă iluzie a unei luni a Stelei lui Barnard.

Însă imaginea de pe ecranul din mijloc îmi era de neînţeles. Un soi de craniu curios, moale, se legăna şi tremura în direcţia mea, tot timpul în mişcare, tot timpul schimbându-şi forma, în mod subtil. Un craniu de berbec. Goarnele sale se ramificau, formând la extremităţi nişte muguri delicaţi. Nu avea decât o singură nară, la capătul ei găsindu-se două mici deschizături aparente. Mai avea o frunte joasă, triunghiulară, din care plecau cuburi roz ce pătrundeau în interiorul coarnelor, separate de oasele roşii ale frunţii. Undeva, departe, spre capătul acestor coarne, strălucea o mică stea luminoasă: un punct bindu. Din motive de simetrie, steluţa ar fi trebuit să se afle pe fruntea fiarei; poate că totuşi se mişca, înaintând spre această poziţie, chiar dacă foarte încet – atunci ar fi corespuns perfect cu steaua luminoasă reprezentând Pământul, care-şi ţesuse pânza sa de

forţe yantra. În fond, şi craniul berbecului, şi Rakshasa, şi Fiara Stelară aveau toate aceeaşi formă. Spre deosebire însă, de iluzia Rakshasa şi de Fiara Stelară abstractă, craniul de berbec îmi părea mai viu, mai real, aşa cum tremura şi pulsa. Un fel de rază părea să între prin baza acelei sigure „nări” a craniului, de undeva, de dedesubt, printr-o mişcare pulsatorie de du-te-vino, ca un piston lent.

— Poţi spune ce vezi pe ecranul din mijloc, Lila?

— Nu ştiu. Dar pare ceva viu. Real.

— Sigur că este real! E un uter uman, în timpul actului sexual. Este uterul lui Maimouna, scanat de centura specială. După cum vezi, ea zboară chiar în momentul de faţă.

— Punctul acela de lumină... vezi? Este oul care vine prin trompa Fallope. Atunci când va zbura din nou, peste opt zile, acesta va fi fertilizat şi vârât în uter, crescând rapid...

Steaua din frunte, la locul ei!

Nara era vaginul. Scutul roz de deasupra – sprânceana joasă – era uterul. Coarnele care se ramificau erau trompele Fallope. Bineînţeles!

Comutatoarele şi butoanele se mişcau tot timpul, singure. Pe ecrane, Fiara Stelară şi Rakshasa pulsau în modele depinzând de procesele din corpul Maimounei de împreunarea fizică dintre ea şi amantul ei şi de intersectarea propriului său biocâmp cu cel al amantului; Mular, da, ăsta era numele lui. Fiara Stelară şi Rakshasa copiau schimbările din configuraţia câmpului; le copiau şi le modulau totodată, influenţând biocâmpul pentru a controla călătoria oului spre locul de concepţie. Linii de forţă se ondulau de-a lungul coarnelor berbecului, creând o reţea de modele de interferenţă, iar uterul vibra uşor, ca o tobă triunghiulară cu margini curbate, întinsă între cele două trompe Fallope şi vagin.

— Aceasta e doar o unitate captivă, pentru înregistrarea mişcărilor. Ca să putem interveni, dacă se dovedeşte necesar. De fapt, e un sistem de sprijin suplimentar. Sistemul principal se află într-o mănăstire pe vârful Muntelui Ga Dan, undeva spre est. Acolo există echivalentul tibetan pentru Virginia Beach. Pentru născuţii Bardo. Este un loc superb, izolat.

Butoanele maşinii se mişcau cu o viaţă a lor, proprie, ca de zombi, de parc-ar fi fost posedate. Undeva, la mulţi kilometri în

estul oraşului Lhasa, se aflau nişte degete care mânuiau aceste comutatoare, cântând o muzică a biocâmpului. Picioare de copil dansau pe pedale. Unul dintre născuţii Bardo se juca de-a creaţia, chiar în interiorul uterului lui Maimouna.

Şi astfel, el sau ea imprima un anumit model, o anumită structură, primelor momente de viaţă – sau chiar înaintea vieţii.

Un copil care, împreună cu jucăria sa, făcea ca un bebeluş să devină *altceva.*

Un bebeluş cum era propria mea Yungi!

Eram uluită şi înspăimântată, aşa încât vorbele lui Feng ajungeau la mine într-un mod mai mult decât vag.

— …Cum poţi acţiona pentru ca genele ascunse să se exprime pe sine, dacă nu ştii exact care dintre ele prezintă aceste calităţi? Ceea ce *poţi* face este să furnizezi oului un biocâmp înconjurător capabil să extragă acele gene, dacă există, chiar din momentul concepţiei. Corpul subtil din străvechea medicină taoistă nu-i o plăsmuire a imaginaţiei. El poate fi adus, cu siguranţă, să acţioneze pe această cale asupra unor lucruri extrem de delicate, cum ar fi genomul, aşa cum ţi-am spus mai devreme.

Luminile pâlpâiau, pedalele se mişcau. Undeva, deasupra, Maimouna făcea dragoste cu indianul ei, într-o transă lentă, vrăjită de imagini false, de sunete false, sub imperiul hipnozei.

— Trebuie să înţelegi că până şi elementele de bază, cum ar fi, de pildă, sodiul şi potasiul, din care sunt alcătuite corpurile şi creierele noastre, există *pentru că au deja* forme – configuraţii – care le corespund în univers. Entităţi geometrice cu forţe imense. Creierele noastre există şi funcţionează ca atare, tocmai pentru că aceste entităţi există! Iar creierele noastre sunt structurate pentru a evolua spre cunoaşterea acestor forme fundamentale. Biocâmpul nostru obişnuit le reprezintă deja într-o formă primitivă. Biocâmpul mult mai complet al născuţilor Bardo le reprezintă într-o formă superioară…

Un pici străin cânta muzică, folosindu-se de corpul Maimounei: la fel cum făcuse şi cu mine, şi cu ea, la Miami!

— …Iar aceste forme nu sunt pasive. Atrag spre ele fronturile de undă ale Fiinţei. Acţionează, dacă vrei, ca nişte *magneţi.* În felul acesta, construim Omul Viitor, îi dăm viaţă. Colaborăm cu însăşi geometria universului. Forma jocului pe care-l jucăm pe o maşină ca aceasta este jocul vieţii, extins pentru a se înţelege

pe sine…

Mă îmbolnăvea ideea că întreaga lume a fiinţelor umane care trăiesc, muncesc, respiră, iubesc, este concepută ca un *joc* biologic, în numele unui ideal strâmb al unei superumanităţi străine. Feng nu era decât un trădător al rasei umane, care exista deja aici şi acum. Ceea ce conta era ceea ce exista! O persoană – sau un peşte, de exemplu – era reală, tocmai pentru că trăia *acum.* Prosternarea în faţa viitorului era o maladie. O aroganţă. O amăgire. Atunci când Omul a încercat să-şi controleze propria sa evoluţie, a devenit, fără excepţie, inuman. Dovada se afla în faţa ochilor mei – şi ardea încă în creierul lui Kushog. Inumanitatea!

— Linii de magnetism, recita Feng. Traiectorii canalizate… urgenţă spontană… canale creodice… nivele de conştiinţă… fetus… biocâmp…

Îmi turuia fără încetare despre doctrinele lui biologice.

Maimouna s-ar fi vândut pe sine. Cât ai zice peşte, pentru a gusta această putere.

Numai că *eu* m-am repezit asupra maşinii care-i transforma copilul într-un străin.

Am tras de butoane şi de comutatoare. Dar nu s-au clintit. Erau blocate pe poziţiile lor – şi se deblocau doar atunci când se mişcau după propria lor logică. Mi-au împins mâinile înapoi, julindu-le şi rănindu-le. Era ca şi cum mi-aş fi vârât degetele într-un motor în mers.

M-am luptat cu maşina şi am avut senzaţia că în acele momente timpul se accelerase şi-l lăsasem pe Feng undeva, în spatele meu, târându-se cu încetineală. Apoi m-a prins şi m-a tras înapoi cu brutalitate, cercetându-şi neliniştit preţioasa maşină, pentru a vedea dacă nu o stricasem.

— Proasto! spuse.

Şi l-am lovit.

Am pus mâna pe un extinctor. Atunci când l-am apucat nu era încă un extinctor; mi-am dat seama ce era cu adevărat abia după aceea. Atunci, pe moment, era doar un baston de oţel roşu, de culoarea sângelui. L-am strâns în mână şi l-am lovit pe Feng cu acest obiect.

S-a prăbuşit peste Orga sa de Biocâmp. Îi curgea puţin sânge din spatele capului, dar nu prea mult şi respira încă; pulsul i se

simţea cu tărie.

Nu se aşteptase vreodată că cineva ar fi putut deveni atât de furios, încât să fie în stare să-l lovească, în această lume pe care Bardo o îndoctrinase forţat. Pentru că el nu concepea oamenii decât ca pe nişte lucruri abstracte. Nu ca pe nişte oameni. Nu ca pe nişte individualităţi. Şi asta însemnase o neglijenţă de neiertat din partea lui.

Deodată, mi-am dat seama unde trebuie să mă duc. Mi-am dezbrăcat uniforma Bardo, apoi am scos-o şi pe-a lui Feng. Privit dezbrăcat, avea nişte membre subţiri, de culoarea firului de pai, cu riduri şi cute. Era un păianjen mare, şifonat. Unul dintre creioane îi căzuse din buzunar. I-am dat un şut şi l-am trimis sub maşină. Trei creioane constituiau un grad mai mult decât suficient pentru mine. M-am îmbrăcat cu hainele sale, apoi i-am legat mâinile şi picioarele cu fâşii rupte din tunica mea, i-am pus un căluş, iar ceea ce-a mai rămas din îmbrăcăminte i-am înghesuit-o sub cap, pentru a-l sprijini. Ştiam că se va trezi. Am smuls cablul telefonic, am încuiat uşa cu cheia lui şi am fugit pe coridor, în direcţia Camerei de Război. Zgomotele făcute de sandalele mele se loveau de pereţi ca nişte lilieci speriaţi. Eram fericită, într-un chip aproape pervers. Acum tremuram de fericire.

Am ocolit Camera de Război, locul unde acei proşti trădau lumea lor, fără să ştie că o fac. Ajunsă, în sfârşit, la uşa de oţel, am introdus cartea de credit a lui Feng în deschizătura şi am format aceeaşi combinaţie de butoane pe care-o văzusem la ei. Pe plan intelectual, Feng ar fi trebuit să ştie că aveam o memorie vizuală foarte bună; numai că nu-şi luase precauţiunile necesare.

Uşa se deschise tăcută. Jepul se mai afla încă în parcare, deşi între timp cineva luase de acolo camionul.

Numai că eu nu condusesem în viaţa mea!

Mă gândeam şi la punctul de control de la capătul tunelului. Chiar vor crede că sunt un Dobdob? Am încercat să-mi reamintesc. Exista oare şi aici o barieră de oţel care blocă drumul, aşa cum era la punctul de control de la Miami?

Nu, nu exista. Pentru că uşile masive de oţel puteau bloca intrarea tunelului în câteva secunde, o barieră simplă nu-şi mai avea rostul. Puteam merge de aici cu maşina afară, fără nicio problemă.

Dacă aş fi ştiut să conduc. M-am aplecat peste scaunul pasagerului şi am inspectat bordul maşinii din această perspectivă; de acolo unde stătusem când Feng ne condusese aici şi Maimouna stătuse în spate. M-am concentrat şi am încercat să-mi reamintesc mişcările mâinilor şi picioarelor lui Feng, atunci când pornise vehicolul; apoi m-am strecurat pe locul şoferului şi am răsucit cheia în contact. Motorul începu să duduie.

Jeepul zvâcni înainte, preţ de câţiva paşi, apoi motorul muri. În acelaşi timp, acţionate de releul lor de timp, luminile din peşteră se stinseră, lăsându-mă în întuneric.

Am aprins pe bâjbâite farurile jeepului şi zidul de stâncă din faţa mea se lumină; la fel şi bordul, dar era totuşi prea puţină lumină, faţă de cât mi se părea a fi necesară în interiorul lui.

Apoi am stat şi m-am gândit. Cum odată, demult, într-o cameră întunecoasă din Bagamoyo, un chinez îmi măsurase cu degetele sale craniul într-o lumină la fel de săracă precum aceasta şi, în plus, cu ochii închişi. A privi cu ochii, ar fi însemnat să nu vezi.

Aşa că am rămas în întuneric, calmă, respirând adânc. După un timp, mi-am lăsat corpul să facă ceea ce crede el de cuviinţă. Mâinile şi picioarele mele au descoperit că ştiu ce să facă cu schimbătorul de viteze şi cu cele trei pedale de pe podea. Ţinând piciorul apăsat, am dus schimbătorul de viteză într-un punct mort, apoi l-am împins la loc. Degetele mele răsuciră cheia şi motorul porni iar; pe urmă piciorul mi s-a ridicat de la podea. Jeepul se mişcă şi am tras de volan, orientând maşina pe direcţia dorită.

Jeepul ieşi din peşteră, prin tunel, poticnindu-se şi cârâind uneori, pentru că trupul meu încă nu învăţase să conducă foarte bine. O dată, chiar am zgâriat puţin peretele. Dar conduceam. Reuşisem să conduc. Şi încă în viteză.

Am trecut în trombă prin punctul de control, fluturând mâna către oamenii Dobdob. Unul dintre ei a fugit în stradă (am văzut asta în oglinda retrovizoare) şi a ţipat după mine; dar eu dădusem deja colţul, intrând pe drumul acela lung, plin de arcade şi biciclişti, de capre şi boi.

După ce m-am îndepărtat la mai mult de un kilometru de palat, am frânat lângă un grup de băieţi ce purtau jachete matlasate, cu mâneci lungi, dublate la manşete. Către est exista

un lanţ de munţi şi drumul ducea cam în direcţia aceea, dar care dintre ei era Muntele Ga Dan?

Am repetat acest nume de mai multe ori, mimând în faţa băieţilor întrebarea „Unde?” Unul dintre ei chicoti nestăpânit, probabil din cauza pronunţiei mele; sau poate că nu mai văzuse niciodată până atunci o femeie neagră. Un alt băiat îi dădu, mustrător, o palmă. Al treilea băiat îmi arătă totuşi un punct în josul şoselei. Undeva, departe.

— Ga *dan şi,* confirmă el. *Ga dan şi.*

Cât de departe era? Am încercat să vorbesc prin gesturi. Băiatul care-l pălmuise pe cel ce chicotise se încruntă nemulţumit spre mine şi spre celălalt băiat. Când mi-am atins creioanele din buzunar se încruntă şi mai rău, privindu-mă cu şi mai multă suspiciune. De ce nu ştiam unde era, dacă doream să merg într-acolo, chiar dacă purtam o uniformă Dobdob? M-a întrebat asta politicos, dar ferm, cu gura făcută pungă, mai întâi în tibetană, apoi în chineză. Nu l-am luat în seamă. Din fericire nici băiatul care îmi arătase drumul n-o făcu. Ocoli în fugă jeepul şi se căţără pe scaunul de lângă mine, făcându-mi semn s-o iau din loc. Aveam o călăuză.

Celălalt băiat ocoli în grabă prin spatele maşinii şi trase cu asprime de mâneca noului meu însoţitor; dar eu pornisem deja maşina, iar călăuza mea îi râse în faţă prietenului lui.

I-am văzut în oglindă pe băieţi cum alergau înapoi, în direcţia Potala. Am accelerat şi am omorât o găină, într-o trombă de pene maronii.

Douăzeci

Ieşind din Lhasa spre est, drumul era larg şi pustiu. Simţeam mai bine maşina şi conduceam cu mai multă uşurinţă, privind peisajul din jur, simţindu-mă pentru prima dată după aproape doi ani de zile, liberă şi hoinară.

Câmpurile verzi de grâu erau despărţite de livezile de meri prin crânguri dese de plopi. Un tractor cu şenile, care scotea prin coşul său un fum ca de lemne, târa după el o grapă de forma unui disc lat, pe un teren agricol vast. Pe acelaşi câmp se găseau nişte călăreţi pe ponei dereşi, purtând pe umăr nişte puşti cu baionete duble. Am bănuit că baionetele erau folosite

pentru a străpunge vânatul împuşcat, din goana calului, fără a descăleca. O fabrică de ciment apărea, pe jumătate ascunsă, din spatele unor paravânturi formate din sălcii al căror frunziş revărsat era alb de praf…

Călăuza mea stătea tăcută, dându-şi seama că nu putem comunica. Oare credea că sunt un Dobdob adevărat? Sau era şi el un mic rebel, dus de dorul unei aventuri? Prezenta trăsăturile caracteristice tibetanilor: nas şi maxilar puternic, obraji parcă dăltuiţi în piatră, ochi senini şi mari. Totuşi, o curiozitate neastâmpărată îi tulbura calmul afişat, precum galbenul din unt.

Am estimat că drumul a durat aproape o oră încheiată. Muntele Ga Dan trebuie că se afla la cel puţin şaizeci de kilometri depărtare de Lhasa. Vreo treizeci de kilometri i-am străbătut printre pini, brazi şi molizi înalţi – rezultat al reîmpăduririi masive cu care se lăudase Maimouna. În cele din urmă, am ajuns într-o zonă întinsă de pământ necultivat şi nefolosit în niciun chip, o zonă pustie şi golaşă, un pământ al nimănui; iar băiatul îmi arătă spre sus şi înainte, încuviinţând din cap.

Ga Dan era, în sensul propriu al cuvântului, o înălţime subalpină, faţă de giganţii de piatră din spatele lui.

Totuşi, mie mi se părea a fi destul de înalt. Privind spre cer, am putut distinge clădiri mari, agăţate unele de altele, precum o ghirlandă de stele urcând spre vârf. Totuşi, ceea ce se afla mai jos, pe versantul său, era ascuns de păduri dese. Aveam impresia că perdeaua de arbori fusese sfâşiată aici, iar capătul se înfăşurase la loc, în jurul muntelui, ca o mantie. Într-adevăr, tone întregi de pământ fuseseră probabil transportate pentru a reface coastele consolidate cu iarbă şi tufişuri. Colinele vecine rămăseseră la fel de golaşe precum Ga Dan spre vârf.

Am mers prin acest ţinut al nimănui până când am ajuns în primul desiş al versantului. Iar aici, în pădure, a trebuit să oprim – mai întâi pentru că drumul făcea un cot brusc ascendent şi motorul s-a înecat; în al doilea rând, o placă mare de la marginea drumului avea înscrisă pe ea o svastică roşie de avertizare, alături de câteva rânduri în tibetană şi chineză. Prin frunziş am putut zări un gard înalt de sârmă, care-ar fi trebuit să întâlnească drumul la următoarea curbă; acolo trebuia să se afle sigur un punct de control. Am tras frâna de mână.

Băiatul arătă cu degetul, întrebător, la uniforma mea, apoi la

drum, îndemnându-mă. Dorea să vadă ce este după colţ, dincolo de gard. De aceea venise. Asta era aventura lui, ambiţia lui. Când am scuturat din cap, a părut dezamăgit, apoi uimit şi speriat – de parcă aş fi fost vreun demon cu care se pomenise singur în pădure. Kaii cea neagră, care calcă în picioare mormintele! Probabil că, în adâncul său, era la fel de superstiţios precum Kushog.

Exact atunci a trecut un nor prin faţa soarelui. Umbra lui se prăvăli peste pădure, înghiţind lumina zilei. Băiatul scoase un ţipăt şi sări din jeep. O luă la fugă cât îl ţineau puterile, dar – Slavă Domnului! — în josul, nu în susul drumului.

Era bine că scăpasem de el. Sau poate-ar fi trebuit să-l las de cealaltă parte a pustiului. Am abandonat jeepul şi mi-am croit drum printre copaci.

Pădurea mirosea frumos şi bâzâia de insecte, iar pământul de sub picioare scârţâia uşor din cauza acelor de brad căzute de-a lungul anilor.

Gardul era înalt, construit din sârmă ghimpată şi în perfectă stare. De el atârnau la fiecare sută de metri plăci vopsite cu câte o svastică roşie. De sârmă erau agăţate nişte oase de iepure şi nişte rămăşiţe de blană. Poate că era o simplă coincidenţă, dar nu am atins gardul, temându-mă că este electrificat. Ar fi putut fi. Gardurile din jurul parcurilor cu antilope africane de pe lângă Bagamoyo erau electrificate pentru a împiedica evadarea animalelor.

Am urmărit gardul prin pădure, alături de drum, până ce-am ajuns la un curs de apă care mai tăiase pe dedesubt din maluri, creând astfel suficient de mult loc pentru a mă strecura pe acolo în siguranţă, chiar cu preţul ca uniforma să mi se ude şi să se murdărească de noroi. Apoi am început să urc cu adevărat pe Muntele Ga Dan, în timp ce soarele după-amiezii mă frigea din când în când pe gât, iţindu-se prin frunziş. M-am oprit destul de des, nu atât pentru că gâfâiam, ci pentru că voiam să evit ameţeala specifică acestor înălţimi.

Primul semn de viaţă pe care l-am zărit, după vreo douăzeci de minute, a fost o pagodă de culoare oranj cu alb, ivită printre copaci. Patru etaje în zigzag erau aşezate unul deasupra celuilalt, cu uşi care se deschideau deasupra acoperişurilor succesive. În vârful acestor patru etaje era aşezat un bastion rotund, cu o intrare clădită într-un mozaic superb, înfăţişând o

coadă de păun. Acesta, la rândul lui, susţinea o cameră cubică şi un dom, din care se ridica în sfârşit vârful scund al unui minaret. O intrare joasă ducea de la camera cubică spre bastion, flancată fiind de ochi pictaţi, uriaşi; ochi văluriţi şi distanţaţi, sub sprâncenele largi ale rigolelor acoperişului.

Am păşit în jurul faţadei de nord a acestei clădiri, fără să ies dintre copaci.

Şi acolo, pe acoperişul bastionului rotund, un tânăr gol a privit în jos, către mine. *Tânărul avea aripi.*

Aripile erau din pene albe, cu vârfurile roşii; pe fiecare se găsea o pată neagră, mare, semănând cu ochii batjocoritori de pe aripile de fluture.

A păşit mai aproape de margine. Aripile au rămas acolo unde se aflau. Nu erau de fapt aripi... ci *ochi* – una dintre acele perechi de ochi văluriţi, pictaţi. Petele negre erau pupilele ochilor. Totuşi, şocul apropierii trupului lui gol de ornamentele intrării (și poate că și un reflex al soarelui în ochii mei) m-au făcut să cred cu adevărat că *văzusem* un tânăr înaripat, până ce acesta s-a mișcat din locul lui. Dar chiar și acum, iluzia persista! Umerii săi păreau ciudat de înguști, de sărăciți – cu aripile-ochi plutind imaterial în spatele lui – de parcă această iluzie nu fusese de fapt o întâmplare, ci el stătuse exact în acea poziție în mod conștient, pentru a profita de ea. Corpul său gol avea o culoare maronie spre purpuriu și era foarte musculos, ca un iepure jupuit. Părul negru i se ondula în spatele capului. Avea o față aspră, ca de pasăre, cu un cioc de vultur în loc de nas.

Acum stătea practic deasupra unui spațiu gol, pentru că nu se găsea nimic sub marginea de olan pe care se afla și îl despărțeau cam zece metri de acoperișul în zigzag de dedesubt. Rămase în echilibru, apoi se pitulă deodată, cu o mișcare bruscă. Își lăsă picioarele să atârne peste buza subțire și-și împinse corpul spre în afară. Prinse între degete, cu agerime, marginea acoperișului. Rămase nemișcat preț de o clipă. Apoi își dădu drumul spre acoperișul de dedesubt. Sărise în gol de la o înălțime egală cu de trei ori propria sa înălțime. Se rostogoli ca o minge, din cauza impactului. Dar țâșni în sus imediat și păși către marginea acelui nou acoperiș, de pe care se aruncă iarăși, folosind aceeași tehnică de prindere și cădere. Și tot așa, a sărit etaj după etaj al uriașei pagode, până când a ajuns pe pământ – și în tot acest timp se uita numai la mine, de parcă gimnastica

aceasta deosebită nu i-ar fi impus niciun fel de concentrare specială.

Părea mult mai tânăr decât mine. Să fi avut vreo paisprezece sau cincisprezece ani. Era greu de spus cifra exactă, pentru că pagoda îl făcuse să pară mai mic – dar în același timp și el făcuse ca *pagoda* să pară mai mică, atunci când se dăduse jos de pe ea într-un stil atât de original. Pentru că se uita în continuare foarte atent la mine, am dat ramurile deoparte și am pășit în spațiul liber din jurul pagodei.

– Sunt Pășitor-Peste-Clădiri, îmi spuse el (cred că în chineză mai întâi, apoi în engleză, văzând că nu reacționez.

– Ah, da. Și de ce pășești peste clădiri? Și oricum, ce este în interiorul acestei clădiri?

Am putut observa acum că nasul îi fusese pe vremuri spart de vreuna din căderi. De aceea părea acvilin. Asta însemna că nu fusese mereu atât de agil, la modul acela inuman.

Păru surprins de întrebări.

– Clădirile conțin ființe umane, nu-i așa? Bun! Deci un Pășitor-Peste-Clădiri conține aceste conținuturi. Clădirile sunt frontiere, în consecință, eu însemn următoarea, dincolo de ele.

Râse. (Cu subînțeles?)

– Poți să vezi planul acestei clădiri? Este o yantra mandala în trei dimensiuni…

– Înțeleg.

– Yantra sunt hărți mentale simple. Din acest motiv, această clădire este o mașină gânditoare. Un fel de creier.

– Există un computer înăuntru? Vreuna din mașinile voastre de făcut copii?

– Nu înțelegi. Această *pagodă* este un model de creier. În ce fel? Ei bine, etajele de jos sunt vechiul creier inferior. Etajul rotund de deasupra este creierul de mijloc. Etajul Ochilor este creierul superior. Omul este o maimuță care s-a dezvoltat dintr-o reptilă, care la rându-i a fost odată pește. Atunci când urci prin clădire, poți privi afară prin ferestrele sale; și vezi priveliști diferite. Priveliștile sunt construite de către ferestre. Dacă nu ar exista clădirea, nu ar exista nici priveliștile. Acum, cum poți înțelege clădirea ca un întreg, cu toate priveliștile sale în aceiași timp? Foarte simplu! Trupul meu pășește peste ea, iar clădirea este memorată în interiorul mușchilor. Corpul meu i-a întocmit harta. Mișcările mele devin idei. Știi, și mușchii gândesc. Pagoda

este un exerciţiu mental – pentru trup!

Pătrunde în interiorul clădirii. Odată intrată, te afli în interiorul meu. Ne vom înţelege mai bine unul pe celălalt acolo, înăuntru.

– Ce se află în clădire? N-am timp de pierdut!

Eram, deja, pe la jumătatea după-amiezii…

– Este ceva acolo?

– Ceea ce există înăuntru, spuse el retoric, este pur și simplu ocazia de a vedea ceea ce este în afară. Bineînţeles, şansa asta n-ar exista, dacă n-ar fi clădirea. Clădirea se conţine pe *sine,* asta-i tot!

— Este goală.

— Eşti proastă? De-abia ţi-am explicat ce-i înăuntru…

— Unde sunt maşinile pe care le foloseşte Bardo? Mai sus, pe munte?

— Fetiţo, ce este o maşină? în mod clar, această clădire este o maşină. Depinde de felul în care-o priveşti. O maşină gânditoare.

Mă refeream la o maşină care joacă jocul Rakshasa. Te rog, poţi să-mi arăţi drumul? Ştii ce este un Rakshasa, nu-i aşa?

— Şi eu am fost un Rakshasa. Orice copil este. Dar asta era înainte să devin un Păşitor-Peste-Clădiri. Înainte ca eu să ofer trupului problemele mele pentru a le rezolva în mod fizic. Cum altminteri aş fi putut să descopăr orice se referă la sensul acestei clădiri, dacă n-aş fi escaladat-o şi pe dinăuntru şi pe dinafară?

— Du-te dracului! I-am înjurat şi am fugit de lângă el, luând-o în pantă, printre copaci.

O sută de metri mai sus, m-am oprit şi am privit în urmă. Tânărul se afla la acelaşi nivel ca şi mine, privindu-mă. Probabil că fugise prin interiorul pagodei. Ajunsese înapoi, pe acoperişul rotund, cu „aripile” întinse. Părea că pluteşte, că levitează.

După ce l-am părăsit pe acest băiat enervant, am urcat timp de încă vreo jumătate de oră, trecând pe lângă mai multe clădiri sau structuri care semănau a clădiri, pierdute în pădure. Erau pavilioane tibetane străvechi, cu verande şi acoperişuri aurite. Erau turnuri pustii, dreptunghiulare. Mai târziu, am văzut construcţii ascunse între copaci, care în aparenţă păreau străine, neaparţinând vreunui spaţiu sau timp uman, ci mai curând ţinând doar de aria pură a geometriei.

Am dat ocol unei sfere inexpresive, albă ca laptele şi înaltă de

vreo cincizeci de metri, făcută din sticlă sau din faianţă, care era aşezată într-o vâlcea, asemenea unui ou în paharul său. O muzică nerăbdătoare ca de tobe lovite cu degetele, pulsa în interiorul ei, de parcă ceva era pe cale să iasă de acolo, spărgându-i coaja.

Am întâlnit grupuri de cristale colorate înalte de zece metri, strecurate printre copaci de parc-ar fi răsărit acolo de capul lor şi n-ar fi fost împrăştiate de cineva anume. Sau, dacă fuseseră „sădite” acolo, continuau să crească în mod spontan. Printre ele se numărau tot felul de poliedre, de la cele mai simple până la cele mai complicate, având culori care pluteau între nuanţele cele mai pure: culori de la graniţele vizibilului, acolo unde albastrul se îmbină cu verdele, purpuriul cu violetul şi chiar roşul cu infraroşul. Pentru o clipă, mi-am imaginat că pot vedea lumina infraroşie a unuia dintre ele, cu propriii mei ochi. Lumina se rătăcise în această pădurice de cristale; şi timpul. Un soare de prânz strălucea în centrul unui cristal de forma unui diamant – deşi soarele cel adevărat se pregătea acum să apună. O formă de rubin păstra elipsoidul umflat şi roşu ai soarelui la răsărit. Un contur de ametist reţinea noaptea – noaptea de catifea, cu o galaxie de picături de stele, picături de argint strălucind peste un petrol negru.

Ceva mai departe, într-o sticlă de cristal auriu transparent, ce părea plină cu lichid, se afla corpul gol al unei fete. Drept şi nemişcat. Avea sâni mici, picioare nesigure şi lungi şi acea stângăcie specifică adolescenţei. Tălpile nu-i atingeau baza sticlei de cristal, aşa cum nici capul nu-i ajungea sus, unde exista un fel de dop de argint. Stătea acolo, ca un fel de ţânţar transformat în fetiţă, prins în chihlimbar. Dar era vie, cu ochii larg deschişi; numai că niciun muşchi nu-i tresărea, nicio bulă de aer nu-i ieşea de pe buze.

Oare în ce plutea? Nu era apă, pentru că ar fi plutit în sus – doar dacă nu cumva învăţase să respire apa şi plămânii îi erau plini cu lichid!

M-am lipit de zidul auriu şi am crezut că zăresc o membrană subţire care-i acoperea corpul ca o piele suplimentară. Poate că putea să ia oxigenul de care avea nevoie în transa sa, din acest fluid gros, prin acea a doua „piele”.

Ce putea învăţa plutind zile întregi într-un vas cu fluid auriu, urmărind cu ochii acelaşi punct din spaţiu, în timp ce soarele

răsărea şi apunea? Era drogată sau se afla acolo de bună voie? După un timp am avut senzaţia vagă că mi-a simţit prezenţa. Dar a fost numai o senzaţie. Am plecat mai departe.

Din multele cristale pe care le-am văzut în această parte a pădurii, vreo șase conțineau trupurile unor adolescenți, plutind înăuntru.

Mi-am dat seama că era vorba de Yidag! Asta erau cristalele. Sau cel puțin, unele dintre ele. Un film TV confuz ar arăta Yidag în locul cristalelor, cu ființe umane care aparent se reflectă în ele. Majoritatea Yidag ar fi trebuit să se afle în Kazakhstan, dar erau și aici – acele sticle mari de cristal. Cu oameni în transa plutind în interiorul lor.

Pădurea din jurul cristalelor zumzăia și torcea, de parcă acestea erau străbătute de anumite semnale sau vibrații. Inițial, crezusem că aud zumzăitul albinelor și al lăcustelor. Numai că era altceva, un sunet – *cirr! cirr!* – undeva în domeniul infrasunetelor.

A urmat un loc pustiu și umed, croit între copaci. O crustă mare de noroi neted pe un povârniș, cu un cerc dublu de colibe de lut clădite în mijloc și o cărare de cercuri de lut, care se depărta.

Pe acest plan înclinat se scurgea tot timpul apă, ca o limfă din niște țesuturi sfâșiate, formând mâl și noroi gros cât palma. Și în această mizerie era construit satul pe care-l văzuse Kushog – cu același grătar de piatră în mijlocul lui. Aceiași Oameni-de-lut se mișcau de colo-colo. I-am recunoscut ca fiind totuși copii umani deghizați în extratereștri, doar pentru că, întâmplător, în acel moment glugile de la hainele negre pe care le purtau erau date jos. Am privit figuri ciufulite de caucazieni, africani cu părul creț, capete lucitoare de polinezieni. Dac-ar fi avut glugile puse, n-aș fi zărit decât o turmă de foci târâtoare sau de viermi umblători – așa cum văzuse Kushog. A te mișca prin această mlaștină înclinată însemna a te încolăci, a aluneca, a șerpui. Toată această apă – provenind din pârâul care-mi permisese mie accesul în zonă și din mai multe alte surse de apă – izvora din Ga Dan, din abundență și probabil că ajungea până la Kyo sau Yalutsangpo.

Un balon mare, gri, ancorat cu cabluri, umbrea așezarea și în interiorul lui se vedeau șiruri de reflectoare care trebuiau să schimbe lumina prezentă, gri și umedă, în acele „răsărituri”

argintii sau de orice altă culoare ar fi ales ei, pentru a inunda satul. Antene și alte asemenea accesorii ieșeau în afara nacelei în partea unde ajutajul era mai bombat, unele fiind îndreptate spre pământ, altele în direcția vest, spre Lhasa. În timp ce mă uitam, o scară subțire s-a descolăcit din nacela balonului, permițând unui vierme negru, nehotărât, să coboare înapoi în noroi.

Lumea Rakshasa – indiferent în ce stadiu se afla – avea oare un balon similar ancorat deasupra ei, ca o imitație a unei stele gigantice de gaz? Foarte posibil!

Iar eu nu aveam nici cea mai mică intenție de a fi descoperită și de-a fi apoi protagonista jocului de-a gătitul pe grătar. Am ocolit cu grijă acest teren îmbibat cu apă și m-am întors între copaci, urcând mai departe.

Până ce am ajuns la Prismă.

Eu i-am spus așa. Pentru că așa arăta. Un bloc solid de sticlă, sau de cristal de rocă, înalt de vreo cinci metri, în mijlocul unui luminiș micuț. Arunca un fel de evantai luminos, ca un curcubeu, asupra pământului din jur; iar acest pământ, tare și neted ca o farfurie chinezească, avea imprimată în el o mandala formată din fire fine de argint, ca un circuit complicat, viu. Un oraș schematic, cu patru porți la cele patru puncte cardinale, având mărimea fundației unei case mai mici; mandala părea să fie un plan trasat pe pământ al unei clădiri încă neconstruite, dar extrem de complicate, care parcă se prăbușise într-un spațiu bidimensional. Acolo unde în mandala tradițională erau plasate flori de lotuși și umbreluțe sacre, străluceau acum oglinzi metalice – răspândind lumina prismatică din acest oraș ireal, magic, pe copacii din jur, ai căror frunze tremurau sub luminile curcubeului ca niște păsări cântătoare. O nuanță de violet mi se așezase pe umăr, ca o pantă. O aripă de topaz îmi dansa în palmă. Am simțit pe obraz o zbenguială fierbinte de nuanțe vii.

Totul era atât de încântător; prisma aceea înaltă și translucidă, harta de argint trasată pe pământ și risipa de culori. Partea detașată și logică din mine a înregistrat faptul că prisma nu era vârâtă adânc în sol. Din contră, rămăsese exact la suprafață, sprijinită pe o bază ușor concavă – la fel ca una dintre acele pietre despre care auzisem că se găseau în munți, duse acolo de ghețari şi care păreau masive şi grele, dar care puteau

fi împinse cu degetul şi mişcate din loc, deşi nicio forţă din lume nu le-ar fi putut răsturna. Într-adevăr, chiar vântul uşor care bătea părea să mişte această prismă în timp ce eu o priveam, formând noi bătăi de aripi de culoare.

Pe măsură ce ieşeam din frunziş şi mă apropiam de luminiş, zidurile şi cărările din mandala au devenit şi mai vii. În faţa ochilor mei apăruse un oraş-mental viu, un labirint de conştiinţă. Picioarele mi se mişcau singure. Neputincioasă, dar şi fără dorinţa de a mă ajuta, am intrat prin poarta de est din mandala. Toată viaţa mea părea să mă conducă spre această clipă.

Şi am căzut în capcană.

Devenisem o entitate abstractă, alcătuită numai din raze de lumină. Toate gândurile şi senzaţiile mele nu erau decât forme luminoase, pure. Totuşi, ştiam că am şi o existenţă reală, neagră, posacă şi *materială.* Dar în fond, ce *era* materia? Materia nu era decât energie înlănţuită care nu putea să scape şi să se întoarcă înapoi în energie, înapoi în lumină. Şi totuşi nu trebuia să existe şi materie (aşa cum era corpul meu solid) pe care lumina să poată să se joace? Trebuia să existe şi materie, pentru că altminteri scopul luminii ar fi rămas neîmplinit. Fără materie, n-ar fi existat nici lumina. Devenea o rază de lumină, „lumină", atunci când călătorea prin spaţiu de la sursă spre destinaţie? Nu, era ceva pur şi simplu potenţial. Era o pre-lumină. Lumina străluceşte pe ceva. Energia luminoasă are nevoie de energia întunecată ascunsă în materie, pentru a se împlini pe sine. Iar momentul vederii luminii elimina lumina. Lumina era precum „clipa prezentă" a timpului. Care, în fond, nici nu exista. Înceta să existe imediat ce lua naştere. Şi în acelaşi timp era totul, întregul care exista imediat. Dar, tot în acelaşi timp, nu era *nimic;* pentru că încetase deja să mai existe, Energia nu era decât un mesaj din sinea sa către sine, care nu spunea nimic altceva decât: exist! Acesta era tot mesajul luminii şi al vieţii. Un mesaj atât de idiot! Un univers atât de idiot – care *există* pur şi simplu! Fiara Stelară – această entitate care exista într-un prezent total, care îngloba tot timpul şi reprezenta universul ca o singură clipă… astfel încât universul nici nu exista de fapt, ci mai curând plutea ca o aspiraţie, o undă într-un vid şi un neant infinit mai dens decât orice alt cosmos material! — această Fiară Stelară, care era o Conştiinţă

pură, fără niciun scop în afara ei înseşi, a înotat spre mine, folosindu-se de mandala. Şi m-a înghiţit.

Douăzeci Şi Unu

M-am trezit într-o cameră mică, de piatră, cu o fereastră îngustă prin care vedeam un cer (de dimineaţă?) cu nori pufoşi… Era atâta lumină…

Unde se afla Yungi a mea? Se născuse oare? Bineînţeles, altfel n-ar fi avut un nume! În cazul ăsta însă, unde era?

Mi-am amintit de grasul Kushog năvălind în camera mea, după care mi-au luat-o pe Yungi pentru a vedea dacă nu cumva o rănise… Dar cum ar fi putut el s-o rănească? Cu ce? Propriul său corp fusese deja copt, piciorul îi fusese îndesat în gură, până ce se evaporase – nemairămânând din el decât mintea care-i alerga acum în cerc, într-un cerc de lut! Copiii-de-lut îi făcuseră asta; Copiii-de-lut de pe un versant muntos. Yungi fusese luată de lângă mine de unul dintre ei…

Maimouna va fi şi ea luată, pentru a fi pusă într-un fluid auriu dintr-un glob pe care pădurea care toarce l-ar purta la ureche…

Şi eu fusesem luată – din Africa, de la magia faptului că găsisem un cocq-de-mer, de la copacii învăpăiaţi, de la vitele cu spinări încovoiate care păşteau pe plajă, de la frumuseţea vieţii susţinute pentru totdeauna de încrederea noastră în prietenii extratereştri.

Iar acum zăceam într-un balon de piatră, în cer… Când norii s-au dat deoparte din faţa soarelui, lumina s-a scurs prin deschizătura ferestrei, umplând camera. Patul devenise fluorescent. Mandala ardea sclipitoare pe pietrele curbate, strălucitoare, ale pereţilor; şi eu am fost aruncată înapoi, într-un luminiş de pe versantul unei coline, acolo unde am intrat prin poarta numită Mandala Conştiinţei Exaltate – acolo unde se ascunde Fiara Stelară, împreună cu monstruoasele sale cunoştinţe despre tot şi despre nimic!

– Nu! am țipat, acoperindu-mi ochii cu mâinile. (Totuși exista lumină în spatele pleoapelor mele! De parcă pleoapele mi-ar fi fost tăiate.)

Cineva intră în cameră. Cineva închise fereastra cu un zgomot sec. Am simțit cum cineva s-a așezat la picioarele patului.

Lumina din spatele pleoapelor mele s-a diminuat și am deschis din nou ochii, doar un pic. Încăperea se întunecase și ea, iar imaginile ei multiple dispăruseră, lăsând în loc o singură imagine, aceea a unei camere de piatră.

Individul care stătea pe patul meu era Feng, cu capul bandajat.

– Unde este Yungi a mea, Feng?

La Potala. La creșă. Ea era îngrijită pe când tu fugeai. (Dar spusese asta pe un ton blând.)

– Unde mă aflu?

– În mănăstirea Ga Dan – chiar în vârful muntelui. Aici doreai s-ajungi, nu-i așa?

Acum camera era liniștită, aproape întunecată. O peșteră de stâncă, un adăpost. Știam ce trebuie să simtă un șoarece care-a scăpat de un uliu în plin soare și tot sapă disperat la groapa sa, afundându-se în pământ. Dar, în timp ce mă bucuram că totul este în regulă, camera se undui din nou!

– Totul plutește, Feng! Totul se mișcă!

– Draga mea, te asigur că aici, totul este foarte solid. Clădirea a fost ridicată în anul 1409 de un oarecare Zong Ka-pa, fondatorul unei secte numite Beretele Galbene...

– Feng, mi-e teamă. Camera a redevenit vie. Nu, mintea mea a redevenit vie. Adică, vreau să spun, mai vie. Mintea mea a fost formată numai din oglinzi pentru gândurile mele. Oglinzile îmi arătau imaginea lor, dar tot ce puteam gândi era doar o oglindă într-o altă oglindă, fără nimic reflectat în ele. Feng, universul nu înseamnă nimic, el doar există. Nu are niciun înțeles. Viața este pur și simplu *vie,* și-atât. Te-am lovit, nu-i așa? Îmi pare rău. A trebuit să...

– Să vezi cu ochii tăi. Acum ai văzut. Sau, mai bine spus, ai văzut *puțin.* Iar ceea ce-ai văzut te-a copleșit, te-a depășit. Pentru că nu erai pregătită să privești realitatea. Nu uita că mintea ta este un cuib de sub-sisteme, adesea surde și mute unele față de altele! Și totuși, tu te lași purtată de la o anumită fază a conștiinței la alta, susținută de iluzia lipsită de griji că același „eu” este prezent întotdeauna. În capul tău e un murmur constant și susținut, care nu are decât rolul de a te asigura pe tine de propria-ți identitate și înțelepciune. Poate că Yungi va fi capabilă să vadă mai mult decât poți tu, atunci când va mai crește. Iar acum, cel mai bun lucru este să te odihnești. Să-ți

restabilești echilibrul.

Un clopoțel sună în camera vecină, sau într-alta, apropiată. Feng se scuză.

Deși camera se legăna și strălucea, m-am ridicat după o jumătate de minut și l-am urmărit. Camera vecină cu a mea era goală, cu excepția unui scaun sculptat în lemn pe care se încolăceau niște dragoni, o lampă mare cu gaz și un televizor. Curioasă, am dat drumul televizorului – și a apărut capul tremurător, dar familiar, al berbecului. Un Rakshasa – adică uterul cuiva. Un soi de crescătorie pentru străinii a căror minte era pe măsura acestei Fiare Stelare a universului. Poate că și în această clădire stătea un copil, la fel de afurisit ca un Copil-de-lut, cântând o muzică biologică, ademenind umanitatea spre inumanitate.

Vocea lui Feng se auzea din camera următoare. Am aruncat o privire prin ușa întredeschisă. Era un hol mare, pe care se afla un covor de lână cu o mandala țesută pe el și undeva, mai departe, câteva perne plate, cu ciucuri menite să stai pe ele. Covorul șerpui și mă privi răutăcios. Se scurse spre mine pentru a-mi prinde piciorul. Fiecare fir de lână colorată era un lujer viu, încărcat cu o substanță lipicioasă pentru a se înfășură în jurul picioarelor mele și a mă țâri în jos, în modelele sale, ca să mă transforme în alte fire lipicioase și otrăvitoare.

M-am întors în anticamera întunecoasă și i-am ascultat pe cei doi oameni care stăteau liniștiți pe perne, deasupra acestui covor devorator, îngrozitor. Unul dintre ei era, desigur, Feng. Cealaltă persoană era o tânără gravidă, cu fața rotundă ca o caisă și un păr negru strâns într-o coadă lungă ce atingea covorul, unde se războia cu țesătura, lovind-o și frecându-se de ea, la fiecare mișcare a capului. Din spatele capului ei răsărise o coadă agăţătoare.

Feng părea furios.

— Nu este o sarcină plăcută sau uşoară, aceea de a-ţi dojeni superiorii, spunea el ferm. Totuşi, trebuie să te informez că „Oamenii de Război” din Ambasadă au fost foarte supăraţi din cauza acestei evadări. A cui a fost ideea? Nu uita că fiinţele umane obişnuite constituie încă majoritatea. Bardo va trebui să se ocupe de selecţia reproducerii, pe un timp de cel puţin două sute de ani de-acum încolo.

— Dar Feng, nu am mai testat niciodată procedura de

crisalidă în interacţiune cu oamenii vechi.

— Şi unde mai pui că băiatul ăsta, Kushog, este acum într-o transă catatonică.

— Hipnoza pe care a exercitat-o asupra paznicului a arătat că are un înalt nivel de control mental. Ar putea fi deja într-o stare de crisalidă proprie. Atunci când se va trezi, peste câteva săptămâni...

— Nu, prezintă undele cerebrale specifice encefalitei. Modelul eşecului. L-ai distrus.

— Această experienţă trebuia încercată. Dacă am putea forţa tranziţia de crisalidă pe cei mai buni dintre oamenii vechi...

— Ascultă-mă. Cuibul de viespi are încă un potenţial suficient pentru a distruge Bardo. Dacă evenimentele iau o întorsătură proastă...

Femeia îl întrerupse.

— Consiliul crede că ar trebui să reducem procentul de naşteri pe cap de locuitor la zero virgulă nouă pe cuplu. Acesta va reduce populaţia veche puţin mai repede, dar nu vom întâmpina alte probleme. Şi va dura să spunem cam cinci sute de ani, în loc de şapte. Dar în acelaşi timp, înseamnă că vom dispune de un material genetic din ce în ce mai restrâns pentru a realiza nivelul nostru optim de populaţie. Dac-am putea induce schimbări în populaţia normală, am reuşi să accelerăm întregul proces. Lată motivul principal al intervenţiei recente. Pentru a vedea dacă se poate face. Ştim mult mai mult despre structurile mentale implicate aici, decât ştiam la începuturi.

— Cunoşti însă că există încă un argument bun pentru a menţine o pătură largă de populaţie veche! Câţi Experţi Superiori îşi poate permite Natura? Trebuie să ai fermieri şi tehnicieni. Trebuie să ai administratori şi cercetători sociali.

— Da, aşa cum eşti şi tu, Feng. Dar asta nu-i o soluţie stabilă. Nu atunci când faza de crisalidă reprezintă o criză biologică generală pentru Umanitate, aşa cum este pubertatea. Iar după un timp, vei constata că materialul genetic s-a împuţinat, nu-ţi dai seama? Caracteristicile se vor diminua progresiv, până ce vor ajunge să fie mult prea diluate, doar ca un reziduu. Şi-atunci nimic nu se va mai ivi din Omul Vechi. Va rămâne doar acea masă imensă de deşeuri.

— Care, totuşi, din punct de vedere numeric, formează majoritatea.

— Exact. Din cauza asta ar fi minunat dacă Schimbarea ar putea fi indusă în oricine posedă un biocâmp promiţător.

— Dar cum rămâne cu discrepanţa dintre *noi* înşine, după Schimbare? înţelegem încă atât de puţine lucruri despre asta... Este oare de presupus că în cele din urmă vom deveni cu toţii Experţi Superiori, după încă vreo mie de ani? Sau vor exista întotdeauna şi Experţi Inferiori? Ori poate va exista un proces de reducere şi a acestora?

— Vom primi răspuns în timp de la Experţii Superiori. Trebuie să continuăm însă cu experimentele de tip Kushog, şi asta spre binele tuturor.

Am păşit în hol, nemaiţinând cont de covorul lucitor şi de firele lui ameninţătoare, am privit drept în ochi faţa aceea de caisă blândă şi am întrebat:

— Ce *sunt Experţii Superiori? Ce e cu această reducere la zero a populaţiei? Despre* ce *tot vorbiţi acolo?*

— Ah, Lila! rosti femeia, liniştită. Ăsta-i numele tău, nu-i aşa? Ai intrat din greşeală într-una din Maşinile Învăţătoare pe când veneai aici, pe munte? Dar eşti încă sănătoasă şi pe picioarele tale. Felicitări! Lucrul acesta ne încurajează să continuăm.

— Covorul tău încearcă să mă mănânce, dar eu n-o să-l las!

— Să nu-l laşi!

Râse, plesnind covorul și trimițând valuri de lână spre mine.

– Covor neascultător. Dar va trebui să pășești pe el, dacă vrei să capeți răspunsuri la întrebările tale.

Își ridică puțin părul într-o parte și așteptă, în timp ce vârful cozii i se zvârcolea de colo-colo, precum coada stufoasă a unei pisici.

– Nu știu măcar cum te cheamă.

Am atins cu piciorul marginea covorului. Acesta se potoli și se comportă ca un covor obișnuit prin locurile pe unde pășeam, deși în colțurile mai îndepărtate continua să se agite și să formeze valuri mari, între care se căscau abisuri.

– Eu sunt Fatumeh.

Cum am ajuns în mijlocul covorului – păzită de elefanți albaștri care țineau niște umbreluțe în trompele lor ondulate –, Fatumeh s-a ridicat de pe pernă și mi-a întins mâna, pentru a mă trage spre ea, unde eram în siguranță. Îmi luă mâna și-o puse pentru scurt timp în dreptul pântecului ei, pentru a sublinia

faptul că era gravidă. Gestul mi s-a părut și o binecuvântare și o formă de avertisment. Părea complet inocentă față de răul care-l afectase pe Kushog și parcă nu avea nicio vină în discuția aceea ciudată cu Feng.

– Ceea ce oamenii nu și-au dat seama niciodată, chiar și după ce a fost acceptată teoria evoluționistă, îmi spuse ea bine dispusă, de parcă am fi continuat o conversație începută cu mult timp în urmă – și în fond așa și fusese, dar cu Feng – este faptul că Umanitatea n-a stat deoparte ca un observator pasiv. Din contră! Umanitatea va trebui în mod cert să dispară, tot așa cum au dispărut și hominizii pre-umani. O nouă formă de existență va trebui să-i ia locul. Dar oare câți oameni simt acest lucru în interiorul lor? Câți dintre vechii biologi, antropologi sau filozofi? Nu prea mulți.

– Dac-aș fi un pește preistoric și printr-un mijloc oarecare aș putea să văd cum arată descendentul meu cu numărul un miliard… Atunci m-aș arunca disperată pe țărm, pentru că sunt ceea ce sunt. Mi-aș pierde toată vigoarea, toată uimirea, în fața vieții pe care-o am acum!

– Sau s-ar putea să descoperi că poți respira aer, dacă te azvârli în felul ăsta pe țărm.

Zâmbi larg.

– Un lucru antrenant este chiar și acela să te știi implicat într-un proces de schimbări lent și de lungă durată. Nu crezi? Imaginează-ți însă cât de pasionant ar fi să te simți evoluând *chiar în viața ta prezentă.*

– Indivizii nu pot evolua. Epidemia Fiarei Stelare a dovedit-o. Dacă a existat vreodată o epidemie a Fiarei Stelare!

– Crezi că a dovedit asta? Lila, omul este un animal neotenic. Mai demult am definit acest termen spunând că Omul stă într-o formă juvenilă timp de mai mulți ani, până ce devine adult. Astfel încât o ființă cu un grad înalt de coordonare are timp suficient pentru a se maturiza. Dar, dintr-un alt punct de vedere, neotenia este un lucru obișnuit în natură. Mormolocii și omizile sunt forme neotenice ale broaștei și fluturelui. Există aici un stadiu de crisalidă. În timpul acestuia, hrănirea și mișcarea încetează complet, în timp ce au loc și se dezvoltă schimbări majore interne. După care apare o ființă nouă, complet diferită.

Imaginează-ți contrastul care există între omidă și fluture, chiar la nivelul minților lor nedezvoltate! Încearcă să concepi

reorganizarea totală a sistemului nervos care se desfășoară în același timp cu schimbările fizice puternice – cum ar fi de exemplu apariția aripilor! Să știi că până acum ființa umană a fost neotenică de-a lungul întregii sale vieți! Nu a fost decât o larvă de la naștere și până la moarte.

Bardo a adus cu sine genele ascunse care permit ca din Omul Vechi să se ivească o nouă ființă umană. Și acest lucru se desfășoară trecând printr-un stadiu de crisalidă – o fază de pubertate a sistemului nervos și a biocâmpului.

– Cu condiția, ca saltul să fie pregătit cum se cuvine, adăugă Feng. Chiar și născuții Bardo ar putea trece fără să știe de stadiul critic, dacă nu sunt pregătiți în prealabil pentru el – dacă nu sunt capabili să intre în stază în sticlele Yidag sau în cercurile de lut. Trebuie să eliminăm zgomotele de fond, perturbatoare, înainte ca mintea să facă un cerc complet, pentru a se examina pe sine şi a-şi realiza noile conexiuni interne. Omida umană trebuie mai întâi să cugete câţiva ani asupra vieţii. Trebuie ca mintea sa să înmagazineze un material suficient de bogat înainte ca metamorfoza să aibă loc.

— O anumită schimbare în structura biocâmpului ne spune când a venit timpul, încuviinţă Fatumeh. Feng are dreptate. Totuşi, schimbarea trebuie amorsată şi apoi izolată – într-o sticlă Yidag sau într-un cerc de lut. Ele sunt mai mult decât ceremonii rituale de iniţiere; deşi sunt *şi* asta. Sunt un mediu pentru o schimbare radicală – o crisalidă fizică necesară cât timp mintea este întoarsă spre sine, iar celulele nervilor se înnoadă din nou. Eu ştiu ce înseamnă asta. Şi eu am stat într-un vas şi am ieşit de acolo o fiinţă complet nouă.

— Mie nu mi se pare că semeni c-un fluture. Nu ţi-au crescut aripi. Arăţi la fel ca orice fiinţă umană obişnuită.

— Mintea şi-a schimbat forma, iar căile creierului şi-au făurit noi conexiuni; membrele însă nu s-au schimbat. Totuşi, dacă-mi filmezi biocâmpul folosind metoda Kirlian, vei vedea aripi, dacă vrei cu tot dinadinsul să vezi aşa ceva. Aripi ale biocâmpului! Aripi de energie, care n-ar fi putut creşte dacă nu exista crisalida Yidag. Yidag este mult mai mult decât o lume imaginară, spre care zboară tovarăşii tăi din Rusia. Ştii ce sunt consideraţi a fi Yidag? Nişte analişti de informaţii extraordinari. Ei sunt cei care construiesc noii Yidag.

— Folosind modele de interferenţă a razelor laser. Am auzit…

— Fiind perfect conştienţi de informaţia genetică. Informaţiile genetice sunt comunicate în mod deschis, în loc de a fi ascunse în codurile din spermă sau din ovul, aşa cum se întâmplă la noi. Înţelegi, este vorba de structura *informaţiei care* este revelată în procesul de schimb informaţional, atunci când doi Yidag se „împreunează”. Astfel încât Yidag devine un simbol perfect pentru mintea care-şi examinează propria activitate şi în consecinţă produce o fiinţă nouă. Tot la fel cum jocul Yidag concentrează biocâmpul zburătorilor ruşi în timpul zborului Bardo, tot aşa sunt pregătiţi copiii *noştri* pentru stadiul de crisalidă. Vezi cât de intim combină Bardo „mitul” şi *faptele*?

— În lumile noastre extraterestre nu există nimic întâmplător, spuse Feng. Fiecare dintre ele, în felul său, a fost gândit cu o grijă deosebită pentru a permite imprimarea matriţei Bardo asupra conceperii unui copil nou – extrăgând totodată noua structură din structura Omului vechi, unde era ascunsă! — exact în acelaşi timp în care-l instruieşte pe copilul ce conduce jocul, pentru schimbare, urmând a interveni în propria sa viaţă.

M-am cutremurat.

— „Omul Vechi”? Vreţi să spuneţi că până acum nu a existat niciun om „complet” în lumea asta?

— Exact! exclamă Fatumeh. Au fost numai oameni larvari. Copii crescuţi peste măsură, a căror capacitate pentru schimbarea de tip crisalidă s-a construit încet, în adâncuri. Nici nu-i de mirare că oamenii acţionează atât de prostesc cel puţin jumătate din viaţa lor! Dacă s-a întâmplat să apară în mod accidental această capacitate în trecut – şi e foarte posibil să se fi întâmplat, judecând după legile probabilistice – atunci orice speranţă de intrare în stază a fost complet anihilată de tendinţele spre normalizare şi îndoctrinare forţată ale Umanităţii Vechi. Encefalita? Boala somnului?

Râse.

— Acele epidemii erau doar semne prevestitoare a ceea ce ar fi posibil – doar că, premature, înainte să le vină vremea. În fond, coma, în forma ei normală, este un eveniment pozitiv şi nu negativ. Bineînţeles că ne pare rău pentru accidentul suferit de Kushog… S-ar putea ca numai născuţii Bardo să posede acel tip de creier în stare să accepte schimbarea complexă şi totuşi, vom mai încerca. Experţii noştri Superiori ar putea găsi o cale…

— Deci accidentul lui Kushog a fost un experiment pentru a

forţa schimbarea în ceea ce voi numiţi „Omul Vechi”!

— Într-adevăr. Nu mi-e ruşine s-o recunosc. A fost cuplat cu înregistrarea biocâmpului şi a funcţiunilor cerebrale ale unui născut Bardo ce a suferit schimbarea – într-un platou de filmare pe care am impresia că l-ai văzut şi tu.

— Acea crustă murdară de noroi…

— Eu nu sunt nici acum de acord cu acest experiment, spuse încet Feng.

— Poate că a fost o greşeală faptul că i-am transmis experienţa unui Expert Superior în locul aceleia a unui Expert Inferior, admise Fatumeh. Va trebui să repetăm experienţa cu un alt zburător, folosind de astă dată înregistrarea unui Expert Inferior. Şi o sticlă în loc de un cerc de lut…

— Dar… pentru numele lui Dumnezeu, fă-o atunci în Rusia! Într-un context Yidag normal. Fie şi numai pentru ca oamenii mei Dobdob din Potala să nu mai între încă o dată într-o spaimă atât de mare! Mă văd nevoit să insist cu toată tăria. Pur şi simplu nu ne putem permite să împrăştiem dubii privitoare la Fiara Stelară. Pentru că altminteri vom fi *morți.* Rasa umană veche nu va ezita în a-şi tăia propriul cap.

— Experţi Superiori, Experţi Inferiori! am ţipat eu. Există diferenţă între supra-oameni? Unii dintre ei nu sunt destul de „supra”?

Fatumeh se încruntă puţin.

— Experţii Inferiori nu ies din crisalidă schimbaţi într-un mod atât de radical. Entităţile geometrice care extrag viaţa din non-existenţă – şi conştiinţa din materia vie, precum şi conştiinţa de nivel înalt tot din viu! — nu sunt capabile să se exprime pe sine atât de complet. Noi putem prevedea în baza biocâmpului copiilor aflaţi în creştere, care dintre ei va face saltul complet, către un Expert Superior, şi care va face numai o jumătate de salt. Eu însămi sunt unul Inferior.

— Şi te deranjează lucrul ăsta?

— Bineînţeles că nu. Noi suntem între Experţii Superiori şi oamenii vechi, aşa cum Feng sau tu însăţi vă aflaţi la rândul vostru, între noi şi masa umanităţii vechi. Noi avem un rol esenţial. Şi, mai ales, nu uita că noi *am făcut* un salt.

— O jumătate de salt!

— Nu fi ironică! Este ceva degradant pentru tine, Lila. Haide! în fond, ăsta e un prilej de bucurie şi de sărbătoare, nu de

bombăneli şi proteste. Vino jos să vezi apariţia unui Expert. Astăzi, ca în fiecare zi, sărbătorim spargerea unui alt cerc de lut sau destuparea unei alte sticle de cristal, A fi un Expert Inferior este un lucru deosebit, crede-mă. Am privit prin acea prismă de sticlă ore întregi, văzând lucrurile aşa cum sunt.

Surâse.

— Oricine poate avea halucinaţii Acea prismă nu produce *decât* aşa ceva.

— Nu-i vorba de a avea halucinaţii, ci de a *vedea.*

— Am văzut odată planeta Asura, dar totul nu era decât minciună şi iluzie.

— Eu am văzut-o pe fetiţa care am fost, povesti ea vrăjită, larva născută Bardo care eram tot eu, înainte de a deveni o fiinţă umană şi am văzut-o şi pe bătrâna care voi fi peste timp, cu pielea zbârcită, dar care conţinea totuşi înăuntrul ei acea fetiţă în creştere! Clipe eterne mi-am trăit viaţa în mod simultan, înapoi şi înainte, aşa cum există şi universul însuşi. Mi-am trăit întreaga viaţă, de la început până la sfârşit – nu detaliile exacte, ci ţesătura generală a întregii mele vieţi – şi a fost *bună,* chiar dacă – uneori – înspăimântătoare. Ai nevoie de o mare indiferenţă pentru a-ţi domina spaima şi a profita în felul ăsta de ea.

— Da, este vorba de indiferenţa ta faţă de fiinţele umane!

— Nu, nu-i vorba deloc de acest tip de indiferenţă. Ci de o stare superioară a minţit – să accepţi, să exişti. Am fost o imitaţie a lui Dumnezeu, conştiinţă pură, spaţiu pur, creându-mi viaţa mea proprie, din mine însămi, pe o undă de probabilităţi. Am fost tânăra înfăşurată în bătrână, şi bătrâna ţesută în jurul tinerei. Prisma m-a ţinut pe loc şi m-a învârtit înlăuntrul meu. Precum acel quark de „stranietate" dintr-o particulă atomică. Viaţa mea de o sută de ani posibili a fost redusă la un punct şi apoi trefilată ca o sârmă, de-a lungul nervilor mei, cu care m-am conectat la Timpul Universului: un timp care, în mod simultan, *este* şi *nu este* – pentru că sfârşitul universului, nivelul său cel mai înalt de coordonare, va forma propriul său început. Trăiesc şi acum, un pic, în Timpul Absolut, Lila. Moartea nu înseamnă nimic pentru mine. Eu sunt întotdeauna. Poţi să înţelegi acest lucru?

Groaza de a fi căzut în capcana Prismei!

— Acest univers nu e decât un bec ce se aprinde şi se arde o

clipă mai târziu, am spus. Şi nu există nici măcar un bec, sau un comutator, sau o sursă de energie! Există doar un nod legat în neant care-a fost strâns prea tare şi a devenit, pentru un moment, ceva anume. Ai văzut asta? Ţi s-a părut minunat?

— Am văzut. Şi am stat împreună cu el. Este minunat. Pentru că Dumnezeu e vidul pe care-i legat acest nod.

— Şi eu am atins acel vid. Deşi a înţelege natura lui reprezintă o sarcină ce va trebui să fie împlinită de alţii, de Experţi Superiori, care vor şti, într-o bună zi…

Covorul se zvârcoli şi se ridică din nou. Aur topit pluti în jurul râurilor din mandala. Ducând cu sine puteri turbate.

Fatumeh îşi scutură coada ei împletită.

— Care mai e ţelul Oamenilor Vechi – dacă noi am văzut şi înţeles acum aceste lucruri? Omul Vechi a reuşit. S-a împlinit. Lasă-l să dispară.

— Care este ţelul tău – de vreme ce nu-ţi doreşti decât să te contopeşti cu vidul? Ce fel de existenţă mai e şi asta?

— Atunci când noi vom fi tot una cu vidul din spatele lumii, în acea zi vom fi capabili să legăm noi înşine acel nod în vid. Şi vom deveni Dumnezeu. Vom putea crea ceva din nimic – poate universul ăsta, poate un alt univers. Sau universuri. Într-o bună zi, când vom fi împreună…

Începu să ţeasă forme în aer, copiind cu mâinile urzeala şi bătătura covorului. Vârfurile degetelor ei străluciră în soare. Unghiile îi deveniseră oglinzi. Acolo unde se mişcau rămâneau totuşi nemişcate – ca nişte dâre de lumină ce-mi ardeau retinele. Şi au lăsat nişte urme de neşters, pe care aerul le-a reţinut. Mandala de pe covor se ţesea pe sine, prin lumină, exact în faţa ochilor mei.

— Eu sunt întotdeauna, această clipă este întotdeauna, cântă Fatumeh. Barca merge de jur-împrejur. De jur-împrejurul acestor râuri aurite de lumină! Nu se pierde nimic din ceea ce a fost vreodată. Nu există niciun motiv pentru a plânge. Pot opri puţin timpul, pentru a-ţi arăta asta. Te pot conduce în acelaşi râu de două ori.

Continuu să ţeasă până când covorul deveni complet, suspendat acolo, strălucind. Apoi, cu o mişcare a mâinii, îl şterse.

Exact în clipa aceea, soarele făcu un salt şi-mi pieri din câmpul vizual, ascunzându-se în spatele cadrului ferestrei. Se

mişcase brusc – la fel ca limba unui ceas care sare de pe poziţia unui minut pe cea imediat următoare.

Odată cu acest şoc, inima mi-a tresărit. Nu făcuse altceva decât să mă fascineze cu acele mişcări ale mâinilor! Să mă hipnotizeze. Să mă facă să-mi visez imaginea despre covor proiectată în aer. Era doar o scamatorie de bâlci. Mintea mea era atât de vulnerabilă, încă.

În fond, nu dovedise *nimic* special. Nimic!

— Atunci când dervişii dansează în transa lor, spuse ea voioasă, cât de mult timp trece pentru ei? Oare ei nu dansează tot pentru a opri timpul? Eu pot ţese o formă ce-mi va opri timpul personal preţ de o zi întreagă. Pentru *tine,* pot opri timpul vreme de câteva minute. Mintea îşi ţese o crisalidă pentru sine. În interiorul căreia se poate învăţa. Despre nodul făcut în neant.

Nu ştiu ce văzuse Feng. Dar mă rugă:

— Vino să vezi. Un bărbat, o femeie. Doi Experţi vor ieşi la lumină astăzi. Unul din lut, celălalt din lichid.

Am plecat împleticindu-mă, împreună cu el şi cu Fatumeh.

O mulţime de copii şi de tineri ne înconjura şi ne urma, ţopăind şi bătând cu degetele în tobe şi cinele şi suflând în trompete făcute din oase – oase umane? Feng spuse că era în cinstea ieşirii Experţilor. De bună seamă! îmi era foarte clar că a fi înecat într-un cristal plin cu lichid sau a fi copt într-o statuie de lut erau *ritualuri de iniţiere* – pentru a. Ilustra puterile căpătate. O modalitate de a alege şi perpetua o clasă conducătoare secretă, ce părea că s-a decis acum că s-ar putea descurca la conducere şi fără pătura de oameni obişnuiţi. Ceea ce, desigur, era modalitatea cea mai sigură şi cea mai nebunească de a păstra puterea pentru totdeauna! Cu ce plăcere s-ar fi aruncat Maimouna într-o astfel de rutină! Muntelui Ga Dan îmi părea în continuare a fi un oraş ireal, atunci când m-am târât printre clădirile mănăstirii, care la rândul lor pluteau şi se legănau asemenea unor construcţii din vis; dar am observat un turn fără ferestre, pe care se afla un echipament impresionant de antene de tot felul, care ar fi putut indica locul real unde vreun puşti anume cânta muzica împreunării pentru a fi transmisă la Lhasa.

Numai că... fusese cu *adevărat* Prisma de sticlă o experienţă falsă? Un soi de mister inventat? Atât şi numai atât?

Nu! Nu era adevărat. Văzusem Marele Nimic, Marele Întuneric

de la rădăcina Luminii şi a Existenţei. Fusese o viziune adevărată, o viziune a groazei.

Da! Totul era o minciună. Fusesem pur şi simplu orbită, avusesem o criză, aşa cum păţeşte un epileptic în faţa unor lumini care se aprind şi se stâng. Și oricum, de aici nu se putea scoate nimic. Nicio intensificare a vieţii. Niciun pic de umanism.

— Intermixajul Asuran, spunea Fatumeh, este o şcoală foarte bună pentru copiii mici, în a renunţa la sine şi a câştiga accesul spre un eu nou şi mult mai mare…

— Dar nu se zboară spre Asura de la *Lhasa!*

Îmi arătă antenele uriaşe de pe clădiri.

— Suntem în contact tot timpul cu Miami şi cu cei din Kazakhstan. Noi putem zbura oriunde, de oriunde. Vezi tu, toate cele trei lumi extraterestre sunt nişte jocuri foarte importante, jocuri educative, folosite şi ca moderatori genetici. Asura predă despre stările mentale superioare şi inferioare. Yidag pregăteşte schimbările „pubertăţii” mentale – starea de crisalidă – şi netezeşte terenul pentru maşinile învăţătoare, aşa cum este de pildă Prisma. Trebuie să avem acces către toate. Bineînţeles, Experţii Superiori sunt extrem de ocupaţi pentru a proiecta noi lumi extraterestre, care să încorporeze noi orizonturi interioare şi noi tehnici… Iar copiii noştri sunt foarte amuzaţi de faptul că cei de-afară iau drept realitate jocurile mentale…

— Cred şi eu!

Cea mai joasă dintre clădirile vechii mănăstiri era o stație terminală pentru un trenuleţ cu cremalieră. O singură linie cobora abrupt, pierzându-se în pădure. Ne-am urcat într-un vagon (construit înăuntru ca un şir de trepte) şi am pornit în josul pantei. Spre sud, am zărit licărul unui loc de sticlă, panourile de energie solară ale comunităţi Ga Dan. Copaci tremurau în faţa acelor panouri şi eu am lăsat privirea în jos, la podeaua de lemn, pentru a-mi păstra mintea şi vederea limpede.

— De ce-i puneţi pe unii dintre Experţi în cercuri şi pe alţii în sticle? am întrebat eu, încet.

Fatumeh îmi răspunse:

— Este pur şi simplu o problemă de alegere a crisalidei care pare mai potrivită. Aşa cum ţi-am spus, monitorizăm biocâmpul şi urmărim felul în care fiecare copil se descurcă cu maşinile…

M-am simţit dintr-o dată rău.

— …sticla Yidag este un pic mai atrasă şi mai legată de lumea exterioară, chiar şi numai pentru faptul că lasă să pătrundă lumina în ea. Imersiunea completă în lichid estompează, desigur, orice „privelişte”. Nu există decât o *strălucire* curată, care apare odată cu dimineaţa şi scade odată cu crepusculul, ca o undă sinusoidală foarte lungă – într-o mişcare armonică simplă a luminii. Chiar şi aşa, e totuşi o experienţă ce implică o întrerupere destul de severă. Cercurile de lut, în schimb, reduc informaţiile din lumea exterioară la zero. Ele îl înfăşoară pe copil cu tărie în jurul propriei lui minţi. Întreruperea e atât de completă, încât poate fi comparată cu cea suferită de un astronaut care-ar pluti într-un vid unde nu există nicio stea. El nu se va afla decât în faţa propriei lui minţi.

— Şi simţi ceva anume? Căldură? Presiune? Cercurile trebuie să fie mult mai dureroase decât plutitul într-o sticlă. Kushog a fost *torturat.*

— Nu, există haine de protecţie. Haine izolatoare. Care protejează de căldură şi de presiune. În stadiul iniţial, până ce transa devine suficient de adâncă, elimină de fapt toate senzaţiile. Vei vedea, sunt îmbibate pe interior cu un gel anestezic. Asta pentru început. Mai târziu, gelul se usucă singur.

— Kushog…

— …nu era pregătit pentru experienţă. Imaginaţia lui a luat-o razna.

— Atunci de ce-aţi făcut-o cu el?

— Ar fi putut fi pregătit. Cu obsesia lui despre *chöd…* Ar fi fost frumos să putem recruta oameni direct din Umanitatea Veche. Ar fi dat, dacă vrei mai multă continuitate…

— Şi o vinovăţie mai mică!

— Nu. Nu este vorba de niciun fel de vinovăţie. Câtuşi de puţin.

Am părăsit trenuleţul într-un mic luminiş, acolo unde mai multe cărări din pădure duceau, toate, către o lespede antică, sculptată, înaltă de câţiva metri. Cea mai mare parte a lespezii fusese zgâriată şi răzuită într-un fel de neînţeles, dar faptul acesta nu părea a fi de dată recentă.

— Ţăranii din vremurile străvechi scrijeleau aici cuvinte, îmi explică Feng. Credeau că sunt vrăjite şi cu praful obţinut, fierbeau leacuri.

Fatumeh se încruntă în fața naivităţii umane.

— Leacuri fără rost!

După părerea mea, şi ea şi Feng aparţineau tot unei lumi pline de superstiţii sălbatice. Care era, ce-i drept, într-o versiune mai înaltă: cu mai multă tehnică, cu mai multă putere. Raţiunea şi umanismul fuseseră azvârlite de o conspiraţie monstruoasă, care – printr-un mijloc oarecare – preluase controlul lumii, în mijlocul unor tulburări ce eliminaseră civilizaţia tehnologică raţională anterioară, pe care noi eram învăţaţi acum s-o dispreţuim. Oare de cât timp se infiltrau în lume aceşti adoratori ai Omului Viitor, până când şi-au atins scopurile? De secole? Probabil că nu voi şti niciodată faptele istorice reale. Istoria fusese denaturată cu iscusinţă, sau pur şi simplu, ştearsă. Tot ce puteam face era să țin ochii deschişi şi să învăţ cât mai mult în această fortăreaţă a lor… Undeva, cumva, măcar o parte a adevărului mai putea fi recâştigată. Mai era încă suficient de mult timp, dacă planul de distrugere a Umanităţii se întindea pe mai multe secole, şi dacă oamenii lor, de teapa lui Feng, încă se mai simţeau nesiguri şi înspăimântaţi de cuibul de viespi al oamenilor obişnuiţi din toată lumea.

Am mers printr-o poiană şi am ajuns la un cristal auriu, mare, în care era suspendată o fată goală. Ne-am aşezat cu toţii pe vine, în cerc, şi-am aşteptat. Au trecut câteva minute. Apoi alte câteva. Toată lumea tăcea acum.

— Curând, şopti Fatumeh, aranjându-şi coada în jurul mijlocului. Se va întâmpla curând.

Am privit preţ de mai multe minute, în timp ce lumina soarelui scălda cristalul şi insectele bâzâiau gălăgios în jurul lui.

— De unde ştii? m-am forţat eu să întreb. Există vreun releu de timp, sau ceva asemănător?

— Nu, nu este niciun dispozitiv mecanic. Dar poţi să-ţi dai seama judecând după înălţimea la care pluteşte. Ah. Vezi?

O dâră subţire de bule aurii s-a desprins de pe buzele fetei. Imediat ea s-a ridicat în sus, până ce capul nu i s-a mai văzui, ascuns de dopul metalic al cristalului, care acum începuse să se rotească încet. Vreo zece tineri s-au repezit pentru a forma o piramidă umană lângă cristal, în timp ce dopul se desfăcu şi rămase atârnat de un fir. Apăru capul fetei, clipind din ochi. Şi-a tras în sus umerii şi braţele, şi picături de fluid s-au rostogolit de pe pielea ei, înapoi în vas, de parcă înăuntru n-ar fi fost decât o singură bucată de substanţă care se putea întinde la nesfârşit,

dar nu se putea rupe niciodată. Această loialitate deosebită a moleculelor era motivul existenţei acelei membrane pe care-am crezut c-o văd ca pe o protecţie a corpului fetei. Îşi trecu picioarele peste buza sticlei şi rămase acolo, făcând câteva mişcări din trup şi respirând adânc. Apoi lovi cu piciorul spinările ce formau piramida umană, care căzu la pământ, în jurul ei. A rămas acolo, radioasă.

— Cât timp a stat în acea…

— …Poli-apă, adăugă Feng.

— Tăceţi. Ascultaţi, spuse Fatumeh.

Fata a vorbit cu fiecare persoană din luminiş, dar în niciuna dintre limbile pe care le cunoşteam eu. Silabele se adunau în stropi care deveneau propoziţii, care la rândul lor erau stropi, ce formau alţi stropi mai mari, Mulţi-într-Unul. Era un limbaj al curgerii ca într-o vâltoare, un limbaj de încercuire, de învăluire. Era un limbaj care curgea aşa cum se varsă mercurul, sărind, sfărâmând, strângând – absorbind, în stropi de lichid strălucitor ce se unesc şi devin, în cele din urmă, unul singur, dar care – dacă ar fi mânuit cu neglijenţă – s-ar putea desface într-o mie de particule şi să dispară. În felul acesta îmi suna mie. Era un fetiş învăţat pe dinafară. Era un ritual magic, aşa cum poate că folosiseră Vechii Magicieni pentru a aduce Zeii Furtunii sau Zeii Soarelui, Zeii Vânătorii, Zeii Puterii. O succesiune criptică de silabe fără sens, care-o făceau să pară mai primitivă, şi nu o formă superioară a fiinţei umane!

— A stat în vas timp de douăzeci de zile, remarcă Fatumeh, atunci când fata terminase de recitat şi părăsise poiana, condusă numai de unul dintre adulţi. Mintea ei a compus acest… hm, i-am putea spune cântec de slavă, cât timp a fost aici, înăuntru. Are un creier cu o capacitate de coordonare mult mai mare. Modul ei de a vorbi ilustrează acest fapt. Vezi tu, în timpul fazei de crisalidă în creier au loc schimbări fizice importante. Topologia gândurilor creşte în complexitate, devine mai analitică în sine. Noi avem cu toţii o programare din naştere pentru a învăţa limba umană. Dar acest canal al limbajului este foarte îngust – deşi există în fiecare limbă un număr vast de sunete simple, neutilizate, care l-ar putea lărgi. De exemplu, tot vocabularul englez s-ar putea reduce numai la cuvinte dintr-o singură silabă, fără a-l *păgubi* astfel în niciun chip de subtilitatea sa – pentru că sunt *atât de multe* combinaţii nefolosite! Faza de

crisalidă duce programul vorbirii cu un pas mai departe, generând un potenţial mult mai bogat, structuri mult mai dense – folosind structuri lingvistice ale unei forme vechi, simple, larvare. Desigur că a existat o perioadă de învăţare pe feed-back de la Experţii evoluaţi, înainte de a intra în crisalidă. Acum ea va trebui să-şi rafineze noul limbaj în mijlocul lor. Ceea ce noi inventăm – şi *folosim,* mulţumită „recuplării” de tip crisalidă – sunt limbaje de nivel înalt, care se pot exprima într-un mod mai vast şi mai concis. Care reuşesc acum să descrie înfăţişarea unui chip – sau, să spunem, activitatea de a înota – fără să le denumească prin nişte termeni grosolani.

Se mai poate târî un fluture, după ce a încetat să mai fie omidă? Da, dacă el vrea s-o facă. Tot aşa cum înţelegeţi! Numai că în felul ăsta eu mă târăsc totuşi. Mi-am strâns aripile pentru voi. Ea este un Expert Inferior, la fel ca şi mine. Iar Experţii Superiori... nu-şi pot strânge aripile şi să devină din nou pre-umani atât de uşor. Concepţia lor asupra mediului este atât de diferită – întregul lor *umwelt,* mediul perceput de ei, este diferit. Ei reprezintă saltul crisalidic complet. Fata şi cu mine suntem doar nişte salturi parţiale, calea de mijloc dintre vechi şi nou – sau dacă-ţi face plăcere, omizi cu aripi. În fond, sperăm să ajungem la nivelul lor înainte de sfârşitul vieţilor noastre. Omul Viitorului îndepărtat – opus Omului Viitor – ar putea avea mai multe stadii de crisalidă decât ne închipuim acum!

Vocea i se ridicase ca într-un imn de mulţumire, un cântec de triumf.

— Incluzând, poate, şi o eventuală renunţare la trup pentru o stare psi-plasmatică liberă, un biocâmp eliberat, fără trup, capabil să-şi ia energia de la soare sau poate chiar din structura spaţiului, în nişte modalităţi pe care nici măcar nu le putem visa, ajungând în felul ăsta la stele! într-o bună zi, vom fi îngeri. Nu-i vorba de mine însămi, ci de copiii copiilor mei, peste o sută degeneraţii de-acum încolo. Deşi, în Timpul Absolut, am trăit deja alături de ei. Eu nu sunt pierdută; nimeni, în afara Umanităţii Vechi, nu este pierdut!

Apoi, am putea să nu murim niciodată, decât la propria noastră dorinţă. Poate că ne-am putea încarna în mod temporar în alte animale din lumea asta, sau din altele, chiar şi în copaci, în orice este viu – şi să *fim* un tigru, sau un cactus saguaro gigant din deşert, sau o balenă în mare, sau chiar un cărăbuş ori

un melc. Aceste reîncarnări nu ar fi decât simple jocuri. Departe, în spaţiu, atunci când vom reuşi cu adevărat să înţelegem universul, vom întâlni alte minţi care ne vor fi egale sau superioare şi vom învăţa alături de ele, sau poate vom învăţa de unii singuri, ce înseamnă să devii Dumnezeu şi să creezi universul care ne-a creat pe noi! Genomul va trebui să se refacă pe sine timp de generaţii, înainte de a se întâmpla toate astea. Lată deci munca ce va trebui înfăptuită de acum înainte.

Se calmă. Am părăsit poiana cristalului de aur, împreună cu cei care mai rămăseseră să sărbătorească şi am pornit să ne plimbăm prin pădure, către faleza aceea, umedă şi artificială, a satului Oamenilor-de-lut.

Douăzeci Şi Doi

Faptul că trebuia să merg pe acel bulevard al statuilor, ştiind acum că unele dintre ele aveau fiinţe umane legate înăuntru, mă făcea să mă cutremur de scârbă. Cel puţin fata care plutea în lichidul auriu arăta o faţă liniştită, calmă. Era faţeta acceptabilă a acestui cult străin, inuman. Dar a coace carne umană în lut pentru a realiza o nimfă, o crisalidă mentală, era un lucru revoltător şi m-am înfiorat la contactul cu oricare din aceste obiecte îngrozitoare. Am încercat să le evit atingerea – atât cât se putea – prin acea clisă groasă pe care alunecai la tot pasul, nimerind într-altul atunci când voiai să-l ocoleşti pe unui!

Balonul era ancorat la sol, formând un soi de acoperiş lung şi cenuşiu. Strălucirea soarelui nu-mi mai juca feste şi am putut vedea cât de urât, de prostesc, de umed şi de greşit era totul. Acesta era locul final, locul unde copiii erau aduşi pentru a smulge aripile gâzelor.

Cam pe la jumătatea aleii, mulţimea se adunase în jurul uneia dintre statui. Cei mai mulţi erau „Copii-de-lut”, ale căror haine atârnau grele în jos, cu glugile trase peste cap, având nişte deschizături roşii, prin care se putea privi.

Cercurile nici nu prea erau cercuri. Şira spinării umane nu ar fi putut suporta un astfel de tratament. Aduceau mai mult cu nişte triunghiuri curbe, în care trunchiul – aşezat în poziţie fetală – forma o ipotenuză arcuită. În piaţa satului, nişte coşuri de trestie de aceeaşi formă – pe care Kushog nu le observase în timpul

delirului lui, dacă nu cumva imaginea lor fusese ştearsă în vreun fel oarecare pentru el – aşteptau să fie folosite drept cadre pentru viitoarele statui, ca nişte forme de banană menite să ţină strâns corpul.

O siluetă îmbrăcată în negru se zări pentru puţin timp la capătul scării nacelei balonului. Imediat după ce el sau ea intră acolo, sus, satul a fost inundat de o lumină albastră, crudă şi excesivă, de parcă toată partea de jos a balonului era luminată de nişte lămpi extrem de puternice şi totuşi difuze. Lămpile s-au stins apoi, lăsând aleile pradă imaginilor fantomatice ale unor statui de lut, ca nişte spirite bântuitoare.

Încă o mistificare – lumină strălucitoare pentru a te orbi în timpul zilei!

Lutul de pe vârful uneia din statuile „noastre” începu să crape. Apoi se sparse în bucăţele murdare de lut ars şi trestie ruptă; apăru o mână uscată, cu pielea neagră, care-şi făcu loc afară, apoi o a doua mână. Mâini mumificate. Mâini cu carne arsă şi uscată. Groaza unui corp mumificat de viu, care trăieşte încă în această stare.

Mâinile se împreunară ca la înot şi forţară cadrul şi lutul să se sfărâme de tot. Apăru un cap fără trăsături, apoi un trup zbârcit.

Totuşi, pielea cea neagră începuse deja să se cojească şi să cadă de la sine. Era unul dintre costumele urâte de os uscat, gata să năpârlească, pe care le purtau în asemenea ocazii. Unul dintre acele costume anihilatoare de senzaţii, ce se usucă încet-încet şi-apoi crapă, bănuiam că datorită căldurii corpului, dacă ce mai întâi fusese ars în foc, şi care datorită strânsorii sale, îşi poate trezi victima din transa ei adâncă…

Sub acest costum se afla un tânăr viu şi nevătămat – cu pielea foarte albă. Fesele i se bâţâiau libere. Piciorul lui lovi în rămăşiţele costumului şi ale lutului, în timp ce cobora pe pământ singur, fără să-l ajute nimeni; oricum, era o distanţă mult mai mică decât până la vârful cristalului. Îndepărtă ultima bucată de ţesătură neagră de pe ochii şi gura sa; apoi vorbi…

Încă un idol!

— Şi corpul lui vorbeşte, în legătură cu mintea, şopti Fatumeh. Priveşte-l!

Pe măsură ce vorbea, tânărul începu să oscileze. Dând dovadă de o concentrare imensă, îşi lăsă capul în jos, îşi îndoi mâinile şi picioarele şi începu să mişte din degete – şi toate

aceste mişcări îşi aveau fiecare ritmul său propriu, contradictoriu, de parcă tânărul încerca să sugereze noi discuţii ale spaţiului tridimensional, dorind să indice cu propriul lui corp dimensiuni diferite, aflate unele faţă de altele tot în unghiuri drepte; fiecare din ele având o frecvenţă proprie, şi totuşi, existând în spaţiul imediat, de aici. Părea… distorsionat, dezbinat. Totuşi, continua să danseze şi să vorbească prin mesajul corpului său – mesaj pe care părea că-l trimite direct muşchilor mei, iar aceştia, la rândul lor, îl trimiteau mai departe, minţii de sub conştiinţa mea trează, fără ca eu să *ştiu* conţinutul a ceea ce spunea – lumea însăşi începu să se distorsioneze, să se fragmenteze. M-am simţit, la rândul meu, atrasă fără putinţă de scăpare în dansul lui nebunesc, multidimensional.

— Un Expert Superior, murmură Fatumeh. Va ajunge departe!

Ar fi trebuit să spună mai curând că e vorba de un maestru în hipnoză! M-am simţit ca şi cum aş fi zburat spre Intermixajul Crepusculului pe Asura; ca şi cum aş fi făcut într-adevăr pasărea să zboare din copac – şi Klimt mă ameninţa cu urmările grave care vor veni. Ceea ce s-a întâmplat este greu de povestit – greu pentru acea „eu” etichetată Lila Makindi – pentru că m-am separat în mai multe eu-uri şi astfel am zburat. Dar pentru un timp nu am avut un anume eu ca atare. Acum îmi amintesc, dar nu-i acelaşi lucru cu experienţa în sine. Eram o sută de personalităţi separate, o sută de stări mentale deosebite, care doar conspirau, gândind că au o identitate împreună. Îmi amintesc, dar asta nu ţine loc de experienţă – nu mai mult decât felul în care termenul „a înota” explică mişcările complexe şi interconectate ale corpului aflat în apă. Am experimentat *dezintegrarea* fantomei „eu” numită *Lila,* şi aducerea ei în sfere de coexistenţă separate, care se aflau sub „câmpul Eu-ului”…

Eram: un Creier Care Visează… un spectru de fantasme referitoare la amintirea lumii, privindu-le cu un ochi intern, care nu are conştiinţa timpului, şi de-abia ştie cum să focalizeze imaginea. Orice efort de focalizare îl făcea să alunece, aşa cum un glob ocular nefixat şi liber alunecă sub presiunea unui deget, pentru a se refocaliza la fel de nedefinit pe un alt punct, aiurea. Dacă aş fi putut trezi acest ochi din visul său nesfârşit, alunecător, aş fi putut face un nod în acest haos de fantasme. Fiecare nod pe care-l făceam era numai o buclă, ce se desfăcea chiar în momentul în care-o legam. Dar eu nu eram decât un

Creier Care Visează.

Eram: un Creier Care Lucrează. Care întoarce capul, ridică piciorul şi apoi îl pune jos, mişcă degetele mâinii şi deschide gura să vorbească: un Creier care face plămânii să se înfoaie, inima să bată, ochii să se rotească, se rotească, care tresare în faţa focului şi adună urină în băşica udului. Totuşi, Creierul Care Lucrează era numai cel care *acţiona* toate astea, numai un automat. Nu-l putea ajuta pe Creierul Care Visează să facă acel nod simplu.

Eram: un Creier Care Caută şi Percepe. Dar chiar şi această stare s-a scindat într-un Creier Care Percepe, şi un altul, separat, un Creier Care Caută, niciunul dintre ei neştiind de existenţa celuilalt. Percepeam un haos de lumini şi culori care nu aveau nici lungime, nici adâncime şi nici lăţime – o pată învolburată, fără înţeles, fără dimensiuni. Nu avea niciun sens. Am căutat – printre tot felul de forme şi modele care se potrivesc în lume, pentru a-i da o formă şi a-i construi astfel un sens – dar nu exista nimic care să li se potrivească, nu exista nicio legătură cu Creierul Care Percepe, chiar dacă, într-un anume fel, eu percepeam şi căutam aceeaşi scenă (acolo unde membrele unui mic dictator se dezarticulau în mod ritmic, într-o ceată de dansuri intime şi diferite)…

Eram: un Creier Care-Şi Aminteşte; un Creier Care Înregistrează. Mi-am amintit şi *am trăit din nou* episodul meu de dragoste cu Rajit, de pe plaja insulei Sinda. Părul îi atârna într-o claie neagră şi plină de apă; gura îmi era dulce şi îmbătată de sărutările lui, cu miros de vin de palmier. Creierul meu Care Măsoară Timpul şi Stabileşte Spaţiul se îndepărtă de strălucirea vie a unei astfel de amintiri absolute – pentru că el, Creierul Care-Şi Aminteşte, este supus aceleiaşi staze temporale precum Creierul Care Visează; singura diferenţă este că se ocupă mai mult de Ceea Ce A Fost, decât cu Ceea Ce Ar Putea Fi. Cu evenimente, nu cu permutări.

Undeva între aceste creiere, între vis şi amintire, trebuie să fie un Creier Care Vrea; un creier care transformă toate posibilităţile lumii într-un singur set de evenimente, într-o singură realitate; un creier care înnoadă probabilul peste real… Dar nu l-am putut găsi! Pentru că nu mai exista un „eu” care să-l găsească! Ideea de „eu” nu mai era decât o conspiraţie, o iluzie. Existau toate posibilităţile. Totul – şi nimic. Şi astfel,

stările mele mentale zburau, desfăcându-se în alte stări, din ce în ce mai mici: într-un cub, apoi într-o linie, apoi într-un punct, fiecare dintre ele de-a lungul axei sale personale, de vis, de muncă, de percepţie, de formare şi căutare, de amintire – aşa cum dansatorul îşi mişca fiecare mână într-un mod separat, în timpul dansului său, fiecare deget de la fiecare mână, şi fiecare falangă de la fiecare deget, transformat într-un fel de semafor uriaş, extrem de atent, care vorbea direct, comunica cu acest stol de minţi slobode. Cutia craniană şi scheletul erau singurele lucruri asupra cărora ei căzuseră de acord că sunt ale „eu-ului” meu.

Şi dacă aşa stăteau lucrurile pentru mine, atunci într-adevăr nu exista nicio fiinţă umană – deocamdată! Şi câtă scârbă am resimţit după aceea în faţa acestei non-existenţe a mea, a întregii omeniri! Dar când se întâmplau toate astea, nu exista niciun „eu” care să dorească să-i fie scârbă…

În cele din urmă, lumea s-a reîntors; la fel şi „eu”. Tânărul gol, care-şi terminase dansul, era călăuzit în afara satului de lut – alb ca un vierme ieşit dintr-un trup uman, alb ca excrementele unui câine bolnav.

— Lila, acolo ai *ştiut,* insistă Feng.

— N-am ştiut nimic, am mormăit. Hipnotism… halucinaţii… ce ştiu eu? Doar că am fost manipulată. Fiecare fiinţă umană este manipulată. Dar a fi uman, înseamnă o exista pentru fiinţele umane. Faptul de a trăi în lumea asta este minunat în sine. Faptul de a iubi. De a simţi gustul vinului de palmier pe buze. De a înota. De a munci, de a cultiva plante pentru hrană…

— A fi uman înseamnă pentru tine, oftă Fatumeh, o stare de hipnoză. „A trăi pur şi simplu” înseamnă doar atât! Nu te-ai putut regăsi dincolo, nu-i așa? Pentru că acolo nu exista niciun „eu” coerent pe care să-l regăseşti. Tu nu eşti decât un evantai de stări mentale diferite, legate împreună într-un atom mare, aşa cum sunt legaţi electronii pe orbitele lor, ciocnindu-se unul de altul şi excluzându-se reciproc!

— Bardo înseamnă… genocidul bărbatului, al femeii, al fiinţei umane. Omul vostru Viitor nu va exista niciodată. Întotdeauna va fi ceva *dincolo* de el, şi ceva dincolo de acel „dincolo” şi aşa mai departe. Un câine nu-şi prinde niciodată coada după care fuge. Greşiţi, greşiţi imens.

Am luat din statuia ruptă un bulgăre de lut cleios şi l-am

aruncat în sus, către balon. Zborul a fost scurt şi bulgărele a căzut repede înapoi. A căzut undeva, aiurea.

— Este o crimă faptul că un om mult mai conştient apare din Umanitatea Veche? Deci fluturele ucide omida? întrebă Fatumeh, batjocoritoare.

Am făcut un alt bulgăre, în care-am îndesat bucăţi de trestie ruptă, ca nişte ace şi l-am aruncat spre Feng şi spre Fatumeh, gravida. Cel puţin eram în stare să doresc acest atac mititel – să-l doresc după propria mea voinţă!

Nu am atins-o pe Fatumeh; poate că l-am atins totuşi pe Feng. Pentru că ea şi-a fluturat mâinile prin aer în faţa mea; iar timpul s-a înţepenit pentru o clipă, până când ea se dădu deoparte. Era un bun expert în hipnoză. Iar eu eram de trei ori vulnerabilă – mai întâi din cauza capcanei din Prisma de lumină; apoi din cauza şmecheriei ţesute de covorul pe care-l avea Fatumeh; şi acum din cauza dansului mental al băiatului, care m-a făcut să mă îndoiesc dacă eu mai eram „eu”, o persoană anume. Nu eram decât un subiect aflat sub controlul ei. O păpuşă. Un automat.

Fatumeh ridică din umeri, compătimitoare.

— Oricine poate fi hipnotizat, am ţipat.

— Nu. Experţii nu pot fi. Decât dacă doresc. Numai oamenii obişnuiţi se hipnotizează pe sine aproape tot timpul. Ăsta-i adevărul. Mai mult sau mai puţin evident. Omul Vechi al tău este încă o creatură pre-conştientă, cu luciri scurte de conştiinţă adevărată, care mor aproape imediat ce-au răsărit. El doarme. Visul vieţii întregi este ispititor, atractiv. Omul Vechi poate deveni foarte Furios în visele sale. Aşa ca tine, acum. Loveşte cu putere, pentru că ţi s-a arătat ceva important astăzi – ai fost doar puţin trezită – nu păcălită.

— Eu nu te învinuiesc pentru reacţiile tale violente, Lila, spuse Feng, ducându-şi o mână la obraz, poate pentru a ascunde rana pe care i-o făcusem eu – sau poate nu, pentru că n-am văzut niciun pic de sânge. Vei avea timp de gândire o săptămână. După aceea, va trebui să te hotărăşti. Este suficient timp. Noi avem nevoie de administratori. De mediatori entuziaşti. Şi vom şti sigur dacă spui adevărul, atunci când vei spune da. Aşa cum sper sincer că vei face. Ştii, eşti o persoană destul de transparentă. Iar noi *cunoaştem* oamenii.

Aşa să fi fost oare eu? Şi ce-a vrut Feng să spună prin „noi”?

Grandoare prin contaminare de la alţii!

— Oricum, un test Backster simplu ne poate spune dacă da-ul tău este adevărat sau nu. Orice plantă a cărei reacţie este evidenţiată de un galvanometru e bună pentru noi.

— Altminteri, spuse Fatumeh, îţi dai seama că nu mai poate exista decât o singură alternativă pentru tine? Un singur loc unde-ai mai putea merge?

Mi-am amintit de o găină roşie care păşea pe urma lăsată de un cauciuc de maşină în satul Bagamoyo, hipnotizată de acea linie dreaptă. Şi a tot mers, până ce un câine s-a repezit, lătrând furios, ca s-o smulgă din transa ei…

— Oare un câine nu există şi el pe de-a-ntregul? O găină nu există şi ea pe de-a-ntregul? m-am apărat eu. Chiar e nevoie să scăpăm de toţi câinii şi de toate găinile numai pentru că ei trăiesc într-un vis?

Douăzeci Şi Trei

Şi am avut o săptămână de gândire, în Potala, de una singură. Un mongol sau tătar aspru m-a condus înapoi la Palat, numai pe mine. Uşa nu mi-a fost încuiată; dar un alt gardian răbdător, necomunicativ, stătea pe coridor, în faţa ei.

Poate că nişte „Experţi” străini, din spaţiul cosmic, influenţaseră cu adevărat mintea umană. Undeva, trebuiau să existe alte fiinţe cu o gândire avansată. Sau poate că minciunile Bardo erau, într-un sens ciudat, distorsionat, *adevărul,* care avea să fie descoperit întâmplător de acei Experţi „fără trup” ce vor părăsi Pământul într-o bună zi? Poate că Bardo era chiar un experiment extraterestru asupra *Umanităţii,* executat într-un mod atât de subtil şi pe o perioadă atât de îndelungată, încât nici Bardo nu-şi dădea seama de el! Executat de nişte inteligenţe atât de avansate, încât ar fi trebuit să le numim „dumnezei”!

Poate cineva să se certe cu Dumnezeu? Poate cineva să se lupte împotriva voinţei Lui?

Asemeni acelei găini din Bagamoyo, am urmat pierdută în gânduri această urmă, pe urmă o alta; şi, de fiecare dată, am fost zguduită şi trezită de un lătrat din interiorul meu: *furia.*

Yungi fusese încredinţată în mod permanent creşei. Nu mi-a

păsat. Ea nu era a mea… Pe urmă, Bardo reuşise să înveţe lumea să-şi ţină în frâu eu-ul personal! Totul era pentru binele societăţii umane, spuneau ei. Şi asta pentru că nu credeau că masele de oameni mai au vreun „eu” personal, care să-i deranjeze în vreun chip oarecare!

Din nou furia. Furia faţă de ei.

Bibi Mwezi îşi turnase apă clocotită peste braţ, pentru a se exprima pe *sine*! maimouna băuse un păianjen murat.

Era o prostie să crezi că nişte „zei străini” ne conduceau. Credinţa în Dincolo fusese tot timpul o scuză valabilă pentru a distruge lumea asta cu sufletul împăcat. Acum era numai o credinţă diferită – într-un Dincolo diferit. Ceea ce i-a permis lui Bardo să afirme, tot cu sufletul împăcat: Omul este Trecutul.

În tot acest timp, Feng m-a lăsat singură.

În cea de-a şasea zi, am cerut s-o văd pe Yungi. A trebuit să-mi părăsesc camera. A trebuit să devin la fel ca unul dintre cercurile lor de lut, legată în jurul meu, coaptă pentru a fi transformată în ceva ce eu am refuzat să fiu. Zidurile de piatră erau oglinzi, care mă aruncau înapoi în mine însămi. Până când am renunţat la furia mea. Până când am devenit supusă. *Am crezul.*

Deodată, am descoperit că doream s-o văd pe Yungi. În acelaşi timp, mi-era şi teamă. Oare doream s-o văd numai pentru a mi se face scârbă în faţa ei? Iar dacă nu dădeam înapoi, ci o iubeam şi credeam în ea şi în viitorul ei, atunci trebuia să ştiu, fără drept de apel. Că avea să vină o zi în care o fată de culoarea cafelei cu lapte va pătrunde într-o sticlă aurită Yidag, unde se va legăna timp de zile întregi până ce, în cele din urmă, se va ridica la suprafaţă, având pe buze un cântec de slavă, pe care eu nu-l voi putea decât auzi, nu şi înţelege – ca un fluture cu nişte aripi invizibile pentru mine. Puteam eu să iubesc acea fiinţă stranie, modificată, care la rându-i nu putea să simtă faţă de mine decât o compasiune scârbită?

Pentru a şti, trebuia s-o văd. Numai ea însăşi putea să-mi spună ce şi cum. Aşa simţeam în mine.

Am deschis uşa, i-am spus omului Dobdob de afară numele lui Feng şi i-am arătat telefonul agăţat de perete. A format un număr şi mi-a întins receptorul.

— Feng? Tu eşti? Trebuie s-o văd pe Yungi. Numai ea mă poate hotărî, ea poate lua o decizie în locul meu. Este o parte

din mine, care se află încă în afara mea. O parte pe care încă n-o pot atinge. Mă înţelegi?

— Sigur că da. Dă-mi-l pe omul Dobdob, să vorbesc cu el la telefon. Îi voi spune să te ducă acolo.

După ce gardianul Dobdob puse telefonul în furcă, îmi arătă prin gesturi coridorul în direcţia creşei.

Se înserase de curând. O seară luminoasă de iulie Când am ajuns la creşă, soarele mai strălucea şters prin ferestre, luminând mandala de pe pereţi. Camera murmura cu acel zumzet al muzicii prin căşti, ca un roi de albine. Cei mai mulţi dintre copii adormiseră. Deasupra unora dintre pătuţurile lor se aflau nişte poliedre mari şi mobile din plastic sau din sticlă, care se roteau încet, iar în interior se mişcau, odată cu rotirea lor, diferite forme: jucării caleidoscopice. Dobdob-ul salută Moaşa Desculţă care-l întâmpinase de la uşă, sporovăind încetişor.

Am găsit-o pe Yungi dormind, cu capul dat într-o parte, cu pleoapele ca nişte scoici de porţelan. Mânuţele îi erau strânse pe lângă cap, cu palmele pe jumătate deschise aproape de căştile care zumzăiau. Una dintre acele jucării mari trecu pe deasupra ei, lăsându-se să se vadă o faţă transparentă, apoi o alta, astfel încât Yungi ar fi putut să vadă schimbările strălucitoare şi repezi din interior, ori de câte ori era trează.

Îngenunchind lângă ea, am privit în sus, din unghiul său de vedere. Am văzut o serie de labirinturi iluzorii diferite şi în fiecare dintre ele alerga un mic dragon roşu. Rotaţia constantă a jucăriei crea impresia că micul dragon alerga într-o anume direcţie, căutându-şi un anume drum. În acelaşi timp, o mulţime de oglinzi mici, aranjate cu iscusinţă şi secţiuni de geamuri polarizate alterau aranjamentul aparent al labirintului în timp ce poliedrul se rotea, astfel încât imaginea dragonului trebuia de fiecare dată să gonească pe un alt drum. O iluzie alergând printre alte iluzii…

M-am ridicat şi am învârtit mai repede caleidoscopul. Yungi deschise ochii. Mânuţele ei se loviră de saltea, ca şi cum ar fi fost pe punctul să plângă. Pe obrazul pe care dormise se vedea un mic semn, o urmă din cauza patului. Am privit-o cum dispare încet. Ca urma uşoară a unei palme.

Soarele auriu lumina fiecare fir de praf din aer: gălbenuşul zilei, separat de albuş. Am învârtit labirintul mobil foarte repede şi Yungi scoase un damf. Puţină salivă semănând cu nişte lapte

bătut i se scurse dintr-unul din colţurile gurii. Mirosea slab, dar persistent. Ca şi cum n-ar fi fost spălată. Dac-aş fi atins numai cu un deget acest lapte, atunci mirosul mi-ar fi impregnat pentru totdeauna pielea.

M-am plecat din nou spre ea şi mirosul laptelui bătut deveni şi mai greţos; am privit odată cu Yungi cursele extrem de accelerate prin foarte multele labirinturi diferite.

Dragonul alerga de-a lungul traseului. Care devenea alt traseu. Pe care Dragonul alerga deja, din nou. şi traseul devenea alt traseu. Un fulger, o scânteie, un fulger. Labirinturile separate, alternative, se contopeau unele în altele – până ce ajungeau să se desfăşoare toate în acelaşi timp. Până ce toate opţiunile deveneau egale, şi Timpul era anihilat de năvălirea Spaţiilor externe, coexistente. Până ce Timpul devenea Spaţiu. Şi ceea ce fixa într-un tot aceste Spaţii multiple era acel miros greu, greţos, de lapte bătut…

Dragonul roşu fugea iarăşi pe parcursul lui, semănând cu o găină grăbită. Întotdeauna se repezea să urmărească aceeaşi găină. Iar pentru găina roşie, dragonul roşu era aceeaşi fiară – din puncte de vedere diferite!

Dragonul era o Fiară Stelară micuţă – Fiara Stelară din mintea lui Yungi, care creştea. Fiara care se va hrăni cu găinile Umanităţii, împrăştiindu-le penele în vânt – deşi fiara era tot timpul *acele* găini. Yungi mă privea pe *mine* gonind acolo, în sus şi în jos, la stânga sau la dreapta.

Laptele de pe buzele ei puţea a respiraţie de dragon. Copilul meu dragon! Unde putea fi inocenţa unui dragon?

Mai râgâi încă o dată şi salivă în timp ce privea printre gene, în interiorul atât de multor labirinturi care se învârteau şi care erau, toate, unul singur…

— Lila!

O voce familiară. Mieroasă şi vicleană. A Maimounei. M-am ridicat brusc.

— Ce facem aici? Ne drăgălim?

Râse uşor. Paznicul Dobdob privea scena suspicios, dar îngrijitoarea păru să-l liniştească. Probabil că Maimouna reuşise din plin să-i între femeii pe sub piele. Iar paznicul n-o opri să vină lângă mine şi să-mi vorbească.

— Ai dispărut de tot. Nu te-am mai văzut de secole. Ai mai zburat? Eu am mai făcut-o, desigur.

Zâmbi încrezătoare.
— Tocmai mi-am terminat cel de-al doilea zbor. Şi cred că voi mai zbura iarăşi peste câteva săptămâni.
— Da? Care e copilul tău?
Doudou? Ce contează! Cred că-i pe undeva, în capătul celălalt, dacă nu cumva l-au mutat între timp.
— Atunci de ce-l vizitezi, dacă nu-ţi pasă de el?
— Mai scot şi eu nasul din bârlog, dragă Lila. Mai adulmec terenul. Creez precedente. Caut să descopăr alte lucruri.
— Înţeleg, te furişezi. Spune-mi, mai ai celălalt cercel? Acela cu musculiţa.
Pe moment, păru speriată. Ştia că moaşa nu vorbeşte engleza, dar privi neliniştită spre Dobdob.
— Nu te speria, nici el nu înţelege…
Totuşi, mai existau microfoanele lui Feng, de care trebuia să ne ferim. Ar fi putut fi câteva ascunse în creşă…
Ochii lui Yungi se lipeau somnoroşi, acum, când jucăria rotitoare revenise la viteza ei normală.
Am murmurat:
— Rămas bun, fetiţă dragon. Şi dacă nu vei creşte mare cumva – dacă viaţa ta va fi scurtă – te rog să-ţi aminteşti că ai fost vie. Ceea ce înseamnă c-ai fost *întotdeauna* vie. Ai existat. Şi asta e mult mai bine decât să nu fi existat deloc. Şi nu se pierde niciodată nimic, nu-i aşa, fata mea – Fiară Stelară?
— Ce tot mormăi acolo?
— Vreau să mă îmbrăţişezi, Maimouna. Vreau să te văd de parcă m-ai iubit, într-adevăr, ca pe o soră.
S-a apropiat nehotărâtă de mine – dar se comporta ca şi cum aş fi avut un cuţit ascuns în mânecă.
— Îmbrăţişează-mă, am rugat-o.
Şi ea veni, linguşitoare, să mă iubească, prefăcându-se ca un copil care vrea să câştige un dar. M-a cuprins cu braţele. Am strâns-o şi eu, la rândul meu, şi i-am şoptit:
— Eşti gravidă, Maimouna. Cu adevărat! Au inversat păianjenul şi musculiţa încă de la Miami. Feng mi-a povestit. Iar tu ai băut drogul fertilităţii, în loc de celălalt. Am văzut cum oul tău s-a mişcat prin trompele Fallope, pentru a întâlni sperma lui Mular. Feng mi-a arătat toate astea pe un scaner, exact atunci când voi doi făceaţi dragoste şi zburaţi. Era chiar amuzat. Iar tu o să ai şi mai mulţi copii. Până când vei îmbătrâni şi te vor

trimite în Madagascar, da, da, acolo te vor trimite. Nu ştiai asta – dar mai este încă *un* amănunt…

Pe scurt, foarte pe scurt, am încercat să-i explic care sunt scopurile adevărate ale Bardo; să-i transmit puţin, puţin de tot, din ceea ce văzusem.

— Nu vor ca *tu* să-i *ajuţi.* Dar dacă mai vrei încă puterea, nu există decât un singur mijloc s-o obţii. Va trebui să le spui acelor oameni Dobdob, care duc războiul, ce este cu adevărat Fiara Stelară! Şi unde pot s-o găsească! Pe Pământ, la nici şaizeci de kilometri de aici. Sau chiar aici, în această creşă…

Am izbucnit în lacrimi; şi am plâns în braţele ei. Pentru că-i spusesem să-i transforme pe acei oameni de război de jos, în nişte aţâţători ai războiului. Îi spusesem cum să reînvie încă o dată diavolul din Om…

— Dar nu trebuie să devină din cauza asta ucigaşi de copii! Născuţii Bardo pot trece pe lângă schimbarea din viaţa lor, dacă nu sunt pregătiţi în consecinţă. Aş mai putea încă s-o iau pe Yungi de aici şi s-o cresc ca pe-un copil normal…

Oare chiar credeam că e posibil? Nu era de aşteptat ca oamenii Dobdob să-şi folosească armele fără nicio reţinere, furioşi pe această conspiraţie, pe care o apărau fără să-şi dea seama?

Poate că nu. Umanitatea s-ar mai fi putut încă ridica împotriva Bardo, cu mânie – dar şi cu milă. Ecologia Socială exista de un secol şi jumătate şi fusese în sine o binecuvântare, chiar dacă la bazele ei se aflase o minciună! Am fi putut fi capabili să păstrăm spiritul societăţii create de Bardo, chiar dacă i-am fi tăiat capul… S-ar fi putut rezolva şi fără o baie de sânge.

— Fă-i pe oamenii Dobdob obişnuiţi să înţeleagă ce a fost în realitate criza în care l-au folosit pe Kushog! Condu-i pe coridoarele care duc în locul din spatele Camerei lor de Război! Bea-ţi celălalt drog pentru a-ţi pierde copilul, pentru că apoi va trebui să zbori iarăşi şi să mergi acolo jos, înţelegi? Vei deveni astfel regina lor, eliberatoarea lor. Destinul ne-a adus împreună, ca să-ţi ofere această şansă.

Se îndepărtă de lângă mine, ameninţătoare.

— Lila, tu mă urăşti cu adevărat, nu-i aşa?

Îşi coborâse vocea, cu o precauţiune exagerată.

— Şi totul doar pentru că n-am putut să-ţi dau şi ţie puţin

drog! Chiar şi după ce-am încercat să-ţi explic că nu aveam decât o singură doză! Atunci când m-am abătut din drumul meu, pentru a-ţi explica asta!

— Bine, dar… tu nu crezi nimic… nimic din ce ţi-am spus? Credeam că vrei să descoperi ce ştie Feng cu adevărat!

Am privit-o cu atenţie şi mi-am dat seama că, de fapt, era foarte şireată. Da, *înţelesese.* Dar acum se prefăcea – pentru a câştiga timp şi a rumega cele auzite.

— Şi chiar dacă te-aş crede, draga mea, ar trebui să dau fuga în camera mea şi să beau sucul de musculiţă, numai pentru că aşa spui tu?

— Atunci mai aşteaptă până la sfârşitul lunii. Şi-atunci vei şti c-ai fost înşelată. Şi nu de către mine!

— Evident că voi aştepta până la sfârşitul lunii…

— Dar atunci va fi prea târziu…

— Vezi tu, sunt o grămadă de diferenţe între un drog contraceptiv şi unul care provoacă avortul! Aşa că nu mă poţi păcăli, dacă asta ţi-ai pus în gând.

— …şi va trebui să găseşti o altă cale. Oh!

Abia atunci mi-am dat seama de ceea ce-mi spusese. Bineînţeles! I-ar fi lăsat ei globul cu musculiţa dac-ar fi însemnat şi altceva decât o simplă podoabă, în *timpul* cât era gravidă? Nu-i de mirare că o uimisem, pe când încercam să mă agăţ cu disperare de orice pai.

— Maimouna, trebuie să ajungi acolo, jos. Tu eşti destul de deşteaptă ca să găseşti o modalitate!

— Sigur că sunt!

— Trebuie să aduci la realitate oamenii Dobdob. Poate c-ai putea lucra cu Chang? Dar este periculos să spui numai unui singur Dobdob. Trebuie să le spui la toţi! Eu n-o pot face. Dar tu, în comparaţie cu mine, eşti practic liberă. Va trebui să devii eliberatoarea lor. Şi a tuturor!

— Maimouna se va hotărî ce este cel mai bine să creadă, îmi spuse, cu un zâmbet strâmb, plecând de lângă mine şi îndreptându-se spre uşă. Şi ce este cel mai bine de făcut, adăugă ea. Vorbind ca o femeie liberă, voi păstra şi voi cântări totul în minte, îţi promit asta, draga mea.

Sigur că da. Trebuia. Feng trebuia să-şi recapete dispreţul pentru Maimouna, cea umană şi cea supusă greşelilor. Sădisem sămânţa. Ea va avea grijă de restul, chiar dacă era vorba de

putere, şi nu de adevăr.

Îmi făcu cu ochiul şi plecă. Speram că nu ca o persoană preţuitoare, ci ca o complice.

Şi *acum,* ce mai puteam face? Timpul mi se apropia de sfârşit. Feng mă avertizase că ei vor şti dacă spun adevărul, dacă spun da şi nu cred în ceea ce fac. Şi chiar dacă ar sta în dubiu, orice plantă cuplată la un galvanometru le-ar indica adevărul! Trebuia să-i cred. Dar dacă aş spune nu, iar paznicul meu Dobdob ar raporta faptul că am discutat cu Maimouna, ea n-ar mai fi niciodată lăsată să acţioneze în lipsa mea.

Trebuia să fac ceva pentru a-l deruta complet. Ceva care să-l facă pe Feng să considere în mintea lui că eu sunt un caz închis pentru totdeauna, lăsând-o, în acest fel, pe Maimouna în pace.

Yungi stătea dezbrăcată în pătuţul ei, cu excepţia acelui şervet legat în jurul mijlocului. Bineînţeles că nu avea pernă. Şi era mult prea cald pentru a fi învelită cu o pătură, în acea noapte de iulie.

Nişte şervete curate erau aranjate pe o poliţă. Am luat câteva dintre ele. Omul Dobdob se uita aiurea pe coridor, în direcţia în care plecase Maimouna. Moaşa, în schimb… Ar fi trebuit să mă vadă.

Am luat căştile de pe capul lui Yungi, ceea ce a trezit-o şi a surprins-o. A mai durat puţin până ce a început să plângă din cauza supărării. Puţin…

Apoi am aplicat şervetele acelea peste faţa ei întoarsă în sus, faţa ei care făcea zgomot.

Am apăsat extrem de uşor. Pe cât de moale am putut…

În cele din urmă, moaşa urlă ceva în tibetană.

Paznicul Dobdob a fost primul care-a ajuns la mine şi m-a tras cu violenţă deoparte, apoi m-a împins repede către uşă. Totul nu durase decât vreo câteva secunde, dar chiar şi-aşa nu puteam fi sigură că Yungi mai trăieşte încă. N-am mai putut s-o văd! Ar fi putut să respire prin firele de ţesătură, sau ar fi putut voma şi astfel să se înece.

Şi nici n-am putut s-o aud plângând. Am încercat să aud ceva, Doamne, cum am mai încercat! Dar am ţipat, involuntar, atunci când Dobdob mi-a răsucit mâna pentru a mă grăbi să înaintez pe coridor. Iar apoi eram prea departe, pentru a mai spera să aud ceva…

Epilog

Este iarnă şi vântul suflă rece, ca un perete de gheaţă. Viscolul poartă în el grindină şi zăpadă, sau poate bucăţi de gheaţă: aşa, ca un bloc masiv care scrijeleşte pământul de la un cap la altul. Aici nu se mişcă nimic; totul este bine fixat. Până şi vântul este solid. Iar viaţa stă nemişcată, încremenită.

Locul ăsta se numeşte K 22. K vine de la *Karma:* cuvântul indian care desemnează ce produc faptele în viaţa unei anumite persoane. Din punct de vedere geografic, se află între zonele West Ice şi Shackleton Ice, pe coasta Antarcticii. Vara sunt nevoită să port nişte ochelari de lemn, cu fante, pentru a nu orbi; iar hainele pe care le port chiar şi atunci mă fac să merg legănându-mă, ca un pinguin. Iarna, forţa furtunilor îi face pe toţi cei de-aici să stea ascunşi timp de luni în şir.

În restul lumii, pentru viitorii o sută de ani sau poate pentru viitorii o mie de ani, ei sunt ocupaţi cu înnobilarea rasei umane; asta înseamnă, mai corect spus, eliminarea ei. Noi, prizonierii, nu discutăm foarte des despre asta. Iar acum mie mi se pare un lucru foarte curios. Am fost trimişi aici din diferite motive. Poate că eram sabotori? Agenţi ai Fiarei Stelare? O femeie oarecare, numită Maimouna, se pare că nu prea are de gând să devină, la rândul ei, o sabotoare. Am aşteptat şi-am tot aşteptat ca să fim eliberaţi. Dar nu s-a întâmplat nimic. Poate că n-a avut încă ocazia s-o facă, sau poate n-a reuşit.

Nu sunt gărzi permanente. Suntem lăsaţi singuri, păziţi de mediul ostil. Din când în când, oameni Dobdob, care nu ştiu niciuna dintre limbile pe care le vorbim noi aici, fac inspecţii şi ne aduc provizii. Bardo este o organizaţie umană. Chiar dacă nu umană! Ni se dau nişte sarcini, prin instrucţiuni scrise, pe care noi le îndeplinim din plictiseală, chiar şi atunci când unele dintre ele sunt periculoase. Nişte deşeuri radioactive cu durată mare de viaţă zac încă îngropate pe sub gheaţă, din loc în loc; aşa că urmărim tot timpul nivelul radioactivităţii cu contoare Geiger. Sau săpăm în gheaţă, pentru a vedea care era clima în lume, cu mii de ani în urmă. Cred că sunt speriaţi că o nouă glaciaţiune ar putea ameninţa lumea. Sau poate şi-o doresc, pentru a grăbi lucrurile. În rest, mai facem şi alte treburi casnice şi neplăcute.

În Karma 22 se găsesc vreo cinci sute de oameni. Cel mai bătrân are şaptezeci de ani; şi-a petrecut aici mai mult de

jumătate din viaţă. Noi, cei din Antarctica, vom dispare înainte de a dispărea toată rasa umană. Din ce în ce mai puţini prizonieri sosesc în fiecare an. Oare Bardo umple lagăre noi, prin alte părţi la fel de reci, pentru că nu vrea să ne înghesuie pe noi? Cine ştie? Vecinii noştri cei mai apropiaţi, K 21 şi K 23 sunt la trei sute de kilometri depărtare spre est şi spre vest; nu avem nicio legătură cu ei.

Din când în când, unii dintre noi mai discutăm despre situaţia în care ne aflăm. Fără pic de speranţă; rebelii cei bătrâni nu mai au avânt…

Cel mai în vârstă vorbeşte de cineva care se numea Hitler şi de al său „Partid Nazist” care declanşase un război nimicitor împotriva lumii, în urmă cu două secole, sub stindardul zvasticii, hipnotizând o naţiune întreagă şi transformând-o în soldaţi zombi. Şi acel grup dorise să creeze o rasă de supra-oameni, o rasă stăpânitoare. Şi ei erau vrăjitori şi mediumuri, care credeau că sunt în contact cu nişte forţe superioare.

O femeie bătrână întări cele spuse. Citise despre asta într-o carte veche, acum interzisă. Totuşi, nu era de acord că starea actuală a lumii era similară cu cea de-atunci. Furia ei se potolise de-a lungul anilor.

— Omul ăla, Hitler, şi cei de lângă el au măcelărit milioane de oameni şi au jefuit şi au distrus lumea. Bardo este inofensiv.

Era mai frumos să mori crezând asta.

— Poate că este o a doua încercare la care suntem supuşi, şi una mult mai reuşită, am spus eu, necunoscând practic nimic despre faptele istorice de care vorbeau. Cum poate fi nişte metode de exterminare considerate inofensive?

Un negru din Africa de Sud ni se alătură.

— Dar nu-i *nimeni* exterminat. Lumea este un loc fericit.

Şi el gândise cum gândeam eu, pentru că altminteri n-ar fi fost aici.

— Oh, da, şi va mai fi pentru câteva sute de ani – până se va goli şi nu vor mai rămâne decât *ei!*

— Poate că Omul, aşa cum îl ştim noi, nu a fost niciodată altceva decât un compromis precar, sugeră bătrâna. Nu cel mai înalt nivel al vieţii, ci doar ceva cocoţat undeva, pe la mijlocul drumului dintre fiare…

— …Şi Fiara asta Stelară pe care o adoră!

— Nu o adoră. Mai curând… aspiră către ea. Aşa cum te-ai

exprimat tu, dădeai impresia că sunt un fel de adoratori ai Diavolului. Ştiu că viziunea lor asupra vieţii este bestială, negativă şi înspăimântătoare, din punctul nostru de vedere. Numai că eu nu sunt un născut Bardo. Și de aceea nu pot înţelege cu adevărat cum arată ea în ochii lor.

Toţi avusesem cam aceeaşi experienţă finală, în Lhasa sau în alte părţi. Şi spiritul unora dintre noi fusese înfrânt de cele întâmplate, chiar dacă ei credeau în continuare că şi-au păstrat sănătatea mentală.

— Eşti un om slab. Eşti bătrân. De aceea nu-ţi voi spune că eşti un trădător.

— Noi, toţi, va trebui să stăm împreună, până la moarte, încuviinţă bătrânul. Eu continuu să cred că Răul de care vorbeam – ba nu, fir-ar să fie, să-i spunem Putere; o Putere Extraterestră, pentru că este atât de străină de noi toţi – a preluat lumea şi ne-a închis pe noi într-un fel de Iad omenesc, tocmai din cauza asta. Şi lucrul cel mai afurisit este că nu putem fi niciodată siguri de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat!

— Eu pot fi sigură, i-am spus bătrânului. În sfârşit, îmi acorda un sprijin.

— Înţelegi care este răul actual? mă întrebă femeia.

— Ce părere ai despre manipularea, minciunile şi genocidul practicate de ei? Nu sunt suficiente?

— Dar nu e vorba de niciun genocid, protestă negrul.

— În ceea ce priveşte minciunile, se întristă bătrâna, ai dreptate. Dacă am fi crezut şi noi, creierele ne-ar fi rămas amorţite, acceptând una după alta diferite fantasme. Bardo a ţesut o fantezie coerentă, pacifistă, a unor lumi extraterestre, astfel încât în lume să nu existe ură şi diferenţe. Iar cei care n-au putut să nu urască, au trebuit să ducă războiul împotriva Fiarei Stelare. Câţi crezi că vor să ştie adevărul – doar dacă nu li se spune că este ceva pe care ei nu-l au? Iar atunci, aceştia vor adevărul numai din resentiment, deci dintr-un motiv greşit. Şi oricum nu-l pot avea, pentru că nu sunt coerenţi, pentru că ei se schimbă de la o clipă la alta, trecând dintr-o fantasmă personală într-alta.

— Eu vorbeam de *fapte,* am insistat. Nu despre o viziune asupra universului, care este, oricum, îngrozitoare.

Prisma! Nodul făcut în neant, întors în jurul lui şi construit din ceva de neconceput, într-un vid atât de complet, încât era mai

dens decât materia, mai dens decât stelele! „Destinul” fibrelor vii din sfoara pe care o înnodase acest nod, era să devină conştiente, apoi să devină conştiente că au devenit conştiente, astfel încât această Sfoară a Existenţei să înveţe să se înnoade singură! (Dar în acelaşi timp nu *exista* nicio sfoară, ci doar nodul în sine, chiar dacă acest nod cuprindea un univers întreg de galaxii, de stele şi de atomi!) Un nod legat în neant, menţinut numai de făurirea lui însuşi, de înrudirea lui cu *sine însuşi,* de reflexia lui însuşi! Oribil!

— Vorbeam de *faptele* lui Bardo. De faptul că rasa umană – această rasă umană minunată – este redusă an de an de către Bardo la un plan, apoi la o linie, apoi la un punct, astfel încât să poată dispărea fără nicio urmă, în timp ce ei „evoluează”, pentru a vâna acel Adevăr-Nimic! Oare Omul nu va mai avea nici măcar demnitatea de a şti că i s-a hărăzit să dispară?

— Noi nu mai suntem decât nişte bocitori, aici, pe gheaţă, bocind Omul, Lila, spuse bătrâna cu blândeţe. Noi am trăit. Am iubit. Am strălucit în arderea noastră. Iar acum suntem consumaţi. Nimic din ceea ce a existat vreodată nu s-a pierdut cu adevărat. În fond, cine a fost ucis? Nimeni!

— Acesta este râul cel mai înspăimântător şi cei mai îngrozitor prin iscusinţa sa, comparat cu Hitler al vostru sau cum altfel i-o fi fost numele, şi asta fără să mai socotim supra-rasa sa ireală! Faptul că până şi vouă vi s-au spălat creierii, până şi voi aţi fost îndoctrinaţi forţat cu aceste minciuni!

Vara următoare, voi porni spre Vest, de-a lungul gheţii, spre K 23, înfofolită ca un pinguin, ducând în spate bucăţi de peşte uscat. S-ar putea să nu ajung până acolo. Probabil că nu voi reuşi. Iar dacă voi ajunge, s-ar putea ca totul să fie la fel ca aici: o închisoare karmică identică acesteia. Sau, cine ştie, poate că aş găsi acolo o femeie numită Maimouna. O femeie care a încercat. De-aş putea crede măcar în lucrul ăsta! Şi poate că simplul fapt al sosirii mele, simplul fapt că eu am traversat neantul, ar putea să uimească şi să-i trezească din apatia lor generală şi din acea stare de inerţie aprobatoare, de acceptare a situaţiei.

Şi dacă ajung acolo, să fiu eu scânteia care sare peste abis! Să fiu eu scânteia care va incendia gheaţa!